

▲ LITTLE ▲ METACOMET

HEZEKIAH BUTTERWORTH

लिटिल मेटाकोमेटचे प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ईबुक

हे ई-पुस्तक युनायटेड स्टेट्स आणि जगातील बहुतेक इतर भागात कुठेही वापरण्यासाठी आहे, ते कोणत्याही खर्चाशिवाय आणि जवळजवळ कोणत्याही निर्बंधांशिवाय आहे. तुम्ही ते या ई-पुस्तकात समाविष्ट असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग परवान्याच्या अटीनुसार किंवा www.gutenberg.org वर ऑनलाईन वापरून कॉपी करू शकता, देऊ शकता किंवा पुन्हा वापरू शकता. जर तुम्ही अमेरिकेत नसाल, तर हे ई-पुस्तक वापरण्यापूर्वी तुम्हाला ज्या देशात राहता त्या देशाचे कायदे तपासावे लागतील.

शीर्षक: लिटिल मेटाकोमेट

भारतीय खेळाचा साथीदार

लेखक: हिंजकीया बटरवर्ध

प्रकाशन तारीख: ८ मार्च २०२५ [ईबुक #७५५५६]

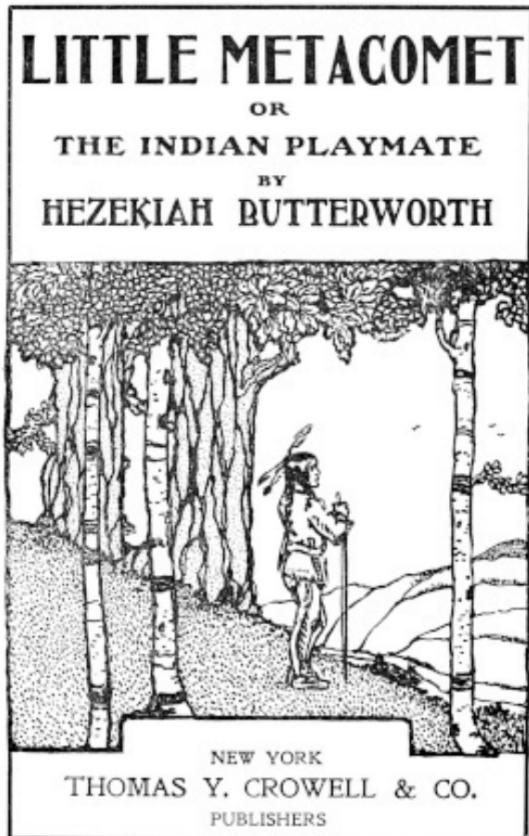
भाषा: इंग्रजी

मूळ प्रकाशन: युनायटेड स्टेट्स: थॉमस वाय. क्रॉवेल अँड कंपनी, १९०४

श्रेय: मेरी मीहान आणि <https://www.pgdp.net> वरील ऑनलाईन वितरित प्रूफरीडिंग टीम (ही फाइल द इंटरनेट आर्काइव्हने उदारपणे उपलब्ध करून दिलेल्या प्रतिमांमधून तयार केली आहे)

*** प्रकल्पाची सुरुवात गुटेनबर्ग ईबुक लिटिल

मेटाकोमेट ***

लहान मेटाकोमेट

किंवा

द इंडियन प्लेमेट

हिजकीया बटरवर्थ द्वारे

न्यू यॉर्क

थॉमस वाय. क्रॉवेल आणि कंपनी प्रकाशक

कॉपीराइट, १९०४,

बीटी

वाय. सी. सी.

सप्टेंबर १९०४ मध्ये प्रकाशित.

सामग्री.

प्रस्तावना

आय. टीएस न

II. एलएम

तिसरा. एच एफ

चौथा. अ ही एच

व्ही. एच एचटीबी

सहावा. टीएफ क

सातवा. ल म' क्ष्यू

आठवा. एलएम कीटी डब्ल्युडब्ल्यु बी

नववा. ल म' ब' ब

X. TCB—TFR

अकरा. टीएस प

बारावी. एएफएम

तेरावा. एलएम एसएच एल-

चौदावा. आर मी आर

पंधरावा. टीटी ब

सोळावा. टीटीटी

XVII. एआय क

XVIII. टीएचएम

XIX. टीआय पीबी

XX. के पी' एफ

XXI. डीडी एलएम

XXII. आरपी एलएम

XXIII. एस ट ल

XXIV. टी पीएल

प्रस्तावना

तरुणांसाठी हे पुस्तक लिहिण्याचा लेखकाचा उद्देश जुन्या भारतीय काळात न्यू इंग्लंडच्या जंगलातील जीवनाचे चित्रण करणे आहे, जेव्हा संस्कृतीच्या प्रभावाखाली बर्बरता पसरली होती. त्याच्या आईने तिच्या बालपणाचा एक भाग माउंट होप येथे घालवला आणि त्याचा जन्म माउंट होप लँड्सजवळ, वॉरेन, आरआय येथे, मॅसासोइटच्या सोवम्स येथे झाला, ज्यांनी पिलग्रिम्सचे रक्षण केले आणि रॉजर विल्यम्स विवेकाच्या स्वातंत्र्याबद्दल किंवा आत्म्याच्या स्वातंत्र्याबद्दल त्यांचे विचार तयार करत असताना त्यांना आश्रय दिला, जे जगातील प्रत्येक प्रजासत्ताकाच्या संविधानात समाविष्ट आहेत. तो स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत फिरत असे, अनेकदा लेकड्हिल येथे वॅम्पानोअॅंगसच्या शेवटच्या व्यक्तीला भेटले आणि अनेकदा त्याच्या मनात जंगलातील राजांच्या काळात माउंट होप आणि नारागानसेट बेजच्या आसपासच्या हिरव्यागार जंगलात एका भारतीय मुलाचे मोहक जीवन चित्रित केले.

हे छोटेसे निसर्ग पुस्तक अशा जीवनाचे चित्रण करण्याचा प्रयत्न आहे. यामध्ये लेखकाने बन्याच तथ्यांद्वारे आणि काल्पनिक चौकटीतून राजा फिलिपचा मुलगा लिटिल मेटाकोमेट किंवा पोमेटाकोमेटचे जीवन चित्रित करण्याचा प्रयत्न केला आहे, जो भारतीय युद्धापूर्वी त्याचे वडील, महान सरदार आणि त्याची आई, सुंदर वनराणी, आणि युद्धादरम्यान त्याची आई यांच्या मागे गेला होता आणि या शेवटच्या घटनेनंतर ज्याला पास बेटांवर हृदपार करण्यात आले होते. त्याने लिटिल मेटाकोमेटचा वापर पक्षी, प्राणी आणि स्थानिक वंशांमध्ये जंगलात एका भारतीय मुलाचे जीवन चित्रित करण्यासाठी आणि फिलिपच्या युद्धात सर्वात दयाळू काय होते याची कहाणी सांगण्यासाठी केला आहे.

लहान मेटाकोमेट

प्रकरण पहिला

तिमिद सुसान आणि तिचे शेजारी

१६७५ च्या महान भारतीय युद्धापूर्वी, या देशाच्या सुरुवातीच्या वसाहतीच्या काळात, जेव्हा प्रणीते आणि जंगली लोकांनी माउंट होप बे आणि नारागानसेट बे वरील जमीन त्यांच्यामध्ये वाढून घेतली होती, तेव्हा सुसान बार्ली नावाची एक लहान स्त्री होती जी "काहीतरी दिसू नये" अशी खूप भीती बालगत होती. आपल्याला कदाचित आश्वर्य वाटणार नाही की ती इतकी घाबरली होती, कारण ती माउंट होपच्या भूमीला लागून असलेल्या स्वानसीच्या हिरव्यागार बागेत आणि असोवामसेट तलावाच्या देशात राहत होती, त्या वेळी पोकोनोकेटचे भारतीय गोरे लोकांशी शत्रुत्व दाखवू लागले.

स्वानसी ग्रोहजमधील तिच्या छोट्या केबिनजवळ विल्यम ब्लॅकस्टोन नावाचा एक अतिशय विचित्र संन्यासी राहत होता, किंवा त्याला सामान्यतः ब्लॅकस्टन असे म्हणतात. त्याने सफरचंदाच्या बागांमध्ये आणि इंग्रजी गुलाबांमध्ये बोस्टनची स्थापना केली आणि नंतर पॉटकेट फॉल्सजवळील "स्टडी हिल" नावाच्या ठिकाणी एकटे राहण्यासाठी निघून गेला. तो इंगलंडमधील ॲक्सफर्डचा पदवीधर होता, परंतु त्याला लहान पक्षी आणि प्राणी खूप आवडत होते आणि तो आत्म्याचा अभ्यास करण्यासाठी स्वतःहून जगू इच्छित होता. त्याने पक्ष्यांना आणि प्राण्यांना त्याचे भाऊ बनवले, आणि त्याच्या सभोवतालच्या जंगलांना वश केले, आणि जे त्याच्याशी बोलत असत, आणि गिलहरी त्याच्यासोबत राहत असत आणि शिकार केलेले हरण त्याच्याकडे संरक्षणासाठी धावत असत. त्याच्या सफरचंदाच्या झाडांमध्ये एक अस्वल आणि तिचे पिल्ले त्याला भेटायला येत असत आणि हरीण त्याच्याभोवती सध्याच्या अनेक जर्सी गार्वीप्रमाणे खातात. स्टडी हिलमध्ये त्याने जवळजवळ दहा खंड लिहिले, कदाचित तत्वज्ञानाचे, जे भारतीय युद्धांमध्ये जळून खाक झाले होते.

तो पांढऱ्या बैलावर बसून प्रवास करायचा, ज्याला तो प्राण्याच्या नाकातील रिंगमधून जाणाऱ्या दोरीने मार्गदर्शन करायचा. तो जादूटोण्याच्या काळात होता आणि काही लोकांना वाटले असेल की पांढरा बैल आणि त्याचा स्वार हे भूत आहेत.

ब्लॅकस्टोन या पांढऱ्या बैलावर स्वार होऊन प्रोक्हिडन्स येथे रॉजर विल्यम्सला भेटायला जायचा. त्याने कदाचित बोस्टनमध्येही अशाच प्रकारे प्रणय केला असेल. आम्ही येथे एका वास्तविक व्यक्तिरेखेच्या काही मनोरंजक घटना देत आहोत.

स्टडी हिल, आता लॉन्सडेल, आरआय येथे त्याच्या सफरचंदाच्या बागा वाढल्यानंतर - जिथे तुम्हाला त्याची कबर एका प्रचंड कापसाच्या गिरणीच्या अंगणात दिसेल, ज्याच्या कोपन्याखाली त्याला शेवटी बैलाच्या किंवा एका

प्राणी,—तो कधीकधी नवीन फळांची टोपली अशा ठिकाणी घेऊन जात असे जिथे
रॉजर विल्यम्सने टेकडीवर, कदाचित ब्राउन विद्यापीठाजवळ, उपदेश केला आणि जेव्हा विवेकाच्या स्वातंत्र्याचा चांगला माणूस प्रवचन संपवतो
तेव्हा तो म्हणायचा

"हो, हो! आणि इथे परमेश्वराच्या झाडांचे पेय आहे."

त्यानंतर तो त्याची सफरचंदं पूजा करण्यासाठी जमलेल्या लोकांसमोर फेकायचा - क्वेकर, बाटिस्ट, बहिष्कृत, भारतीय आणि सर्व.

"हो, हो!" - ते बसून सफरचंद खायचे.

सर्व जंगलातील लोकांना ब्लॅकस्टोन खूप आवडायचा आणि पक्षीही त्याचे गुणगान गात होते.

ब्लॅकस्टोन आणि त्याच्या बागांजवळ, भारतीय प्रेषित जॉन एलियट, नॅटिक येथे राहत होते, जिथे त्यांनी भारतीयांना उपदेश केला आणि एक भारतीय चर्च एकत्र केले होते.

तो रॉक्सबरी फील्ड्सचा मंत्री होता आणि त्याची कबर रॉक्सबरी येथे, वॉशिंग्टन आणि युस्टिस स्ट्रीट बरींग ग्राउंडमध्ये दिसते, जिथे कदाचित पहिली अमेरिकन कवयित्री ऑन ब्रॅडस्ट्रीट डडलीच्या थडग्यात आहे. एलियटने नॅटिकजवळ अनेक ठिकाणी उपदेश केला, त्यापैकी वेस्ट रॉक्सबरी येथील सध्याच्या ब्रूक फार्म येथील उंच खडकावर; त्याच्या भारतीय कार्याचे स्मारक नॅटिक येथे पाहण्यासारखे आहेत. जर सर्व गोरे पुरुष त्याच्यासारखे असते तर कदाचित भारतीय युद्ध झाले नसते.

हे किती थोर पुरुष होते - ब्लॅकस्टोन, रॉजर विल्यम्स आणि जॉन एलियट!

नंतरचा राजा भारतीय जमातीचे धर्मांतर करण्यात अयशस्वी झाला, परंतु त्याच्या प्रभावामुळे न्यू इंग्लंड वाचले. राजा फिलिपने त्याला मैत्रीपूर्ण पद्धतीने सांगितले की त्याला त्याच्या कोटावरील चमकदार बटणापेक्षा त्याच्या धर्माची जास्त पर्वा नाही, आणि तरीही एकेकाळी सरदाराला एलियटच्या शिकवणीत खूप रस होता. राजा फिलिपचे हृदय कधीकधी चांगले होते - परंतु ते दुहेरी हृदय होते.

त्या काळात न्यू इंग्लंडचे जंगल प्राणी आणि पक्ष्यांनी भरलेले होते. पांढऱ्या बर्च आणि हिरव्या सॅक्सिनमध्ये टर्की आणि तीतर सर्वत्र फिरत असत आणि शरद ऋतूमध्ये तलावाभोवतीचे झाकण चरबीयुक्त हंस भरत असत. मोकळ्या शेतात भारतीय लोक मका पिकवत असत, जो ते वाळवत आणि कुरतडत असत आणि क्लॅम आणि माशांसह खातात.

जरी ते जंगली असले तरी, भारतीय लोक जंगलात एक मोहक जीवन जगत होते आणि भारतीय मुलाला त्याच्या तरुणपणात एक जिवंत चमत्कारिक युग होते, जेव्हा तो जंगलांचे रहस्य शिकत होता. लिटिल मेटाकोमेट, राजा फिलिपचा किंवा मेटाकोमेटचा मुलगा, महान युद्धापूर्वी या जंगलांचा आणि जलमार्गाचा एक छोटासा निसर्गवादी होता.

तो ब्लॅकस्टोन, विल्यम्स आणि एलियट या महान प्रणोद्यांना भेटला, शांततेच्या शेवटच्या काळात तो त्याच्या वडिलांच्या मागे गेला आणि त्याने शिकार केली, मासेमारी केली आणि भारतीय क्लॅम्बेक आणि शरद ऋतूतील उत्सवांचा आनंद घेतला. तर आपण मेटाकोमेट या मुलाचा लहान तपकिरी हात घेऊया आणि आपल्या कथेत जाऊया, जेव्हा प्रत्येक गुप्त ठिकाणी एक प्राणी होता आणि प्रत्येक झाडावर एक पक्षी होता आणि भारतीयांना वाटले की हे विपुल जीवन कायमचे राहील.

एके दिवशी लाजाळू सुसानने तिचा दहा वर्षांचा मुलगा रॉजर याला म्हटले—

"चला आपण त्या साधूंकडे जाऊ आणि जग काय आहे ते पाहू. मी काहीही हात लावणार नाही याची काळजी घेईन."

म्हणून ते दोघे ब्लॅकस्टोनला भेट देण्यासाठी स्टडी हिलला गेले आणि स्वानसीच्या हिरव्यागार बागेतील ती छोटी स्री घाबरून त्या साधूंच्या दाराशी आली; कारण तिने जंगलात एका काल्यनिक पांढऱ्या बैलाच्या विचित्र कहाण्या ऐकल्या होत्या.

संन्यासी तिचे स्वागत करण्यासाठी बाहेर आला.

"मी इथे आल्याचा मला खरोखर आनंद आहे," ती म्हणाली. "मला भीती वाटत होती की मला काहीतरी दिसेल. मी स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागांमधून आलो आहे."

"आई, तुला काय दिसेल याची भीती वाटत होती?"

"भटकणारे मृत; मला कधीही जिवंत माणसाची भीती वाटत नाही, पण मला मृतांची भीती वाटते - त्यांना सर्व काही माहित आहे."

"पण मेलेले लोक, लहान बाई, तुमच्यासारख्या निष्पाप लोकांना घाबरवण्यासाठी भटकत नाहीत.

आपल्या बाहेर कोणतेही भूत नाहीत - जहाजे जमिनीवर चालत नाहीत आणि समुद्रात गुरेढोरे कुरणात जात नाहीत."

"तू नक्कीच नास्तिक असशील. का?"

"नाही."

"नक्की - अगदी खात्री?"

"नक्कीच!"

"आणि तू कॉलेजमध्ये गेला आहेस का?" तिने मान हलवली आणि पुढे म्हणाली: "पण बोस्टनचे लोक

अशा गोर्टीवर विश्वास ठेवतात!"

"ते अंधश्रद्धेच्या आंधळ्या आत्म्याने प्रेरित आहेत."

"तुम्ही कधी पांढऱ्या बैलावर स्वार होताना पाहिले आहे का?"

"होय."

"तू मला सांगू नकोस! - ते पाहिलं तर मी लगेच डोक्यातून निघून जाईन. तू ते कुठे पाहिलं?"

"येथे."

लहान आईचे डोळे मोठे झाले.

"कोणत्याही पांढऱ्या बैलावर स्वार होणार नाही," सन्यासी म्हणाला. "पण, माझी सज्जन स्त्री, राजा फिलिप, जॉन एलियट आणि रॉजर विल्यम्स उद्या इथे येत आहेत, आणि तुम्ही आणि रॉजरने त्या महान सरदाराला भेटण्यासाठी थांबले पाहिजे. कदाचित भारतीय सरदार राजकुमारी आणि लिटिल मेटाकोमेटला त्याच्यासोबत घेऊन येईल."

"पण जो, माझा नवरा, तो काय करेल? त्याला वाटेल की पांढऱ्या बैलाने मला पकडले आहे."

"मी तरुण जॉन क्विंटुमुगला स्वानसीला पाठवीन जेणेकरून तो तुझ्या नवन्याला सांगेल की तू कुठे आहेस, आणि तुला काहीही 'भयानक' दिसणार नाही."

"मग मी राहीन."

आणि सकाळी रॉजर विल्यम्स आला, खंबीर, मोकळ्या चेहन्याचा, आतील प्रकाशाने सुंदर. त्याचा आत्मा प्रेमाने भरलेला होता, पण त्याची भाषा विचित्र वाटत होती.

"भाऊ ब्लॅक्सटन, आतल्या आवाजाने 'ये' म्हटले - आणि मी इथे आहे. तू मला आश्वर्यचकित करतेस; ही छोटी बाई आणि तिचा मुलगा कोण आहे? तुझे नाव काय असू शकते, बाई?"

"सुसान, जोची पत्नी, स्वान्सी - ते त्याला 'ओनेरी जो' म्हणतात - ते म्हणतात की त्याचे डोके चुकीच्या पद्धतीने लावण्यात आले होते - पण तो माझ्यासाठी चांगला आहे, नाही का, रॉजर?"

अचानक हवेत आवाज आला - "नेटोप!" (मित्र), एका भारतीय धावपटूने जाड लाकडातून डोकावत म्हटले. फिलिप, जंगलाचा राजा, येत होता. पानांच्या जाड पड्यामागे, मोकासिन केलेल्या पायाखाली कोरड्या फांद्या तुटण्याचा आवाज आला. लाकडाचे पक्षी धोक्याच्या सुरांसह हवेत उडत होते.

सध्या चमकणारे हेझेल वृक्ष विकर गेटसारखे उघडले आणि राजा फिलिप आणि त्याचे कुटुंब, काही गंभीर आणि भव्य योद्ध्यांसह, दृष्टीस पडले आणि त्या जागेजवळ आले.

फिलिपसोबत त्याची पत्नी, ज्याला सुंदर राजकुमारी म्हणून ओळखले जाते, आणि त्यांचा मुलगा लिटिल मेटाकोमेट आला. राजकुमारीने नदीच्या गवतापासून विणलेले शाही कपडे घातले होते आणि तिच्या गळ्यात तांब्याची साखळी होती. पिलग्रीम फादर्सनी दोन दिले होते

शाश्वत मैत्रीची प्रतिज्ञा म्हणून लकोनोकेटचा स्वामी मसासोइतला तांब्याच्या साखळ्या दिल्या.

तो शांतीचा दिवस असणार होता; राजकुमारी शांतीच्या ग्रामीण देवीच्या रूपात आली होती: राजा फिलिपने ब्लॅकस्टोनकडे हात पुढे केला आणि जग आनंदाने भरलेले दिसले.

आता ओढ्याजवळील एका ठिकाणी लाल झुडुपे उघडली आणि शरद ऋतूमध्ये फुलणारे जादूगार हेझेल थरथर कापू लागले. एक कबर असलेला माणूस दिसला आणि ब्लॅकस्टोन म्हणाला

"फादर एलियट, तुमचे स्वागत आहे. मला भीती वाटत होती की तुम्ही नाटिकच्या शेतात तुमचा कळप सोडू शकणार नाही."

मग ब्लॅकस्टोन, विल्यम्स आणि एलियट यांनी एकमेकांशी आणि फिलिपशी हस्तांदोलन केले, तर भारतीय लोक आश्वर्याने पाहत होते.

आणखी भारतीय आले, आणि त्यात काही प्रार्थना करणारे भारतीय होते. त्यांनी तीन गोच्या पुरुषांशी हस्तांदोलन केले, परंतु जेव्हा त्यांनी राजा फिलिपच्या माणसांना अभिवादन केले तेव्हा त्यांनी अभिवादन करण्याची भारतीय प्रथा पाळली.

त्या दिवशी ब्लॅकस्टोनने पॉटकेटच्या धबधब्याजवळ राजा फिलिप, जॉन एलियट आणि रॉजर विल्यम्स यांच्यासमोर एक भारतीय क्लॅम्बेक केला. काही भारतीय मुले तिथे होती आणि ते थंडीत खेळण्यासाठी जमले होते.

ऑक्टोबर महिना होता आणि जंगले जळत असल्यासारखे वाटत होते, त्यांचा रंग खूपच चमकदार होता.

राजा फिलिपची पत्नी, ज्याचे नाव वूटोनेशनुस्के होते, राजकुमारीने तिचा पापुसा जवळच्या झाडावर पाळण्यात लटकवला आणि तांब्याची साखळी हलवत त्याच्याशी गाणे म्हणू लागली.

"रॅक-ए-बाय, बेबी, ऑन द ट्री-टॉप" हे भारतीय पाळणा गाणे, जरी अमेरिकन मूळचे असले तरी, ते जंगलात डोलणाऱ्या भारतीय पाळण्याचे चित्रण करते. पक्षी बाळाशी बोलण्यासाठी आले, खारवंट त्याच्या जवळून धावत गेले आणि त्याला चिडवण्यासाठी थांबले.

त्याच्या जवळच कुत्र्याचे लाकूड फुलले आणि त्याच्याभोवती लवकर येणारी पाने पडली.

जेव्हा तो भारतीय मुलगा, मेटाकोमेट, पळू लागला, तेव्हा त्याचा कुत्रा त्याच्यासोबत गेला.

त्यांनी टँग खेळला, लपून बसले आणि खेळात लपाछपीचे आश्वर्य निर्माण केले.

मग त्याने पतंग उडवला. भारतीय मुलांनी पतंग उडवले जे माशांच्या मूत्राशयाच्या एका विशिष्ट पद्धतीने बनवले होते. या हलक्या बोटी हवेत उडताना आणि उडताना पाहणे त्यांच्यासाठी एक आकर्षण होते.

भारतीय क्लॅम्बेकमध्ये भारतीय मुळे धनुष्यबाणाने "चमकदार" आणि कौशल्याचे खेळ खेळत असत आणि लांब शर्यतींमध्ये भाग घेत असत. एलियट भारतीय मुलांबद्दल म्हणाला - "ते कुत्र्यांवर धूर्त युक्त्या खेळतात आणि गाण्यात त्यांना खूप रस असतो."

या शांत दिवशी कबर गोरे पुरुष स्तोत्रे गायले किंवा पुनरावृत्ती केली, त्यानंतर भारतीयांनी संगीत तयार केले आणि गायले आणि त्यांच्यासोबत तांब्याच्या साखळीची सुंदर राजकुमारी गायली.

भारतीय संगीत साधे होते; ढोल, रॅट्टल आणि रीड्स किंवा शिट्रट्या.

राजकुमारी इतरांपासून वेगळी उभी राहिली आणि झाडांवर बसलेल्या तिच्या बाळासाठी जणू काही गायली.

पक्ष्यांच्या आवाजाचे अनुकरण करून पक्ष्यांचे हाक मारणे हे लिटिल मेटाकोमेटमध्ये मनोरंजन आणि संगीत होते. पक्षी शिट्रट्या वाजवत होते, पाईप वाजवत होते आणि ढोल वाजवत होते. मुलानेही तसेच केले. काळ्या जंगली हंसांनी हॅर्न वाजवला; भारतीयांनीही तसेच केले. कबुतरानेही कुजबुज केली; आईने बाळाला आणि बाळानेही आईला हाक मारली.

त्यावेळी गाणारी जंगले होती; हजारो पक्षी एकत्र गाणे म्हणत होते; मोत्यासारख्या लाल सकाळी; पावसापूर्वी; जूनच्या लांब संध्याकाळी शांत प्रकाशात.

त्या भारतीय आई आणि तिच्या मुलांना आवाजासाठी तेजस्वी कान होते.

ऋतूतील वाच्यांचे स्वर वेगवेगळे होते, आणि दक्षिणेकडील वाच्याचा आवाज ऐकणे आनंददायी होते आणि शरद ऋतूतील उत्तरेकडील वाच्याचा पहिला आवाज ऐकणे दुःखद होते.

वर्षातील सुंदर ऋतू म्हणजे नोव्हेंबरचा लाल भाग ज्याला भारतीय उन्हाळा म्हणतात. पाने जळत असल्याचे दिसत होते; अक्रोड आणि एकोर्न गळून पडले. जांभळ्या रंगाचे जॉटियन फुलले. चंद्रोदय सूर्यास्तात मिसळले.

प्रकरण दुसरा

लहान मेटाकोमेट

छोटा मेटाकोमेट, राजकुमार, हा सामान्यतः हुशार भारतीय मुलगा होता. त्याच्या जाणिवेची आणि कान आणि डोळ्यांची जलद गती राजेशाही भारतीयांना आनंदित करत असे, कारण तो त्याच्या वडिलांच्या जागी राज्यपालपदी येईल अशी अपेक्षा होती. तो मुलगा कधीकधी त्याच्या पालकांच्या मागे माउंट होप, राजेशाही आसनापासून, किकेमुट, सोवम्स आणि महान आणि सुंदर तलावाजवळील असोवामसेट टेकडीपर्यंत जात असे. तो मॅंसासोइटचा नातू होता आणि त्या महान सम्राटाप्रमाणे त्याला इंग्रज चांगले आवडायचे असे दिसते.

त्याने आयुष्याच्या अगदी लहानपणीच जॉन सॅसमॉनकडून थोडे इंग्रजी शिकले होते, जो फिलिपचा दुभाषी होता, ज्याने जॉन एलियटकडून शिक्षण घेतले होते आणि प्रार्थना करणाऱ्या भारतीयांच्या शहरांमध्ये तो शिक्षक आणि उपदेशक बनला होता. सॅसमॉननेच नंतर खालील इंग्रजांना इंग्रजांविरुद्ध युद्धासाठी जमातीना एकत्र करण्याच्या फिलिपच्या गुप्त हेतूची माहिती दिली, ज्यामुळे फिलिपने त्याच्या मृत्यूची मागणी केली.

फिलिपच्या आसनाजवळील असोवामसेट तलावावर त्याला मारण्यात आले. इंग्रजांनी त्याच्या जल्लादांना अटक केली, ज्याला फिलिपने स्वतःच्या सरकारमध्ये हस्तक्षेप मानले आणि ही वस्तुस्थिती महायुद्धाचे थेट कारण होती.

ज्या काळात सॅसामन भारतीय दरबाराच्या बाजूने होता, त्या काळात लिटिल मेटाकोमेट अनेक इंग्रजी लोकांना भेटला ज्यांच्याशी त्याचे वडील मैत्रीपूर्ण होते आणि भारतीय शिक्षक त्याच्या वडिलांसाठी अर्थ लावताना ऐकले. त्यामुळे तो खूप लहान असताना त्याच्या मनावर इंग्रजी शब्दांचा ठसा उमटला. त्याचे एक काका होते जे केंब्रिजमध्ये शाळेत गेले होते. त्याला निसर्गाची आवड होती आणि ब्लॅकस्टोनसारख्या निसर्गप्रिमीमध्ये त्याला रस निर्माण झाला.

एक लहान प्राणी होता ज्याच्याशी तो खूप मैत्रीपूर्ण बनला - चिपमंक, किंवा ग्राउंड गिलहरी, ज्याला कधीकधी पेंट केलेली किंवा पटेदार गिलहरी म्हणतात.

शरद ऋतूमध्ये ती खार खूप मैहनती असायची. तो मका, धान्य, चेस्टनट, अक्रोड, एकोर्न आणि तत्सम फळे गोळा करून जमिनीखाली असलेल्या त्याच्या छोट्या घरात साठवून ठेवायचा. त्याने त्याच्या गालाच्या आतील भागाला, ज्याला एक प्रकारची पिशवी बनवता येत होती, त्याच्या अन्नाने भरले आणि जेव्हा तो हे अन्न तळघरात घेऊन जात असे तेव्हा तो दातदुखी असलेल्या खारीसारखा दिसत होता. तो त्याच्या उबदार जागेतून वर आला.

त्याच्या शेल्फमध्ये आणि छातीत, जिथे कदाचित कठीण मातीचे खड्हे असतील किंवा खडकांचे पोकळे असतील, हे सामान ठेवल्यानंतर घर खूपच पातळ दिसत आहे.

छोटा मेटाकोमेट त्याला शिट्टी वाजवायचा किंवा तोफ वाजवायचा, आणि तो त्याच्या पायावर उभा राहायचा आणि म्हणायचा -

"आता काय?"

"चिपर, चिपर, चिपर," भारतीय राजपुत्र म्हणायचा आणि त्याचा जंगलातील छोटा साथीदार उत्तर द्यायचा - "चिपर, चिपर, चिपर," आणि मग निघून जायचा.

मेटाकोमेटचा कुत्रा अनेकदा त्याच्या मागे येत असे. जेव्हा कुत्रा जमिनीवरच्या खारीशी बोलला तेव्हा खारीकडे बोलण्यासाठी काहीच नव्हते. तो गेला.

मेटाकोमेट आणि रॉजर एकमेकांच्या चेहऱ्याकडे पाहताच एकमेकांना आवङू लागले. आम्ही त्यांना पहिल्यांदा पाहिल्यावरच आमचे हृदयस्पर्शी मित्र ओळखतो. मारंट होप लॅंड्सचा राजकुमार, स्वानसीच्या हिरव्यागार बागेतील मुलाकडे प्रेमाने पाहत होता आणि त्याच्याशी नाक चोळण्याची इच्छा करत होता, विचित्र भारतीय फॅशननुसार.

"मला तो भारतीय मुलगा खेळायला सोबती म्हणून हवा होता," रॉजर त्याच्या आईला म्हणाला.

"कशासाठी?"

"अरे, तो मला जंगलात काय दाखवेल याचा विचार कर: प्राणी, पक्षी, फुले; त्याला ते सर्व माहित आहे."

रॉजरने लिटिल मेटाकोमेट पाहिला. राजकुमार अवघ्या दहा वर्षांचा होता, किंवा त्या वयाच्या आसपास, पण तो निसर्गातील प्रत्येक गोष्टीत स्पष्टपणे पाहत होता आणि तो प्रत्येकाशी मैत्रीपूर्ण होता. त्याला भारतीय अंतःप्रेरणेची उत्सुकता आणि तीक्ष्णता वारशाने मिळाली होती.

"मला असे आढळले आहे की त्या मुलाला अद्भुत गोष्टीवर लक्ष आहे," दिवसाच्या शेवटी लाजाळू सुसान रॉजरला म्हणाली. "आपण त्याला स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत जाण्यास सांगू शकतो."

सूर्याच्या किरणांनी बागांवर लांब सावल्या पसरल्या. एका लहानशा लावेने शिट्टी वाजवली.

छोट्या मेटाकोमेटने त्या बटेरचे ऐकले. त्याला जंगलातील जंगली शेतातील हा पक्षी खूप आवडला. या पक्ष्यात असे काहीतरी होते जे त्याच्या कल्पनाशक्तीला जागृत करत होते आणि त्याच्या हृदयात शिरले.

सध्या तो त्याच्या वडिलांकडे गेला आणि त्यांच्या भाषणाचे गांभीर्याने ऐकले. राजा फिलिपला इंग्रजांवर अविश्वास वाटू लागला होता, पण तरीही तो शांतता राखू इच्छित होता.

तो एलियटशी बोलत असताना लिटिल मेटाकोमेट त्याच्या शेजारी येऊन उभा राहिला.

"मी माझ्या जातीशी प्रामाणिक आहे," राजा म्हणाला, "पण मी क्षमा करू शकतो. मृतांबद्दल वाईट बोलणाऱ्या माणसाला मी क्षमा केली. मी दयाळू असू शकतो. बाज आकाशात आहेत. समजा युद्ध झाले आणि मी पडलो, तर तुम्हाला माझ्या कुटुंबाची दया येर्इल का? हा छोटा मेटाकोमेट आहे, तुम्ही त्याच्यावर दया कराल का?"

"मी करेन, कारण देव माझ्यावर दयाळू आहे," एलियट म्हणाला.

त्याला भारतीय राजपुत्राचे कल्याण हवे होते.

सुरुवातीला लिटिल मेटाकोमेट रॉजरपासून दूर गेला, पण हळूहळू तो त्याच्या जवळ आला. त्याच्या मनात काहीतरी होते जे तो व्यक्त करू इच्छित होता.

त्याने शिंदी वाजवली आणि झाडांवरून एका ब्लू जेला बोलावले. त्याने रॉजरकडे पाहिले आणि मैत्रीपूर्ण पद्धतीने हसले. भारतीय मुले सहसा हसत नाहीत.

मग तो रॉजरकडे गेला आणि त्याने त्याला हाक मारण्यासाठी हात पुढे केला, पण लिटिल मेटाकोमेटने त्याचा हात मागे घेतला. त्याएवजी, त्याने स्वतःचा हात वर केला आणि रॉजरच्या नाकाला स्पर्श केला.

"तुला समजत नाहीये, माझ्या मुला," फादर एलियट रॉजरला म्हणाले. "तो तुझ्याशी नाक घासू इच्छितो. ही भारतीय प्रथा आहे. जर तू नेहमीच त्याचे मित्र असशील तर तो ते करेल."

"मी त्याचा मित्र होईन," रॉजर म्हणाला.

"आणि मी," फादर एलियट म्हणाले, "त्यांच्या आजोबांच्या आणि शांतीच्या तांब्याच्या साखळीच्या फायद्यासाठी. मी नेहमीच लिटिल मेटाकोमेटचा मित्र राहीन."

दोन्ही मुले पुन्हा वेगळी झाली आणि एलियटचे हृदय त्या भारतीयाच्या मागे लागले, अधिक उत्सुकतेने.

तो एक गौरवशाली दिवस होता. जग शांत होते; निसर्ग चमकत होता; मॅपल लाल होते; ओक पिवळे होते; जेंटियन निळे होते. वारा आला का? त्याने किरमिजी आणि पिवळ्या पानांचा पाऊस पाडला.

भिंती द्राक्षांनी जांभळ्या होत्या; स्वेल कुरण क्रॅनबेरीने लाल होते. जे झाडांमध्ये बोलत होते. स्थलांतरित पक्षी एकत्र आले.

कळप. जंगली हंस उंचावरून वाजवत होते. गळणाऱ्या पानांमध्ये जादूटोणा करणारे हेझेल फुलले होते.

हिवाळा उशिरा येत होता; पृथ्वीवर, पाण्यात आणि हवेत एक जादू पसरली होती. "उत्तरेचे कर्ण", ज्याला भारतीय लोक थंड वारे म्हणतात, ते वाजणार होते, पण आठवड्यामागून आठवडे ते वाट पाहत होते. सर्वत्र रंग होता. मग पिकलेल्या वर्षाचा मोहक जादू होता; पीक शांत होते; निसर्गाच्या उर्वरित खर्च झालेल्या शक्ती; शांततेत असलेल्या सर्व गोष्टी जीवनाच्या बोधकथा होत्या.

रात्र पडली आणि पाइनच्या गाठी पेटल्या.

मग एक उत्तम रात्रीचे जेवण पसरले - समुद्रावरून सेंप्य, सुकोटाश, शिकार, नो-केक, काजू सफरचंद आणि संत्री, जे फिलिपने यापूर्वी कधीही पाहिले नसतील.

सुसानला "या महान लोकांची भीती वाटत होती," पण तिने टेबलावर थांबण्यास मदत केली. रॅजर खोलीच्या अंधाऱ्या कोपन्यात सरकला आणि छोटा मेटाकोमेट त्याच्या मागे तिथे गेला. दोन्ही मुले शांतपणे बसली, पण त्यांना एकमेकांशी पूर्वीसारखेच मैत्रीपूर्ण वाटू लागले. शेवटी रॅजरने मेटाकोमेटचा हात स्पर्श केला आणि मग त्याच्या लहान पांढऱ्या हाताने त्या भारतीय मुलाचा तपकिरी हात पकडला.

ते बोलले नाहीत.

मेटाकोमेटच्या काळ्या नजरा टेबलावरच्या पिवळ्या गोलाकार संत्र्यांवर आणि लाल सफरचंदांवर खिळल्या होत्या.

आता त्या साधूने रॅजरला एक संत्रा आणि एक सफरचंद पाठवले. त्याला तो भारतीय मुलगा दिसला नाही, कारण तो रॅजरच्या मागे लपला होता.

रॅजरने त्याचे संत्र लिटिल मेटाकोमेटला दिले. भारतीयाने ते उत्सुकतेने घेतले.
त्यानंतर रॅजरने त्याला सफरचंद दिले, जे लगेच जप्त करण्यात आले.

दोघेही शांत बसले. मग तो भारतीय मुलगा रॅजरच्या जवळ येऊ लागला, अधिकाधिक जवळ येत राहिला, आणि त्याचे डोके हळू हळू पुढे ढकलले आणि त्याचे तपकिरी नाक रॅजरच्या नाकावर अनेक वेळा घासले.

"मी राजा होईन," तो म्हणाला.

फादर एलियटने पाहिले की मॅसासोइटचे चांगले हृदय त्या छोट्या राजकुमारात होते, जुन्या साकेमचे हृदय ज्याने एकेकाळी तांब्याची साखळी घातली होती.

रॅजरचे मन जंगलातील या मुलावर खूप प्रेम होते. प्रतिज्ञा झाल्यानंतर ते दोघे आयुष्यभर मित्र होते.

मेजवानीनंतर मोठ्या अग्नीजवळ एक भाषण झाले.

"जर दोन्ही वंश या दोन मुलांच्या हृदयाप्रमाणे एकत्र आले तर भारतीयांना संस्कृतीत वाचवले जाईल," एलियट म्हणाला.

"ते एकाच मार्गाने एकत्र येऊ शकतात; भाऊ एलियट, असं नाही का?" विल्यम्स म्हणाला.

"येथला छोटा मेटाकोमेट कधी जंगलातील राजांच्या सिंहासनावर येईल का?" ब्लॅकस्टोनने विचारले.

सगळीकडे शांतता होती. तो भारतीय मुलगा लाल हिकोरी फायरजवळ उभा होता.

त्याचे नशीब काय असेल?

कंपनी त्यांच्या खोल्यांमध्ये आणि लॉजमध्ये चर्टइवर झोपण्यापूर्वी, आणखी एक विचित्र गोष्ट घडली.

छोटा राजपुत्र लाजाळू सुसानकडे आला आणि त्याने तिचा लाल हात तिच्या रुमालावर ठेवला.

"तुम्हाला काय मिळेल?"

त्याने प्रेमाने नाक हलवले आणि तिने चेहरा खाली वाकला.

दोघांनी नाक चोळले.

"आणि आता तुला स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत यावे लागेल आणि एके दिवशी आम्हाला सर्वजण भेटावे लागेल," ती म्हणाली, तिचे हृदय मुलाला उबदार करत होते.

तिच्या मागे एक हलके पाऊल पडले. ते राजकुमारीचे होते. त्यांनीही नाक घासले आणि वेगळे झाले. जॉन एलियटने प्रार्थना केली. मग सर्वजण आपापल्या पलंगावर आणि चर्टइवर गेले, आणि चाबूक-गरीब-विल बाहेर जंगलात गाणे म्हणू लागले आणि भारतीय झोपण्यासाठी स्वतःला कुरवाळू लागले.

प्रकरण तिसरा

हेस्टंक मैत्री

दुसऱ्या दिवशी सकाळी लहान आई आणि रॉजर निघून गेले. तिने सांगितले की तिला वाटेवर "काहीतरी दिसेल" अशी खूप भीती वाटत होती.

"घाबरू नकोस," संन्यासी म्हणाला. "मी पांढऱ्या बैलावर स्वार आहे, आणि मी काही मार्गाने तुमच्यासोबत येईन, आणि फादर एलियट बैलावर स्वार होतील."

म्हणून ते जंगलाच्या वाटेवर गेले आणि मेटाकोमेट त्यांच्यामागे गेला.

शेवटी स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागांच्या सीमेवर ते वेगळे झाले.

"लिटल प्रिन्स," लाजाळू सुसान म्हणाली, "तुला ओक्स खूप आवडतात. मी पाहतोय की तुलाही ते आवडते. खारींनाही ओक्स खूप आवडतात, आणि मला दिसतंय की तू आणि जमिनीखाली राहणाऱ्या खारी मित्र आहात. स्वानसीमध्ये उत्तम ओक्स आणि हिरवे शेवाळ आहेत.

तिथे पांढरे बर्च आहेत, हिरवेगार झाडे आहेत, आणि आजूबाजूला शेवाळाने भरलेली ठिकाणे आहेत जिथे आराम करता येतो, पक्ष्यांचे गाणे ऐकता येते आणि बेरी निवडता येतात. जंगली हंस त्यांच्या उड्हाणात तिथेच थांबतात - अरे, ते एक सुंदर ठिकाण आहे, आणि माझा नवरा, जो, तो एक चांगला माणूस आहे, लाकूडतोड करणारा आहे. तू कधीतरी आमच्या केबिनमध्ये येऊन रॉजरला भेटणार नाहीस आणि त्याला जंगलात वस्तु शोधण्यास मदत करणार नाहीस का? - तुला जंगलातील चमत्कारांबद्दल सर्व माहिती आहे आणि आम्ही त्यांच्या जवळ आहोत.

तो भारतीय मुलगा रॉजरकडे वळला आणि म्हणाला, "मी येईन."

"ते ठीक होईल!" रॉजरने खेळाच्या जोडीदाराच्या आशेवर टाळ्या वाजवत म्हटले.

"काहीही घडले तरी," लाजाळू सुसान म्हणाली, "आपण एकमेकांना सोडणार नाही. काहीही झाले तरी आपण नेहमीच एकमेकांशी खरे राहू."

म्हणून भित्री स्त्री, रॉजर आणि भारतीय राजपुत्र यांनी शांततेचा करार केला.

आणि ते खूप प्रामाणिक होते.

ते वेगळे होत असताना लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला, "माझे हृदय कधीही विसरणार नाही."

दुसऱ्याच दिवशी तो रॉजरला भेटण्यासाठी सोवम्स येथील नदीच्या वळणावरून वर आला.

टिमिड सुसानने त्याच्यासाठी काही पॅनकेक्स बनवले आणि तो म्हणाला -

"मी कधीही विसरणार नाही; मी दरमहा दोनदा (पुन्हा पुन्हा) येईन आणि तुम्हाला जंगलातून वस्तू आणीन."

तो आता जंगलात अशा गोटी शोधू लागला ज्यामुळे सुसानला आश्र्य वाटेल. त्याला तिचे आश्र्य "दोन वेळा" - पुन्हा पुन्हा पाहणे आवडायचे.

जंगलात त्यावेळी उंच गवत आणि बेरीच्या झुऱ्पांनी भरलेली मोकळी जागा होती. त्यात रेडबेरी वाढली होती, काळ्या अल्डर, जंगली गुलाबाची झुऱ्पे आणि बार्बेरीची झुऱ्पे ज्यांच्या बेरीपासून मेणबत्त्या बनवल्या जात होत्या. बार्बेरी उंच प्रदेशात रांगेत होत्या. तिथे वाच्याकडे जाणारे कुरणातील पक्षी राहत होते. तिथे साप लपून बसला होता आणि उन्हाळ्यात बोबोलिंक त्याच्या घरट्यातील सोबत्याला गाताना हवेत घुटमळत होता. ही सर्व कुरणातील ठिकाणे फुललेली आणि गाणारी होती आणि छोटा राजकुमार त्यांच्यामध्ये फिरत होता, त्याच्या डोक्यावरील पंख गेल्या वर्षीच्या पुसी-विलोपेक्षा क्वचितच उंच होते आणि लाल पंख असलेले काळे पक्षी त्याच्या मागे घाबरून आणि आश्वर्यने येत होते.

सुसान एक साधी स्त्री होती, तिचे हृदय विश्वासू होते. तिच्यात तीव्र समजूतदारपणा किंवा अभिव्यक्तीचा अभाव होता, परंतु ती सर्वांना प्रेम करायची. जुन्या देशात तिला "विविअर", "लहानशी मैत्रीण", "मनाला स्पर्श करणारी" असे म्हटले जात असे. पण ती सर्वांना आनंदी ठेवण्याचा प्रयत्न करत असे.

जेव्हा तिच्या पतीने, लाकूडतोड्याने, राजा फिलिपकडून जमीन विकत घेतली, तेव्हा तो, सुसान आणि रॉजर तिथे राहायला गेले. उन्हाळा होता आणि हवेत सुगंध आणि गाणे होते. जमिनीवर स्वेल मेडो गवताचा एक मोठा सपाट ढीग होता. लाकूडतोड्याने त्याचे केबिन बांधत असताना कुटुंबाने काही रात्री त्याखाली आश्रय घेतला.

उन्हाळ्यात सुसान अनेकदा विश्रांतीसाठी गवताच्या ढिगान्याजवळ जायची. सुरुवातीचे बरेच न्यू इंग्लंडवासी जंगलात प्रार्थना करायचे आणि असे मानले जात होते की सुसान यासाठी गवताच्या ढिगान्यात एक पोकळी वापरत असे.

काही भारतीय तिला वारंवार गवताच्या ढिगान्याजवळ आश्रय घेतलेले पाहत असत. ते तिला भारतीय भाषेत "गवताच्या ढिगान्याची लेडी" म्हणू लागले.

ती तिच्या दाराशी असलेल्या मोठ्या झाडाखाली विश्रांती घेण्यासाठी बसलेल्या भारतीयांना पॅनकेक्स देत असे.

जवळच असलेल्या आदिवासी गिरणीतून भारतीय तिच्यासाठी मक्याचे भुसे आणि पेंड आणत असत. ती मक्याच्या पेंड्या बनवायची आणि त्या भुसांमध्ये भाजायची, जी ती झाडाखाली येणान्या प्रवाशांसोबत वाटून घ्यायची.

छोटा मेटाकोमेट वारंवार येऊ लागला आणि तो दिसेपर्यंत केबिन किंवा गल्लीत इकडे तिकडे फिरू लागला. सुरुवातीला सुसान त्याला आत बोलावण्यासाठी बाहेर जायची, अगदी सावधगिरीने.

"तुझ्यात युद्धाची वृत्ती नाहीये," ती कधीकधी म्हणायची.

छोटा राजपुत्र आपले डोके टेकवायचा, जणू ते एखाद्या वळणावरून खाली पडले असेल.

"मग ते बाहेर येऊ देऊ नकोस," ती म्हणायची. "आता माझ्या मागे ये."

सुसानला दररोज अधिकाधिक भीती वाटत होती की ती युद्धाचा आवाज ऐकेल, जरी ती लहान राजकुमाराशी इतकी मैत्रीपूर्ण होती. रात्री जेव्हा ती लून ओरडायची तेव्हा ती म्हणायची, "काही हरकत नाही: माझ्याकडे लहान राजकुमाराचे हृदय आहे."

तो नेहमीच माझ्याशी प्रामाणिक राहील."

सुसानला तीन गोष्टी दिसतील किंवा ऐकतील याची भीती वाटत होती. एक म्हणजे जुन्या न्यू इंग्लंड अंधश्रद्धेनंतर भूत, दुसरे म्हणजे एक भारतीय जादूगार किंवा वैद्य आणि शेवटचे म्हणजे युद्ध-आवाज.

"का, मी तीच वाईट असते," ती म्हणायची, "जर मला ते ऐकायला मिळाले तर मी लगेच माझ्या डोक्यातून निघून जाईन आणि कधीही परत येणार नाही."

"तुम्ही कुठे जाल?" रॉजरने एके दिवशी विचारले, "जर तुम्हाला हवेत ते फडफडताना ऐकू आले तर?"

"मी जुन्या गवताच्या ढिगाऱ्यावर उडून जाईन, आणि गवतामध्ये लपून राहीन, आणि दोन्ही कानांवर बोटे ठेवून प्रार्थना करेन."

तिच्याकडे एक निळा पक्षी होता जो तिला घाबरवण्यासाठी झाडांवरून तिच्या मागे ओरडत असे. त्या दुष्ट पक्ष्याला माहित होते की तो तिला घाबरवू शकतो आणि त्यात आनंद घेऊ शकतो. तो युद्धाचा आवाज काढल्यानंतर क्रँकच्या वळणासारखा आवाज काढत असे.

बिचारी सुसान, जेव्हा ती संकटात असायची तेव्हा ती गवताच्या गंजीचा आश्रय घेत असे, जिथे एक गुहा होती, जिथे ती म्हणते की प्रभूने "तिला त्याच्या पंखांनी झाकले." ती केबिनमध्ये नसतानाही छोटा राजकुमार तिला तिथे शोधायचा आणि तो तिथे तिला आश्वर्यचकित करणारे पदार्थ, जसे की रानटी स्ट्रॉबेरी, फुले, पक्षी आणि लहान प्राणी घेऊन जायचा, ज्याचा स्वभाव तिच्यासारखाच लाजाळू होता.

"मला त्याला जाऊ द्यावेच लागेल," ती आश्वर्याने ते धरून म्हणाली.

"का?" लहान राजकुमाराने विचारले.

"कारण त्याचे हृदय खूप वेगाने धडधडते. सुवर्ण नियम पक्ष्यांसाठी देखील होता."

"सुवर्ण नियम काय आहे?"

आणि सुसानने लाल पक्ष्याला जाऊ दिले आणि गवताच्या गंजीच्या सावलीत मेटाकोमेटला सुवर्ण नियम शिकवला.

जंगलातील एक आकर्षण असे होते ज्याचे आज फारसे कौतुक होत नाही. ती आपल्यात जवळजवळ एक हरवलेली कला आहे. ती म्हणजे फुले आणि झाडांचा सुगंध. भारतीय महिलांना सर्व मुळे आणि औषधी वनस्पतीचे औषध म्हणून मूळ्य माहित होते किंवा त्यांना माहित होते असे त्यांना वाटत होते, परंतु त्यांना पूर्वेकडील जगाच्या निसर्गप्रेमी मुलांप्रमाणे वनस्पतीच्या वासातही आनंद मिळत असे. त्यांना सर्वात जास्त आकर्षित करणारे तिखट गुलाब, ससाफास आणि पेनीरॉयल नव्हते, तर व्हायलेट, आर्बुटस, टोळ, जंगली हनीसकल, स्पेअरमिंट, कुजलेले चेकरबेरी, कस्तुरीचे झाड आणि गोड ब्रियर होते. शेवटचे त्याच्या सुगंधाच्या सूक्ष्मतेत इतर सर्व वनस्पतींपेक्षा जास्त होते.

या सर्व सुगंधांचा आस्वाद घेण्याची भारतीयांची सुगंध क्षमता अत्यंत विकसित होती. जंगली माणसासाठी निसर्ग हा अग्रणीपेक्षा जास्त होता; पूर्वीचा माणूस अशा सुगंधात राहत होता जो शहरी माणसाला फार कमी माहिती होता.

भारतीयाला स्वतःचे जग खूप आवडायचे. त्याच्यासाठी खडक फुलले, ओढे त्याच्यासाठी त्यांचे काठ फुलांनी भरले, जंगले त्याची उद्याने होती आणि तो समुद्रापलीकडून येणाऱ्या कष्टकन्यांपेक्षा अधिक स्पष्टपणे पाहू, ऐकू आणि वास घेऊ शकत होता.

त्या भारतीय मुलाने सुसानला समलैंगिक नाकातील केशरचना आणल्या ज्यांचे रंग सर्वात आकर्षक नव्हते, परंतु सर्वात गोड वास होता. तिच्यासाठी त्याच्या आश्चर्यापैकी एक "पांढरे शिंग" होते. काही शिंगे होती जी शेवटच्या दिशेने पांढरी झाली आणि अंबरसारख्या स्पष्ट पदाथारी टोकदार होती. या शिंगांचा टोक सूर्यप्रकाशात सोन्यासारखा चमकत होता. हे स्पष्ट शिंग प्रतिष्ठेचे आणि राजेशाहीचे प्रतीक होते.

स्पष्ट शिंगाच्या चिन्हाच्या वापराच्या सूचना हिबू शास्त्रवचनांमध्ये आणि प्राचीन कलेत आढळतात.

"ते चमकते," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

"काय चमकते?" रॉजरने विचारले, जो त्याचे कौतुक करत उभा होता.

"शिंग - मला ते सूर्यासमोर धरू दे."

त्याने शिंगाचा वरचा भाग अशा प्रकारे धरला होता की सूर्य त्यावर आदळू शकेल. ते आगीत रूपांतरित होत असल्याचे, जळत असल्याचे, सोन्याच्या ज्वालेसारखे किरण बाहेर पडल्यासारखे वाटत होते.

"तो एखाद्या राजासारखा आहे, डोक्यावर मुकुट घातलेला," सुसान म्हणाली. "तुम्ही पांढरे कपडे आणि चमकणारा सोन्याचा मुकुट घाला."

लहान राजकुमाराला हे वाक्य नीट समजले नाही.

तो बराच वेळ सूर्यप्रकाशात उभा राहिला, त्याच्या वरून परावर्तित होणारी किरणे पाहण्यासाठी तो स्वच्छ शिंग सूर्याकडे धरून होता. प्राचीन हिंदू विचारसरणीनुसार, भारतीय पुरोहितांसाठी हे स्वच्छ शिंग जीवनाचे एक प्रकार होते आणि राजकुमारालाही त्यात एक अर्थ दिसत होता.

प्रकरण ४

संन्यासींना आणखी एक भेट

छोट्या मेटाकोमेटला निसर्गात डोकावायला आवडायचे; त्याच्या लहान मनाला कदाचित माहित नसेल की विश्वाची लपलेली शक्ती आणि ज्ञान तिथे आहे.

ब्लॅकस्टोन, संन्यासी, ने निसर्गाचा अशा व्यापक पद्धतीने अभ्यास केला; त्याने प्राण्यांचा अभ्यास करून त्यांच्यातील मानवी स्वभाव शोधला.

जेव्हा जेव्हा लिटिल मेटाकोमेट लाजाळू सुसानकडे त्याचे एक सरप्राईज घेऊन जायचा, तेव्हा ती त्याला आणि रॉजरला त्या संन्यासीला भेटण्यासाठी स्टडी हिलला घेऊन जायची.

"तो जवळजवळ सर्व काही जाणतो," ती म्हणायची. "स्वर्गात आणि पृथ्वीवर अशा काही गोष्टी नाहीत ज्या त्याला माहित नाहीत; आपण जाऊन त्याला विचारले पाहिजे."

म्हणून ते तिघे स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागांच्या फुलांच्या वाटेने पावटकेट फॉल्सकडे फिरत असत जिथे तो संन्यासी राहत होता.

लहान मेटाकोमेट एके दिवशी सुसानकडे त्याच्याइतकाच मोठा जाड लाकूडतोडा घेऊन आला. आळशी प्राण्याला पळून जाण्यासाठी धडपड करावी लागली, पण मुलाने तो प्राणी घटू धरला.

छोट्या मेटाकोमेटने स्वतःइतकाच मोठा जाड लाकूडतोडा आणला.

त्याने ते घराच्या फाटलेल्या लाकडावर ठेवले, दार बंद केले आणि म्हणाला: "तो हिवाळ्यासाठी स्वतःला चरबी देतो, आणि संपूर्ण हिवाळा तो स्वतःच्या चरबीवर जगतो." आपण असं का करत नाही ? "

डरपोक सुसान उत्तर देऊ शकली नाही.

"जमिनी खार हिवाळ्यातील दोन अन्नसाठे साठवते," छोटा राजपुत्र म्हणाला. "तो स्वतः जाड होत नाही. लाकूडतोडा वसंत ऋतूमध्ये दुबळा आणि भुकेला असतो; जमिनी खार तो दुबळा आणि भुकेला नसतो. तो बाहेर येतो

सगळे चिरङ्गून टाक, चिरङ्गून टाक. लाकूडतोड स्वतःला का जाड करते आणि झोपते, आणि कावळा आणि खार स्वतःसाठी अन्न का साठवतात?"

डरपोक सुसानने तिचे हात वर केले आणि डोळे मिचकावले.

"फक्त परमेश्वरालाच माहिती आहे," ती म्हणाली, "मिस्टर ब्लॅक्सटन वगळता. आपल्याला स्टडी हिलला जावे लागेल आणि त्या साधूला या सर्व गोष्टींबद्दल विचारावे लागेल. मी माझा स्लॅट सनबोनेट घालते आणि आपण जाऊ."

ते गेले आणि लाजाळू सुसानने संन्यासीला हे सोपे प्रश्न विचारले.

"तुम्हाला सगळं माहिती आहे," ती म्हणाली, "तुम्हाला आणि परमेश्वरालाही. मी एक गरीब, साधा प्राणी आहे, आणि मी कसे विचार करतो हे मी कोणालाही सांगू शकत नाही, आणि मला माझे स्वतःचे विचार कसे कळतात, किंवा मी माझ्या डोक्यावर हात कसा उचलतो हे देखील मी सांगू शकत नाही. मिस्टर ब्लॅक्सटन, तुम्ही तुमचा हात तुमच्या डोक्यावर कसा उचलता?"

साधूने डोक्यावर हात उचलला आणि काहीही बोलले नाही.

"अद्भुत, अद्भुत," लाजाळू सुसान म्हणाली, "आता मला कळले."

मग तिने त्याला लिटिल मेटाकोमेटचे प्रश्न विचारले: लाकूडतोड्याने हिवाळ्यासाठी स्वतःला का चरबी दिली आणि कावळ्याने झाडांमध्ये पाळणे का बनवले आणि जमिनीखाली खारीचे तळघर का बनवले?

संन्यासीच्या चेहऱ्यावर एक शून्य भाव होता.

"माझ्यासोबत चल," तो म्हणाला.

तो त्यांना त्या ओढ्याकडे घेऊन गेला ज्याला आता त्याचे नाव आहे. काही बैंजर तिथे एक धरण बांधत होते. ते एक झाड तोडत होते, ते त्यांच्या दातांनी अशा प्रकारे कापत होते की ते अर्धवट बांधलेल्या धरणावर पडेल.

"तुम्हाला दिसतंय का," तो म्हणाला, "ते झाडाच्या या बाजूला जास्त करवत आहेत, जेणेकरून ते नदीच्या पलीकडे या बाजूला पडेल? त्यांना हे करायला काय शिकवलं?"

जर तुम्ही मला उत्तर दिले तर मी तुम्हाला उत्तर देईन."

"निसर्ग," छोटा राजपुत्र म्हणाला.

"नाही, ते निसर्गात न दिसणारे ज्ञान आहे," संन्यासी म्हणाला. "शाश्वत देवाचा आत्मा."

"पण जमिनीवरील खारी तळघरे कशामुळे बनवते?"

"मी याचे उत्तर देऊ शकते," लाजाळू सुसान म्हणाली. "जमिनी खारीचे सर्व हात आहेत - त्याचे पाय लहान हात आहेत - आणि तो आपल्यापैकी काही जणांसारखाच आहे - तो पूर्वीसारखाच आहे -

दिले."

तिने हात वर केले आणि चार मोजले. संन्यासी डोके खाली करून हसला आणि हसला, तसेच रॉजरही; पण मेटाकोमेट गोंधळलेलाच राहिला. त्याला चारही समजत नव्हते.

निसर्गाबद्दल खूप काही शिकल्यानंतर, लाजाळू सुसान आणि रॉजर स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत आणि लिटिल मेटाकोमेट सोवम्सला परतले जिथे चमकदार जलमार्गांजवळ दाढीवाले ओक आणि जंगली गुलाब होते.

लाकूडतोड करणारा मिस्टर बार्ली, अनेकदा कामाने थकलेल्या जंगलातून घरी यायचा.

"सुसान," तो त्याच्या चामऱ्याच्या पलंगावर कुन्हाड ठेवून म्हणायचा, "लाकूडतोडे म्हणतात की युद्ध येत आहे."

"काही हरकत नाही," सुसान म्हणाली, "माझ्याकडे लहान राजपुत्राचे हृदय आहे. जर युद्धाचा भडका उडाला तर ते आपल्या हातून जाईल. फिलिप स्वतःशी प्रामाणिक आहे."

टॉन्टन जवळ विनेकुनेट नावाचा एक सुंदर तलाव आहे. हा राजा फिलिपच्या कंट्री रिसॉर्टपैकी एक होता. त्याच्या सीमा दगडांनी बनलेल्या आहेत, एखाद्या प्राचीन अवशेषासारख्या, परंतु भारतीय कथेत रस असलेल्यांनी ते भेट दिली पाहिजे, कारण ते राजा फिलिपला निसर्गातील सुंदर गोर्झिंबद्दल असलेले प्रेम दर्शवते. जंगली हंस तिथे गर्दी करत असत.

तिथे जंगली हनीसकल वाढली. तिथे, तलावातील लिली. राजा फिलिपच्या स्वभावात कविता होती, नाहीतर त्याला किल्ल्यासारखे तळे इतके आवडले नसते.

एके दिवशी रॉजर त्याच्या आईला या सुंदर तलावावर घेऊन गेला. उन्हाळ्याची वेळ होती.

"जर राजाला अशी ठिकाणे आवडत असतील तर तो," ती म्हणाली, "रॉजर, तुला आणि मला इजा करणार नाही. त्याचे हृदय अधिक चांगले आहे."

प्रकरण पाचवा

संन्यासी पक्ष्यांना कसे वश करतो

आपण म्हटल्याप्रमाणे, विल्यम ब्लॅकस्टोन हा निसर्गप्रेमी होता. त्याला आनंद होत असे की एखादा वन्य प्राणी त्याच्या मागे येऊ लागला; पक्षी त्याच्याकडे संरक्षणासाठी, निवाच्यासाठी आणि हिवाळ्यात अन्नासाठी येतात. ही भावना वाढत असे. ऑस्प्रे त्याच्या घराजवळ त्यांची मोठी घरटी बांधत असत आणि दरवर्षी लाकडाच्या काठ्या आणि नवीन समुद्री तण वापरून त्यांची दुरुस्ती करत असत. पक्षी त्यांच्या पिलांना वाढवत असताना जर एखादा प्राणी या घरट्या असलेल्या झाडांवर चढत असे, तर पालक पक्षी स्टडी हिलवरील त्याच्या घरावरून फिरत असत आणि मदतीसाठी ओरडत असत. हे साधूच्या हृदयाला स्पर्शन गेले. त्याने ही घटना रॉजरला सांगितली आणि त्याला आढळणारे कोणतेही विचित्र प्राणी किंवा पक्षी त्याच्याकडे आणण्यास सांगितले.

एका उन्हाळ्याच्या दिवशी, तेजस्वी छोटी मेटाकोमेट पुन्हा एकदा लाजाळू सुसानकडे एक नवीन आश्वर्य घेऊन आली. ती एक घरटी होती ज्यावर त्या मुलाने पाहिलेला सर्वात सुंदर पक्षी बसला होता. हा पक्षी दुर्मिळ होता आणि त्याला स्वॅम्प रॉबिन म्हटले जात असे. तो ज्वलंत किरमिजी रंगाचा होता आणि खूप लाजाळू पक्षी म्हणून त्याची ख्याती होती.

डरपोक सुसानने तिचे हात वर केले आणि डोक्ले मिटले.

"माझ्या डोळ्यांनी मला चकित केले आहे का?" ती म्हणाली. "तो एक शक्तिशाली विचित्र पक्षी आहे, संपूर्ण लाल रंगाचा; तो कदाचित सूर्योपासून खाली आला असेल. तो का उडत नाही?"

"ते शक्य नाही," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

"का?"

"तिच्या खाली अंडी आहेत. ती अंड्यातून बाहेर पडणार आहे," म्हणजे अंडी अंड्यातून बाहेर पडणार होती.

"आणि तिला अंडी सोडण्यापेक्षा मरणे पसंत पडेल, बरोबर? प्रिय पक्षी; तू आईच्या प्रेमाच्या दोरीने बांधलेला आहेस."

त्याच प्रकारचा एक पक्षी, मेट, झाडांच्या माथ्यावर लिटिल मेटाकोमेटचा पाठलाग करत होता. तो घरट्याच्या वरच्या लाल ज्वालेसारखा चमकला आणि हवेत उडाला. माता पक्षी घरट्यातून थोडीशी उठली आणि ओरडली.

तिच्या खाली चार अंडी होती.

"मला आश्वर्य वाटते की हा कोणत्या प्रकारचा पक्षी असू शकतो," लाजाळू सुसान म्हणाली.

"चला ते संन्यासीकडे घेऊन जाऊया," रॅजर म्हणाला, "आणि त्याला त्याबद्दल सर्व काही विचारूया. त्याला जवळजवळ सर्व काही माहित आहे."

म्हणून पुन्हा तिघे पक्षी आणि घरटे घेऊन पावटकेटच्या धबधब्याकडे जंगलातील वाटेने गेले. दुसरा पक्षी त्यांच्या मागे झाडांमध्ये गेला.

"बघ!" भारतीय मुलाने त्याच्या खजिन्याकडे बोट दाखवत संन्यासीला म्हटले.

"एक लाल पक्षी," संन्यासी म्हणाला. "बघा तिचे छोटेसे मन तिच्या घरट्याशी किती विश्वासू आहे. मला स्वतःच्या घरट्याशी विश्वासू असलेल्या गोष्टी आवडतात."

"मला माहित नव्हते पण तुला तिच्यासाठी पिंजरा सापडेल," रॅजर म्हणाला.

"पिंजर्यांची गरज नाही," साधू म्हणाला. "त्या पक्ष्याला तिच्या घरट्यात बांधण्यासाठी दोरीची गरज आहे का?"

"पण जेव्हा तिची अंडी उबतील तेव्हा ती उडून जाईल आणि आपण तिला गमावू, ते वाईट होईल. ती उडणारी सर्वात सुंदर प्राणी आहे."

"मी तिला गमावणार नाही," साधू म्हणाला. "मला ती द्या, आणि मी ती तुमच्यासाठी ठेवीन."

"ती इतकी लाल का आहे?" लिटिल मेटाकोमेटने विचारले.

"तुम्हाला सूर्य, आकाश, जंगल आणि तिथल्या लपलेल्या ज्ञानाला विचारावे लागेल," साधू म्हणाला.

तो घरटे घेऊन एका शिडीवर गेला जी एका माचीवर जाण्यासाठी होती जिथे शटर असलेली एक खिडकी होती. त्याने घरटे उघड्या खिडकीसमोर ठेवले आणि ते तिथेच सोडले, आणि ते सर्व बाहेर बागेत गेले आणि प्रत्येक गोष्टीच्या चांगुलपणाबद्दल आनंदाने बोलले. त्यांना सर्वकाही चांगले वाटले. फक्त चांगले लोकच चांगले पाहतात.

श्री. बार्ली कोळशाच्या खड्ड्यांजवळ जंगलात गेले होते आणि त्या दिवशी परत येणार नव्हते, म्हणून संन्यासीने त्यांना रात्रभर तिथेच राहण्यास सांगितले, कारण राजकुमारी दुसऱ्या दिवशी सकाळी त्याला भेटायला येणार होती.

दिवसा पालक रेडबर्ड घराच्या ओट्यावर आला आणि त्याच्या लहान पल्लीला तिच्या घरट्यात जेवू घातला.

त्या रात्री संन्यासी, मेटाकोमेट आणि रॅजर माचीत झोपले जिथे घरटे होते.

जेव्हा संन्यासीने मेणबत्ती विझवली तेव्हा तो म्हणाला -

"आपण अगदी शांत राहू आणि पक्ष्याला त्रास देणार नाही. तरीही, शांत."

रात्र शांत होती. हवेत काजवे उडत होते. दूरच्या झाडांवर चाबूक-गरीब-इच्छा गातात. चंद्र उंच उगवला आणि सर्वकाही समुद्राप्रमाणे तिच्या किरणांमध्ये तरंगत असल्याचे दिसत होते. हवा चांदण्यांचा समुद्र होती.

एक विचित्र आवाज ऐकू आला - तो एक जिवंत आवाज होता - टिक, टिक.

"ते काय आहे?" रॉजरने विचारले.

"तरीही, स्थिर," संन्यासी म्हणाला. "ही जीवनाची घड्याळ आहे. ऐका - स्थिर, स्थिर."

उचला—पेक—पेक.

"तो अंड्यातील छोटा पक्षी आहे," संन्यासी म्हणाला. "ऐका, स्थिर, स्थिर."

उचल, चोच, चोच.

"त्याला असं का करायला लावतं?" रॉजर म्हणाला. "त्याला कवचाच्या बाहेर एक जग आहे हे कसं कळतं?"

"ते देवाला विचारा," साधू म्हणाला. "तरीही, तरीही."

त्यांनी ऐकले. टिमिड सुसान शिडीवरून काही अंतरावर आली आणि ऐकली.

"छोटे पक्षी त्यांच्या अंड्यांच्या कवचाला टोचत आहेत," संन्यासी म्हणाला.

"ते आता बाहेर पडणार आहेत."

सकाळी त्यांना घरट्याबाहेर चार अंड्याचे कवच आढळले. त्यांनी पक्ष्याला त्रास दिला नाही.

जेव्हा राजकुमारी आली तेव्हा त्यांनी तिला चार अंड्याचे कवच दाखवले आणि तिला गोष्ट सांगितली.

जंगलातून लहान प्राणी दाराकडे आले. काही निळे पक्षी घरात उडून गेले. अनेक पिल्ले असलेला एक पांढरा हंस तलावातून वर आला आणि जंगली कावळे देखील जवळच्या झाडांच्या शेपटीवरून हसत असल्यासारखे आवाज करत होते.

"मला कोणत्याही पिंजन्यांची गरज नाही," संन्यासी राजकन्येला म्हणाला. "पक्षी आणि प्राणी सर्व माझ्यावर प्रेम करतात आणि त्यातच मी समाधानी आहे."

प्रकरण सहावा

पंख असलेली मांजर

न्यू इंग्लंडचे जंगल त्या पायनियरसाठी चमत्कारांनी भरलेले होते. लिटिल मेटाकोमेटला सुसान बार्लीला अशा गोष्टी आणण्यात अधिकाधिक आनंद होता ज्या तिळा सर्वात जास्त आश्वर्यचकित करतील. सुसानने तिचे हात वर करून आश्वर्याने वर पाहण्याची पद्धत भारतीय मुलाला खूप आनंदित करत होती. रॉजरला स्वतःइतकेच आनंद झाला.

एकदा त्याने तिळा पिवळ्या मोकासिन किंवा पिवळ्या लेडीज चप्पलचा गुच्छ आणला, ज्यामुळे तिळा इतके आश्वर्य वाटले की तिने म्हटले की हे "नवीन भाग" स्वर्गाच्या जवळ असले पाहिजेत, आणि तिने त्या मुलाच्या हाताचे चुंबन घेतले. त्याने तिळा एकदा झालरदार जेंटियनचा पुष्पगुच्छ आणला जो तिळा इतका आवडला की तिने त्याच्याशी नाक घासले, त्याला खूप आनंद झाला. त्याने तिळा "भूताचे फूल" किंवा इंडियन-पाइप देखील आणले, ज्याला ती स्पर्श करण्यास जवळजवळ घाबरत होती कारण काहीतरी घडू नये.

भारतीयांचा असा दावा होता की इंडियन-पाइपमुळे झटके बरे होतील. ते दलदलीच्या जंगलात सर्वत्र वाढले. तो राखाडी खडकांमधून तिच्या हनीसकल्स आणत असे.

सुसान बार्लीकडे एक मांजर होती जी त्या लहान मुलासाठी एक चमत्कार होती. ती रॉजरची खेळण्याची जोडीदार होती जी समुद्रापारून आणली होती.

मांजर मेटाकोमेटपर्यंत घरटे बांधेल, आणि गुरगुर करेल, आणि गुरगुर करेल, आणि गुरगुर करेल.

"भारतीयांकडे मांजरी असतात," तो म्हणाला. "त्या पंख असलेल्या असतात. मी तुमच्यासाठी एक शोधतो!"

रॉजर हसला, तर सुसानने तिचे हात वर केले आणि आश्वर्याने डोळे वर केले.

"पंख असलेली मांजर?" ती म्हणाली. "तुला याबद्दल काय वाटतं? मी डोळे बंद करेन."

"मी तुमच्यासाठी एक घेऊन येतो," मेटाकोमेट म्हणाला.

तो पायवाटा आणि जंगलातील रस्त्यांमध्ये गेला.

मग, दुसऱ्या दिवशी, तो पुन्हा आला, त्याच्या छातीवर काहीतरी धरून.

त्याने सुसानच्या हातात पंख असलेला तो काहीतरी घातला. तिने तो पुढे केला. तो जिवंत होता आणि सर्वाच्या नजरेत भरलेला दिसत होता.

"त्याचे डोळे मोठे आहेत," रॉजर म्हणाला, "पण कसा तरी तो दिसत नाहीये."

"ते रात्री दिसते," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

"मग ते जादूने भरलेले असले पाहिजे," सुसान म्हणाली. तिने ते एका चटईवर ठेवले आणि ते तिथेच पडले जणू काही त्याची हालचाल करण्याची शक्तीच गेली आहे.

मांजरीला ते पाहून आश्वर्य वाटले.

तो तुटला आणि थुंकला.

मांजर निघून गेली.

"काय आहे ते?" रॉजरने विचारले. "जंगलात ही कोणती मजेदार गोष्ट असू शकते?"

"ही एक पंख असलेली मांजर आहे."

"तो घुबड आहे," सुसान म्हणाली. "तो रात्री पाहतो. तो फक्त पिसेच आहे. बघ, बघ."

तिने पक्ष्याचे पंख हलवले.

"त्याला बोलण्यासारखे काही नाही," ती म्हणाली. "रॉजर, जा पंख असलेल्या मांजरीसाठी पिंजरा आण, आणि आपण तिला पाळीव करू. ती काय खाते?"

"उंदीर," मेटाकोमेट म्हणाला.

"मग मांजरीचे पिल्लू त्यासाठी उंदीर पकडेल," रॉजर म्हणाला.

"मांजरीचे पिल्लू घुबडाला पकडू शकेल," मेटाकोमेट म्हणाला.

घुबडाने आपले पंख फुगवायला सुरुवात केली आणि तो गरुडासारखा मोठा दिसत होता.

"किंवा घुबड मांजरीला पकडेल," सुसान म्हणाली. "अंधार पडल्यावर मी उंदीर पकडणार आहे आणि फर असलेल्या मांजरीला आणि पंख असलेल्या मांजरीला एकत्र खायला देणार आहे."

म्हणून या अद्भुत भूमीत सुसानने घुबड आणि मांजरीचे पिल्लू एकत्र वाढवले.

पण एके दिवशी घुबड निघून गेला. पंख असलेली मांजर उझून गेली होती आणि ती पुन्हा कधीही परत आली नाही.

प्रकरण सातवा

लहान मेटाकोमेटचे बटेर

एका सकाळी लिटिल मेटाकोमेटला उघड्या जंगलात, जिथे दगड आणि तीतर बेरी होत्या, एका लहान पक्ष्याचा आवाज ऐकू आला. जंगलातील त्या संगीतामुळे तो नेहमीच त्याचे कान वळवत असे.

बटेर हा भारतीय पक्ष्यांचा खरा पक्षी होता. कळप रात्रीच्या वेळी तपकिरी आणि ठिपकेदार पानांवर, त्यांच्या स्वतःच्या रँगावर, वर्तुळात बसला नव्हता का, जेणेकरून प्रत्येक कळप वेगाने उडून विखुरू शकेल, आणि ते सर्व त्यांच्या नेत्याच्या किंवा लहान तपकिरी प्रमुखाच्या हाकेवर अशा उड्हाणानंतर पुन्हा परत आले नव्हते का? कळपाला नेता म्हणणाऱ्या बटेरची निवड कोणी केली आणि त्याला कसे कळले की तो त्याच्या राज्यात नेता म्हणून काम करेल?

अरे, तो एक लाजाळू, प्रामाणिक मनाचा पक्षी होता, पांढऱ्या बर्च जंगलातील लाव पक्षी. त्याला निसर्गाची खूप आवड होती, आणि पाऊस कधी पडतो हे त्याला कळत होते, जरी सूर्य तेजस्वीपणे चमकत असला तरी. त्याला मोकळ्या कुरणांजवळील झुडूपे, क्रॅनबेरी वाढणाऱ्या तलावांजवळील काठे आणि भारतीय उन्हाळ्यात झालरदार जेंटियन आवडायचे.

त्याला स्कूटर चालवायला, पाईप वाजवायला आणि त्याचे मखमली डोके उंच करून ते पुन्हा मागे ओढायला खूप आवडायचे.

रॉजर त्या भारतीय मुलात सामील झाला.

"तो तुम्हाला बोलावत आहे," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला, "तो काय म्हणतो?"

"अहो, बॉब-व्हाइट," रॉजर म्हणाला, प्युरिटन अर्थ लावत.

"तुमचे नाव बॉब-व्हाइट आहे का?" लिटिल मेटाकोमेटने विचारले. "ते तुम्हाला बॉब व्हाइट म्हणते." लावेला माहित आहे."

त्याने उडी मारली आणि हात वर केला.

"तरीही, अजूनही."

एक तपकिरी पक्षी झुडपाखाली इकडे तिकडे धावत होता - त्यापैकी दोन. ते त्यांच्या पंखांखाली काहीतरी घेऊन जात होते.

"तरीही, अजूनही," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला, "ते त्यांचे घरटे हलवत आहेत."

लाव पक्षी वाटेजवळ पेंढ्याच्या ठिगान्याजवळ आले आणि एका मोठ्या झाडाच्या खोडाकडे धावत गेले जिथे तपकिरी पानांचा ढीग जमा झाला होता.

त्यांच्या घरट्यापासून या झाडापर्यंतचा मार्ग तपकिरी रंगाचा होता; तो गेल्या शरद ऋतूतील तपकिरी पानांनी झाकलेला होता. पक्षी स्वतःला पसरवण्याचा प्रयत्न करत होते, जेणेकरून रंग त्यांचे रक्षण करू शकेल. ते या जलद पण सावध मार्गाने अनेक वेळा येत आणि जात होते.

"चला बघूया," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

घरट्यात दोन अंडी शिल्लक होती.

"आपण खूप दूर जाऊया, आणि आता आपण शोध घेतला आहे की ते त्यांच्या मागे येतात का ते पाहूया," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

त्यांनी काही काड्या सोडल्या. लाव पक्षी त्यांच्या घरट्यांशी आणि सर्व अंड्यांशी प्रामाणिक होते. ते पळत पळत परत आले आणि नंतर पुन्हा आले नाहीत. त्यांना वाटले की त्यांनी त्यांची अंडी धोक्यातून हलवली आहेत.

लहान मेटाकोमेट आता रॉजरला "बॉब-व्हाईट" म्हणत होता, कारण त्याला वाटले की लावेने त्याचे नाव असे ठेवले आहे.

दुसऱ्या दिवशी, लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला—

"बॉब-व्हाईट, चला घरट्यात जाऊया आणि बघूया किती अंडी आहेत. तरीही, तरीही."

ते खूप हळूवारपणे घरट्याकडे परत गेले. तिथे अंड्यांची कवचं पसरलेली दिसत होती, पण माता पक्षी नव्हती, अंडीही नव्हती. मादी लावेने तिची पिल्ले उबवली होती आणि धोक्यापासून दूर त्यांना घेऊन घाईघाईने निघाली होती.

"बॉब-व्हाईट!" दूरच्या जंगलातून शिट्टी वाजली.

"बटेर तुम्हाला हाक मारत आहे," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला.

"बॉब-व्हाईट!" स्वर शुद्ध, प्रामाणिक आणि स्पष्ट होता.

"बटेर माझा पक्षी आहे," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "तो तुला नावाने हाक मारतो. मला तो त्यासाठी आवडतो. आपण दोघेही बटेरला हानीपासून वाचवूया. तो माझा पक्षी आहे - तो तुझा आहे, तो तुला नावाने हाक मारतो. तो एक छोटासा प्रमुख आहे - मी एक छोटासा प्रमुख आहे."

प्रकरण आठवा

लहान मेटाकोमेट पांढऱ्या पंखांच्या ब्लॅकबर्डला भेट देतो

"मला एक पक्षी माहित आहे," लिटिल मेटाकोमेटने एके दिवशी रॉजरला म्हटले. "चला त्याला भेटायला जाऊया." सॅसामन त्याच्यासोबत होता. ते ॲसोवोमसेट तलावांकडे गेले.

जून महिना होता. जंगली गुलाब फुलले होते. सॅसमॅनसोबतचा छोटासा मेटाकोमेट रॉजर किंवा "बॉब-व्हाइट" ला काळ्या अल्डरने वेढलेल्या एका मोठ्या तलावाकडे घेऊन गेला. दुपारची वेळ झाली होती आणि सूर्य तव्याच्या मध्यभागी लटकत होता असे वाटत होते. त्या भारतीय मुलाला तव्याच्या काठावर एक बर्च कॅनो सापडला.

ते पाण्यावर, काही मोठ्या झाडांच्या सावलीत, सॅसामन पॅडलिंग करत बाहेर पडले. लहान प्राणी पुढे जाताना इकडे तिकडे धावत होते. अचानक लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला -

"थांबा, मी माझा लहान भाऊ पाहतो."

त्याने इशारा केला. एक पांढरा ससा त्याच्या कुशीवर उभा होता, जणू तो लहान बाळासारखा किंवा पांढऱ्या लोकरीपासून बनवलेल्या बाळासारखा.

"मी धनुष्य काढत नाही," तो म्हणाला. "शुभ सकाळ, लाकडाचा धाकटा भाऊ."

"शुभ सकाळ, लहान भाऊ."

पांढरा ससा काहीच बोलला नाही. पाण्याखाली असलेल्या झाडाच्या फांदीवर लाथ मारली ज्यामुळे बोट वळली. सर्वांनी त्या फांदीवर नजर फिरवली आणि जेव्हा त्यांनी पुन्हा त्यांना उचलले तेव्हा "लहान भाऊ" गेला नव्हता. त्याला त्याची संधी समजली.

ते पुढे सरकत होते. निळ्या आकाशात ऑस्प्रे पक्षी वरती फिरत होते आणि ओरडत होते आणि हिरव्या शेवाळाने झाकलेल्या उंच झाडांच्या वसाहतीत लाल रॅबिन ज्वाला उडवत होते.

ते काळ्या अल्डर आणि शिशासारख्या काजळांच्या आडवाटेत आले. इथे काळ्या पक्ष्यांची वसाहत दिसत होती. ते झुऱ्हपांमधून उन्हात वर आले. नर पक्ष्यांच्या पंखांवर लाल ठिपके होते.

रॉजरला घाबरलेले लाल पंख दिसावेत म्हणून सॅसामनने पॅडलिंग थांबवले आणि उन्हात इकडे तिकडे फडफडत राहिला.

"तो तो नाहीये," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "थांबा आणि माझा पक्षी बघा. मला घरटे माहित आहे. माझा पक्षी एक अद्भुत गोष्ठ आहे."

तो किनाऱ्यावर पाऊल ठेवला आणि उंच गवतांमधून गेला जिथे न्यू इंग्लंडच्या जंगलातील सर्वात सुंदर फुल असलेल्या पिवळ्या लेडीज-स्लिपरचे गुच्छ होते. त्याने पूर्ण बहरलेले एक फूल तोडले आणि ओरडला -

"हो, हो!"

त्याने एका उंच काळ्या रंगाच्या कुशीला हलवले. त्यात एक घरटे होते, ज्यातून एक पक्षी घाबरून उठला.

"हो, हो—आश्वर्य पहा!"

पक्षी जणू निसर्गाकडे मदतीसाठी ओरडत होता.

तो लाल पंख असलेला काळी पक्षी नव्हता - त्याच्या पंखावरील पांढरे डाग होते.

"बॉब-व्हाईट—हा जंगलातील एक भाऊ पक्षी आहे. मी तुम्हाला जंगलातील एक भाऊ पक्षी पाहण्यासाठी घेऊन आलो आहे. मी त्याला खाली आणू का, बॉब-व्हाईट?"

रॉजरने त्या सुंदर पांढऱ्या पंखाच्या ब्लॅकबर्डचे कौतुक केले आणि त्याच्या दुःखाची त्याला दया आली.

"त्याला घरटे आहे का?"

"हो, हो; तुझा भाऊ पक्षी, बॉब-व्हाईट, बघायला ये."

पण तो पक्षी त्याचे पंख थरथरत तव्यात उडून गेला.

"मी पाहतोय," रॉजर म्हणाला. "नाही, जर त्याचे घरटे असेल तर त्याला खाली आणण्याची गरज नाही."

"तुझ्याकडे हृदय आहे," लिटिल मेटाकोमेट परत येत म्हणाला. "मी कधीही पक्ष्याला घरटे बांधत नाही. निक्वेंटम. बघ, तो घरी जात आहे."

"निक्वेंटम" म्हणजे काय?

भारतीयांमध्ये असा कायदा होता की, "मी घरी जात आहे" हा शब्द उच्चारणाच्या प्रवाशाला कोणीही थांबवू नये किंवा उशीर करू नये. नियमानुसार, जेव्हा एखादा प्रवासी असे म्हणतो तेव्हा तो त्याच्या गरजू कुटुंबाकडे जात असे: लग्नाचे घर; आजारी किंवा संकटात असलेल्या व्यक्तीचे घर; दुर्दैवाने एखाद्याला मदत करण्यासाठी घर; अंत्यसंस्काराचे घर, कबर खोदण्यासाठी किंवा मृतांना पुरण्यासाठी घर, - हा एक पवित्र शब्द होता.

त्या भारतीय मुलाने पांढऱ्या पंखांचा काळे पक्षी त्याच्या घरट्यात परत जाताना पाहिले.

त्याने त्याच्या भावाला रॉजर किंवा "बॉब-व्हाइट" दाखवले, ज्याच्या पंखावर पांढरा चिन्ह होता.

ते एका मोठ्या तलावाकडे निघाले - या संपूर्ण ठिकाणी तीनशे पासष्ट तलाव होते, ज्याला ऑसोवोमसेट कंट्री म्हणतात - आणि ते तलावात मुक्तपणे पोहत गेले. येथे बरेच हंस होते, आणि त्यापैकी काही पांढरे हंस होते जे भारतीय मुलाला वाटले की रॉजरला आवडतील. किनान्यावर जांभळ्या पाण्याचे कमळ होते. बेरीची झुडुपे फुलली होती आणि ते एका ऑस्प्रेच्या घरट्याखाली असलेल्या काही मोठ्या दगडी कपाटांवर उतरले आणि विश्रांती घेतली, ज्यामध्ये कदाचित लाकडाचा अर्धा दोर होता.

इथे विश्रांती घेत असताना आणि सुक्या मक्याची पावडर खात असताना, त्यांना जवळच असलेल्या एका सपाट दगडी शेल्फवर एक जाड रॅटलस्नेक दिसला.

छोट्या मेटाकोमेटने धनुष्य हाती घेतले.

"मी तुला काहीतरी दाखवतो," ससामन म्हणाला. "थांबा."

त्याने त्याच्या पिशवीतून एक चिमूटभर तंबाखू काढला, एक उंच कातडी कापली, त्याच्या वरच्या टोकावर तंबाखू ठेवला आणि हळूहळू तो सरपटणाऱ्या प्राण्याकडे पोहोचवला.

साप गुंडाळला, गुरगुरला, रागाच्या भरात डोके वर केले आणि त्याचे दात दाखवले.

ससामनने स्थिर हाताने तंबाखू सापाच्या उघड्या तोंडात टाकला. सरपटणारा प्राणी गुंडाळला गेला, उलटला, थरथरला आणि लवकरच मेला.

लहान मेटाकोमेट उडी मारून वर आला आणि रॉजरला विचित्र वाटणारे काहीतरी गायला आणि मग नाचू लागला.

दिवसाच्या अखेरीस मंदावणाऱ्या प्रकाशात तो मोठा तलाव सोन्यात बदलल्यासारखे वाटत होते. मग ते घरी गेले.

तो काळ अंधश्रद्धेचा होता. लोक चिन्हांवर आणि चमत्कारांवर विश्वास ठेवत होते. रॉजरला त्याचे वडील, लाकूडतोड करणारे, घरी खूप उदास आढळले.

"तिला सांगू नकोस," तो सुसानकडे लक्ष वेधत म्हणाला. "पण प्लायमाउथच्या लोकांनी काय पाहिले असेल असे तुला वाटते?"

रॉजर उत्तर देऊ शकला नाही.

"आकाशात उडणारा भारतीय टाळू."

"कुठे?"

"चंद्रावर."

"मला भीती वाटते की तुम्ही काही वाईट बातमी ऐकली असेल," सुसान नंतर म्हणाली. पण लाकूडतोऱ्याने उत्तर दिले नाही. त्याने फक्त आगीसमोर हात पसरले.

प्रकरण नववा

लिटिल मेटाकोमेटचा ब्लू रॉबिन

ब्लू जे हा भारतीयांचा पक्षी साथीदार होता.

तो हसू शकत होता, थट्टा करू शकत होता आणि चोरी करू शकत होता, पण तो नंतरचे काम इतक्या विनोदी पद्धतीने करत होता की लाल चेहऱ्याच्या चेहऱ्यावरही हसू येईल. स्वभावाने तो खूप जंगली होता, जर त्याला घरट्यातून वाढवले तर तो मांजरीच्या पिल्लासारखाच पाळीव बनवला जाऊ शकत होता. शिवाय, त्याला असे म्हणता येईल. घरातील घरट्यातून वाढवलेला निळा जे नेहमीच लॉज किंवा घराजवळ राहायचा आणि त्याच्या मालकिणीच्या शिट्टीवर परत यायचा.

पण वसंत ऋतूच्या सुरुवातीला जंगलाचा आनंद म्हणजे निळा रॉबिन किंवा निळा पक्षी.

जंगली हिवाळा गेला, वादळांनी संपला, ज्यामध्ये वसंत ऋतू आला; गोठलेल्या प्रवाहांवर गोठलेल्या झुडुपे येऊ लागली आणि लवकरच तुटणाऱ्या बर्फात फुलू लागली; मँपलच्या कळ्या लाल झाल्या आणि फुगल्या. मग जंगलातून निळा रॉबिन बाहेर आला आणि बदलत्या हवेइतक्याच सुंदर नोट्स वसंत ऋतूच्या आगमनाची घोषणा करू लागल्या.

निळ्या जोडप्यांनी काही काळासाठी उशिरा आलेल्या वाच्यांना तोंड दिले. मग हवा फुलली आणि गाणी म्हणाली, आणि त्यांनी झाडाच्या पोकळ बाजूला, बहुतेकदा लॉज किंवा घराजवळ, घरटे बनवायला सुरुवात केली, कारण निळा रॉबिन हा एक घरगुती पक्षी होता.

एके दिवशी छोटा मेटाकोमेट ग्रोव्हजवर आला, आणि वाटेत त्याला काही निळे रॉबिन ओकच्या पोकळीभोवती उडताना दिसले, जणू काही ते खूप त्रासात होते. तो झाडावर चढला, त्याला एका कुंडीत एक पोकळी दिसली आणि त्याने त्या पोकळीत हात घातला, निळे रॉबिन त्याच्या डोक्याभोवती उडत होते आणि रडत होते.

अचानक त्याला त्याचा हात एका गुंडाळीत सापडला जणू काही त्याच्याभोवती दोरीने गुंडाळले गेले आहे. तो कुंडल थंड होता. तो घट्ट झाला. त्याने पोकळीतून आपला हात बाहेर काढला आणि त्याला दिसले की एक काळा साप त्याच्याभोवती गुंडाळला होता. तो साप कदाचित निळ्या रॉबिन्सचे घरटे नष्ट करण्यासाठी पोकळीत गेला होता.

काळा साप विषारी नाही आणि लिटिल मेटाकोमेट घाबरला नाही.

तो साप निळ्या रॉबिन्समध्ये घुसला असावा याचा त्याला राग आला. त्याने तो साप आपल्या मोकळ्या हाताने धरला, जमिनीवर उडी मारली आणि लाजाळू सुसानच्या मागे धावत म्हणाला—

"आता मी तिला एक सरप्राईज देईन!"

त्याने केले.

तो दाराशी येताच "आई सुसान, आई सुसान!" असा आवाज केला.

डरपोक सुसानने दार उघडले आणि ओरडली -

"रॉजर, रॉजर, एका सापाला लिटिल मेटाकोमेट मिळाला आहे!"

लहान मेटाकोमेट धावत केबिनमध्ये गेला आणि त्याने सापाला झटकून टाकले आणि सुसानने त्या सापाच्या डोक्यावर जोरदार प्रहार केला आणि त्याचे शरीर दाराबाहेर फेकून दिले.

"हे तुला कुठून घेऊन आले?" लाजाळू सुसानने विचारले.

"मी ते निळ्या रॉबिनच्या घरट्यातून फाडून टाकले. तो निळ्या रॉबिनची अंडी किंवा पिल्ले नष्ट करण्यासाठी झाडाच्या एका छिद्रात गेला."

"अरे, अरे!" सुसान म्हणाली. "आकाशाला त्यांच्या पंखांनी भरलेले सुंदर निळे रॉबिन."

"आकाशात स्वतःला रंगवणारे निळे रॉबिन," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "मी त्या घरट्याचे रक्षण करणार आहे."

तो झाडाकडे परत गेला, बाकीचे त्याच्या मागे आले. त्याने पुन्हा आपला हात त्या पोकळीत घातला आणि एक निळा रॉबिन, आई पक्षी बाहेर काढला.

"तिला लहान मूळ झाले आहे," त्याने सुसानला हाक मारली.

"काळजी घे," सुसान म्हणाली, "दुसरा साप असू शकतो."

त्याने पक्ष्याला उडून जाऊ दिले, पण ती रडत जवळ फिरली.

"मी पक्ष्याला तिची पिल्ले मोठी होईपर्यंत इजा होण्यापासून वाचवीन," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाली.

"तर तू करशील, आणि मी तुला मदत करेन," लाजाळू सुसान म्हणाली. "आणि पक्षी आमचा होईल. आमच्याकडे कितीतरी गोषी आहेत - आम्ही जंगलात राहणारे लोक."

"मीही तुला मदत करेन," रॉजर म्हणाला.

लहान मेटाकोमेट दररोज निळ्या रॉबिनच्या सुरक्षेची काळजी घेत असे. पालक पक्षी त्याला ओळखू लागले. त्याला त्यांच्यासाठी कोणत्याही पिंजन्याची आवश्यकता नव्हती.

प्रकरण दहावा

पिशवीतली मांजर - बेडकांची शर्यत

उन्हाळ्यात, जेव्हा युद्धाचे ढग जमत होते, तेव्हा भारतीय बेजच्या शर्यतीचा शेवटचा सुंदर हंगाम होता, तेव्हा स्वान्सीच्या हिरव्यागार ग्रोव्हजमधील बाली केबिनमध्ये लिटिल मेटाकोमेटच्या भेटी वारंवार होत असत. तो रॉजरचा पूर्वीपेक्षाही अधिक खेळाचा साथीदार बनला आणि दोघांनी निसर्गाच्या चमत्कारांसाठी पूर्वीच्या ग्रोव्हजचा शोध घेतला.

सुंदर ओक वृक्ष, हिरवे सॅक्हिन, पांढरे बर्च आणि चमकदार पाण्याच्या जंगलात राहणारे प्राणी आता गेले आहेत. त्यावेळी उत्तरेकडून मूस खाली आला होता आणि तिथे अस्वल, लांडगे आणि बरेच कोलहे होते. बझाईस'

उपसागर बझाईसनी भरलेला होता आणि खाडी पाणपक्ष्यांनी भरलेली होती.

पण तिथे जंगली मांजरीशिवाय इतर कोणतेही मांजर नव्हते आणि जेव्हा लिटिल मेटाकोमेटला लाजाळू सुसानच्या घरात एक घरगुती मांजर सापडली, ती पूर्णपणे सौम्य आणि प्रेमल होती, तेव्हा त्याला वाटले की तो गुरगुरणारा प्राणी खरोखरच एक चमत्कार आहे. त्याच्याकडे स्वतः एक लहान कोल्हा कुत्रा होता, किंवा कोल्ह्यासारखा दिसणारा लाल कुत्रा होता. तो अगदी पाळीव होता आणि त्याच्या मागे जात असे आणि लॉजमध्ये त्याच्या शेजारी झोपत असे.

एके दिवशी, जेव्हा एका मोठ्या वादळामुळे आणि मुसळधार पावसामुळे मुले हिरव्यागार बागेत घरातच थांबली, तेव्हा भारतीय खेळाचा साथीदार रॉजरला म्हणाला—

"चला व्यापार करूया."

"आपण काय व्यापार करू?"

"तुझ्या मांजरीच्या बदल्यात मी तुला माझा कुत्रा देईन. मला मांजर आवडते; ती माझ्या मिठीत गुरगुरते. तुला माझ्यासारखा छोटा कुत्रा हवा आहे. त्याचे नाक तीक्ष्ण आहे."

टिमिड सुसानला ही कल्पना आवडली नाही.

"मला भीती वाटेल की त्याचे दात तीक्ष्ण असतील, माझ्यासाठी खूप तीक्ष्ण. आणि मांजर ही एकमेव गोष्ट आहे जी आम्हाला इंग्लंडहून मिळाली आहे. ती कुटुंबातील एक सदस्यासारखी दिसते. पण मेटाकोमेट, आम्ही तुझ्यासाठी फारसे करणार नाही असे फारसे काही नाही."

मेटाकोमेट काही वेळ गप्प बसला.

"तू मला मांजर उधार देशील का? मी तुला माझा कुत्रा उधार देईन."

"हो, हो," सुसान म्हणाली. "मी ती तुला देर्इन, आणि तू तिला इथे ठेवू शकतोस."

"नाही, नाही. मला माझ्या आईने तिला भेटावे असे वाटते, पापुसे आणि सर्वांनी. मला तिला लॉजमध्ये घेऊन जाऊ द्या."

"पण तुम्ही तिला कसे घेऊन जाल? ती परत येईल. मांजरी परत येतात. त्या वासाने पाहतात. रात्री पाहतात. जुन्या देशात ते त्यांना पिशव्यांमध्ये घेऊन जातात."

मी तिला घेऊन जाण्यासाठी तुझ्यासाठी एक बँग बनवतो आणि बँग तयार झाल्यावर रॉजर तुझ्यासोबत सोव्हम्सच्या ओक्सच्या जंगलात जाईल."

"जर रॉजर त्याच्या मागे आला तर मी कुत्र्यालाही त्याच्यासोबत परत पाठवीन."

म्हणून व्यवहार झाला आणि लाजाळू सुसानने एक बँग तयार केली, मांजरीला मिठी मारली आणि अनेक वेळा चुंबन घेतले, जोपर्यंत ती पुसट होत नव्हती, आणि नंतर तिला बँगेत टाकले आणि दोरी ओढली.

बँग असलेली दोन मुळे, जी खूप अस्वस्थ दिसत होती, ते एकत्र सोव्हम्सकडे गेली आणि छोटा राजकुमार मांजरीला त्याच्या आईकडे घेऊन गेला, जिने तिचे आश्वर्याने स्वागत केले.

जेव्हा रॉजर परतणार होता, तेव्हा त्याने कुत्र्याला त्याच्या मागे बोलावले आणि मेटाकोमेटने त्या प्राण्याला म्हटले - "जा!" पण तो मागे लागला नाही. म्हणून त्याने त्याच्या गळ्यात कॉलर बांधला आणि त्याला एक लांब चामळ्याचा दोर बांधला आणि रॉजरने त्या प्राण्याला ओढत त्याला त्याच्या मागे येण्यास भाग पाडले. पण कुत्रा कुत्र्यांच्या केबिनमध्ये घरी दिसत नव्हता. तो त्याच्या शेपटीचा शोध घेत असल्यासारखा इकडे तिकडे फिरत होता आणि ओरडत होता. तो जेवत नव्हता. तो लहान राजकुमार आणि समृद्ध आणि उत्साही निवासस्थानांसाठी आसुसलेला दिसत होता.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी लाजाळू सुसानने कुत्र्याला अंगणात सोडले. क्षणार्धात तो निघून गेला. "तो एका रेषेसारखा गेला," सुसान म्हणाली.

तेवढ्यात त्यांना रस्त्यात एक तीक्ष्ण, आनंदी "म्यू" ऐकू आला. सुसान आश्वर्याने बाहेर पळत आली. मांजर तिच्या पायांनी तिला आणू शकल्या तितक्या वेगाने येत होती.

"अद्भुत चमत्कार!" सुसान म्हणाली. "आणि आता आपण काय करायचे? आपल्याला स्टडी हिलला जाऊन त्या साधूला विचारावे लागेल की कुत्रा घरी का गेला आणि मांजर परत का आली. जेव्हा लिटिल मेटाकोमेट येईल तेव्हा मी माझा स्लॅट सनबोनेट घेईन आणि आपण तिथे जाऊ आणि त्याला या गोर्डीबद्दल विचारू."

ते गेले, एका लांब उन्हाळ्याच्या दिवशी. त्यांनी संन्यासीला विचारले, आणि तो खूपच शहाणा दिसत होता.

"हृदय स्वतःच्या गुरुत्वाकर्षणाचे अनुसरण करते," तो म्हणाला.

लाजाळू सुसानला त्याचा अर्थ काय आहे हे लहान राजकुमारापेक्षा जास्त माहित नव्हते. पण त्यांना माहित होते की हेच खरे उत्तर आहे, आणि सुसानने सौजन्य दाखवले, आणि राजकुमाराचे डोळे मिचकावले, आणि संचासीने जोडलेले ऐकून त्यांना आनंद झाला -

"घर हृदयात असते; प्राण्यांचे घरटे गुहेत असते, पक्षी तिच्या घरठ्यात असते आणि सर्वजण त्यांच्या स्वतःच्या देशात असतात. लहान प्राणी स्वतःवर प्रेम करतात आणि ते चांगले लोक असतात ज्यांना प्राणी सोडणार नाहीत. मांजर सुसानशी प्रामाणिक होती आणि कुत्रा मेटाकोमेटशी, आणि तुम्ही सर्वांनी एकमेकांशी प्रामाणिक राहण्याचे वचन दिले आहे."

"मग आपण व्यापार करणार नाही," तो भारतीय मुलगा म्हणाला, "आणि आपण सर्वजण एकमेकांशी खरे राहू - मी रॅजरशी, तो माझ्याशी, आणि दोघेही त्याच्या आईशी, आणि ती आपल्याशी, आणि तुम्हा सर्वांची आई."

"किती असतील?" सुसानने विचारले. "मिस्टर ब्लॅक्स्टन सांगू शकतात. मी माझी गणना गमावल्यासारखे वाटतेय."

म्हणून मांजर आणि कुत्र्याला घरांची देवाणघेवाण करायची नव्हती, परंतु त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या पाळकांकडे राहण्याची परवानगी होती.

त्या दिवशी घरी जाताना, तिघेही शेवाळाने झाकलेल्या लाकडावर विश्रांती घेण्यासाठी थांबले, तेव्हा त्यांना एक बेढूक वेगाने उडी मारताना दिसला.

"त्याला कशाची घाई आहे?" रॅजरने विचारले.

"एक साप त्याच्या मागे येत आहे," मेटाकोमेट म्हणाला.

आणि नव्हकीच एक साप बेडकाच्या मागे वेगाने आला आणि त्याला धडकला, स्पष्टपणे त्याला विषबाधा झाली.

छोट्या मेटाकोमेटने सापाला काठीने मारले आणि त्याची पाठ मोडली.

झाडांखाली शेवाळात केळीच्या पानांचा थर होता.

तो बेढूक वळला आणि केळीच्या पानांकडे गेला, आणि तो त्यांना चोखत होता, त्यांच्यावर घासत होता आणि त्यावर पसरत होता.

"ते त्याला बरे करतील," मेटाकोमेट म्हणाला. "जर त्याला केळी सापडली नसती तर तो मेला असता. त्याला कसे कळले की केळी त्याला बरे करेल?"

पण इतरांनी मान हलवली.

"ते म्हणतात," सुसान म्हणाली, "की चेटकीण लोकांना विषापासून बरे करते. निसर्ग किती अद्भुतपणे काम करतो, आणि मी, एक गरीब, साधा आत्मा, ते समजत नाही कारण

संन्यासीला कळते. आपल्याला जे माहित नाही ते त्याला कळते - त्याच्यासारखे फारसे नाहीत."

रॅजरने हिरव्या पानांच्या देठाने बेडकाला हळूवारपणे घासले. तो उडी मारून निघून गेला; केळीच्या पानांनी तो बरा झाला होता हे स्पष्ट होते. योग्य डॉक्टरबद्दल तो कोणत्या शाळेत शिकला?

"तो व्यवस्थित चालत आहे असे दिसते," रॅजरच्या आईने सांगितले.

तो भारतीय मुलगा कुरकुरला. "मी त्याला मागे टाकू शकतो," तो म्हणाला.

"त्याच्यापेक्षा जास्त पळून जा?" लाजाळू सुसान म्हणाली. "मला वाटतंय की तू तुझ्या चपळ पायांनी पळून जाऊ शकशील. मी पळून जाऊ शकेन."

"नाही, नाही, आई सुसान, जर मी त्याला सुरुवात केली तर नाही; त्याच्यात काहीतरी आहे ज्याबद्दल तुला माहिती नाही. बैल बेडूक चालायला लागतो तेव्हा त्याचे पाय किती लांब असतात हे तुला माहिती आहे का?"

लहान राजकुमाराने आपले हात पसरले.

"मला तो मोठा बेडूक पाण्यातून बाहेर काढू दे आणि त्याला हेझेलच्या काठीने गुदगुल्या करू दे जेणेकरून तो साप आहे असे समजेल. मग जेव्हा तो पळायला लागेल तेव्हा तू त्याच्याबरोबर पळ, आणि जर तू त्याच्यापेक्षा जास्त पळून गेलास तर मी तुला वॅम्पमची दोरी देईन."

म्हणून मेटाकोमेटने एक मोठा हिरवा बेडूक पकडला. त्याने एक हेझेल काठी कापली, जी खरोखर सापासारखी दिसत होती.

सुसानने गोळा केलेल्या काठ्या टाकल्या आणि बेडकासोबत पळण्याची तयारी केली. लहान मेटाकोमेटने बेडकाला गुदगुल्या केल्या आणि बेडकाने एक उडी मारली आणि लाजाळू सुसान त्याच्यासोबत चालत राहिली.

पण त्याने आणखी एक झेप घेतली, पूर्वीपेक्षा जास्त वेगाने, आणि आणखी एक दूर आणि अधिक वेगाने. भारतीय मुलाने त्याच्या मागे हेझेल हलवण्याचा प्रयत्न केला, पण तो मागे राहिला.

मग बेडूक चालू लागला; उडी मार, उडी मार! त्याने प्राण्यांच्या विजेच्या सर्व कला गतिमान केल्या. तो जलद आणि जलद, उंच आणि उंच, दूर आणि दूर उडी मारत गेला. सुसान धावली, पण तिला बेडकासारखी वीज कशी वापरायची हे माहित नव्हते. शेवटी बेडूक उडताना दिसला.

मेटाकोमेट रस्त्याच्या कडेला बसला आणि दबलेल्या भारतीय पळूतीने हसला, तर रॅजर आनंदाने उलटे फिरत होता.

बेडकाने लवकरच भिन्न्या सुसानला खूप मागे टाकले आणि एका फर्नी ओळ्याजवळ येऊन हवेत उंच उडी मारून त्यात शिरला.

बिचारी सुसानने हात वर केले आणि वाटेवर असलेल्या एका फर्नच्या काठावर बसून म्हणाली—

"मी पूर्णपणे गोंधळलो आहे. मी कधीच विश्वास ठेवला नसता. मी डोळे मिटून विचार करतो. थांबून बघितलं तर किती आश्वर्यकारक गोष्टी घडतात. तो बेढूक कसा गेला! तो घोळ्यालाही मागे टाकू शकतो!"

हो, सुसान आणि विसाव्या शतकातील काही कला त्या लांब, उंच उळ्यांमध्ये चित्रित केल्या गेल्या.

प्रकरण अकरावे

जंगलांची शाळा

स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत एक भारतीय राष्ट्रीय गिरणी होती जी अजूनही वॉरेन ते बार्नाहिल या मुख्य रस्त्यावर, दोन्ही शहरांच्या मध्यभागी दिसते. त्यावर एक दगडी भिंत आहे. ती मक्याच्या दळण्याने गुळगुळीत केली जाते आणि कदाचित आदिवार्सीच्या पिढ्यानिघ्या ती वापरली जात असेल.

येथे मूळ भारतीय वंश एकत्र आले होते आणि येथे असे शक्य आहे की या वंशांच्या कला आणि हस्तकला मोठ्या आजारापूर्वी, जेव्हा वैम्पानोअग त्यांच्या वैभवात होते, शिकवल्या जात होत्या.

गिरणी डरपोक सुसानच्या साध्या केबिनपासून फार दूर नव्हती आणि इथे तीक्ष्ण, कठीण दगड कदाचित बाणांसाठी साहित्य बनवत होता.

छोट्या मेटाकोमेटला अशा ठिकाणी दळणाऱ्या आणि बाण बनवणाऱ्यांकडून शिक्षण मिळाले. किनाऱ्यावर त्याला लॉजमध्ये भाले आणि बाण बनवायला शिकवले गेले किंवा हे काम कसे केले जाते ते पाहिले. भारतीय गिरणीसारख्या ठिकाणी त्याने पाहिले की मका आणि जेवण फोडण्यासाठी तोफ आणि मुसळ कसे बनवले जातात. माउंट होप लॅँड्समध्ये त्याने पाहिले की भारतीय महिला त्यांचे कापड कबुतराच्या बेरीने कसे रंगवतात आणि हिवाळ्यात वापरण्यासाठी फळे कशी वाळवली जातात. सरदार आणि सागामोर याचे उत्तम पोशाख कदाचित तिथे रंगवले गेले असतील, कारण तिथे शाही लॉज होते.

त्याचे प्रशिक्षक कदाचित त्याची आई किंवा त्याच्या वडिलांचा भाऊ असावा, जो भारतीय युद्धाच्या सुरुवातीलाच मरण पावला होता आणि त्याने केंब्रिज येथील भारतीय शाळेत शिक्षण घेतले असे म्हटले जाते. जरी तो फक्त लहान मुलगा होता, तरी राजपुत्रांना भारतीय कलांचे प्रशिक्षण लहानपणीच दिले जात असे.

अशा मुलांना सर्वात आधी पांढऱ्या बर्च झाडाच्या सालीवर चित्र काढायला शिकवले जायचे. भारतीयांची पुस्तके झाडाच्या सालीवर चित्रे असायची आणि ती सूर्य, चंद्र, तारे आणि देवतांचे प्रतिनिधित्व करत असत.

भारतीय मुलांना लहानपणी धावायला शिकवले जात असे. भारतीय धावपटू त्यांच्या हालचालीमध्ये जवळजवळ वेगवान होते आणि त्यांनी माउंट होप किंवा सोवम्स ते प्लायमाउथ किंवा नारागानसेट देशापर्यंत जलद प्रवास केला.

छोट्या मेटाकोमेटला कदाचित ससाफ्रास धनुष्य वापरायला आणि ऑस्प्रे-पंखांवरून बाण सोडायला शिकवले गेले असेल. ऑस्प्रे किंवा मासेमारी करणारे हॉक्स खूप शांतताप्रिय होते, ते मोठ्या खडकाळ ओक वृक्षांमध्ये राहत होते. ते कधीही आपापसात भांडत नव्हते. पण मोठा गरुड कधीकधी त्यांच्यावर हल्ला करत असे आणि नंतर ते त्याच्याविरुद्ध युद्धासाठी एकत्र येत असत.

छोट्या मेटाकोमेटला मोठ्या गरुडावर हल्ला करायला आणि शांतताप्रिय ओस्प्रेना मदत करायला शिकवण्यात आले होते. जेव्हा त्याच्या बाणाने गरुडाचे पंख तुटले आणि फाटले तेव्हा त्याला बाण बनवणाऱ्या, भाले बनवणाऱ्या, तोफ बनवणाऱ्या आणि टोपल्या बनवणाऱ्यांकडून टाळ्या मिळाल्या.

हिवाळ्यात लाकडांपासून होऱ्या खोदल्या जात असत आणि त्याला मासेमारीची कला शिकवली जात असे. त्याला सूर्याच्या प्रदेशातील आनंदी शिकारस्थळांमध्ये राहणाऱ्या महान आत्म्याबद्दल सांगण्यात आले. मृत आत्म्यांची ही ठिकाणे दक्षिणेत असल्याचे म्हटले जात असे. भारतीय लोक आनंदी शिकारस्थळाच्या विचारांनी झोपी जाण्यासाठी स्वतःला गाणी म्हणत असत.

वॅम्पम बनवणे ही भारतीय शाळांची एक कला होती. वॅम्पम हे शंखांपासून बनवले जात असे आणि ते भारतीय चलन होते.

ते "फॅथम्स" किंवा दोरीच्या लांबीने मोजले जात असे. फर, पंख आणि कवच यांचे मणी आणि दागिने बनवणे देखील त्यांच्या कलांमध्ये होते.

जेव्हा शूरांची मुले वेगाने वाढू लागली, तेव्हा त्यांना कडक होण्याच्या प्रक्रियेत किंवा ज्याला शारीरिक शिक्षण म्हटले जाऊ शकते त्यात टाकले जात असे. हिवाळ्यात त्यांना थंडीत टाकले जात असे जेणेकरून ते थंडी सहन करू शकतील; त्यांना कधीही तक्रार न करायला शिकावे म्हणून छळले जात असे. एक जुने गाणे ही गोष्ट सांगते -

"रात्री सूर्य मावळतो आणि तारे दिवसाला टाळतात, पण प्रकाश कमी
झाल्यावर वैभव कायम राहते."
त्रास देणाऱ्यांनो, सुरुवात करा, तुमच्या धमक्या व्यर्थ आहेत, कारण
अल्कनोमोकचा मुलगा कधीही तक्रार करणार नाही."

या वनशिक्षणातील एक कला म्हणजे स्थूल कसे व्हावे.

जसजसे महिने जात गेले तसतसे भारतीयांचा गोऱ्या लोकांबद्दलचा द्वेष वाढत गेला आणि सुसान दररोज रॉजरशी बोलत असे की जर शत्रू भारतीय "तिच्या दारापाशी रस्त्यावरून आले तर" काय होईल.

"आई," रॉजर म्हणायचा, "त्यांना लहान राजकुमाराने आपल्याबद्दल काय म्हटले आहे ते आठवेल. एक भारतीय कधीही मित्राला इजा करत नाही. आम्ही मेटाकोमेटशी कसे वागलो हे सर्वांना माहिती आहे."

प्रकरण बारावा

उडणारा उंदीर

तो उन्हाळ्याचा एक सुंदर दिवस होता. जूनमधील न्यू इंग्लंडमधील लांब सकाळ जवळजवळ स्वतःचेच दिवस असतात. जंगली गुलाबांनी जंगल लाल केले होते; तलावांवर पाणलिंबू फुले होती, ज्यांनी हवा सुगंधाने भरली होती; जंगलात सर्वत्र सुगंध आणि गाणे होते. अशा दिवसांमध्ये जगणे खूप आनंददायी होते.

छोट्या मेटाकोमेटला एक उडणारी खार सापडली होती आणि तो झाडांच्या माथ्यांवर असे चमत्कार करणाऱ्या चामड्याच्या छोट्या प्राण्यासोबत सोव्हम्सपासून स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत धावत गेला.

त्याने त्याचे बक्षीस रॉजर आणि त्याच्या आईला दाखवले.

"ही खार उडते," तो म्हणाला. "तो स्वतःला पसरवतो - मग तो स्वतःचे पंख बनवतो, आणि हवेतून उडतो. त्याला लांब पंख आहेत."

डरपोक सुसानला उडणाऱ्या खारीला एक अतिशय विलक्षण प्रकारचा पक्षी वाटला आणि तो म्हणाला -

"त्याला जाऊ दे आणि उंच मेपलच्या झाडावर धावू दे आणि बघू दे की तो उडतो का."

छोट्या मेटाकोमेटने "खार पक्ष्याला", ज्याला तो म्हणतो, त्याला मेपलवर धावण्याची स्वातंत्र्य दिले, जे इतर कोणत्याही झाडाशी जोडलेले नव्हते. त्याच्या जवळ, लाकडाच्या काठावर एक मोठा ओक वृक्ष उभा होता. खार चपळपणे मेपलवर धावली आणि लगेच ओकच्या पंखांवर बसून निघून गेली.

"ते चंद्रावर उडी मारणाऱ्या गायीलाही मागे टाकते," रॉजर म्हणाला. "तुम्हाला कधी ससा उडतो हे माहित आहे का, हरण किंवा मूस?"

राजकुमार हसला आणि डोके हलवले.

"पण मी तुला एक उडणारा उंदीर आणून देईन."

डरपोक सुसानचे डोळे गोल गोल झाले.

"आश्वर्यांचा एक अद्भुत अनुभव! उडणारा उंदीर. मी गाणारे उंदीर ऐकले आहेत, पण कधीही उडणारा उंदीर नाही. तो किती उंच उडू शकतो?"

"झाडाच्या फांदीभोवती, आणि फांदीखाली लटकून राहा, आणि जमिनीकडे पाठ करून किडे उचला."

मेटाकोमेट दाराकडे गेला.

"आता एक आहे, बघ, बघ!"

त्याने एका जादूटोणा करणाऱ्या लहान माऊसकडे बोट दाखवले.

"तो उंदीर नाही तर पक्षी आहे," रॉजर म्हणाला.

"नाही, नाही - तो त्याच्या पायांनी जगतो - बघ, बघ!"

तो पक्षी एका मृत फांदीभोवती फिरत होता, त्याच्या पायांनी त्याला चिकटून होता. तो हे करत असताना, अळ्या गोळा करत असताना, तो उंदरसारखा अळूत दिसत होता.

"बरं, बरं," सुसान आश्वयने म्हणाली, "आपल्याला त्या साधूकडे जावे लागेल आणि त्याला विचारावे लागेल की काही खारं कशामुळे उडतात आणि काही पक्षी झाडांभोवती आणि उंदरांसारखे त्यांच्या पायाखाली धावतात. त्याला जवळजवळ सर्व काही माहित आहे. मला माझा स्लॅट बोनेट आणू दे आणि आपण जाऊ."

म्हणून ते पुन्हा एकदा ब्लॅकस्टोनच्या घरी गेले आणि त्याला पक्षी खार आणि उंदीर पक्ष्याची कहाणी सांगितल्यानंतर त्याला प्रश्न विचारले.

"हे प्राणी असे का करतात?" लाजाळू सुसानने विचारले. "या वर्षी जगात खूप चमत्कार घडतील असे दिसते. काही खारांना उडायला काय भाग पाडते?"

"अंतप्रेरणा," संन्यासी म्हणाला.

"आणि आता तुम्ही आम्हाला सांगणार नाही का की अंतःप्रेरणा म्हणजे काय - मला फारशी समज नाहीये. तुम्हाला या सर्व गोष्टी माहित असायला हव्यात."

"अंतःप्रेरणा ही अंतःप्रेरणा असते," संन्यासी म्हणाला.

"किती छान! मला माहित होतं की तुला कळेल. 'अंतःप्रेरणा ही अंतःप्रेरणा आहे.' ती कुठून आली?"

"प्रत्येक गोष्टीतील दैवी ज्ञानापासून. जगणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीला स्वतःची देणगी असते. निसर्गात डोकावणे ही लिटिल मेटाकोमेटची देणगी आहे."

"माझी भेट काय आहे?"

"चांगले, खरे हृदय असणे; ते सर्व देणग्यांपेक्षा श्रेष्ठ आहे."

"मग तू मला एक प्रतिभावान स्त्री समजतोस. मी माझा नवरा, लाकूडतोड करणारा जोसेफ याला तू जे सांगतोस ते सांगेन. तेव्हा तो माझ्यावर अभिमान बाळगेल आणि म्हणेल,"

— 'किती सुंदर बायको आहे माझी!' मी हळू हळू घरी जाईन आणि लिटिल मेटाकोमेटला माझ्यासाठी काही पाणबुऱ्या, उडत्या खारी आणि उंदीर मारणारे पक्षी आणायला सांगेन. जर तुमचे डोळे लिटिल मेटाकोमेटसारखे असतील तर निसर्ग खरोखरच मनोरंजक आहे. तो अशा गोष्टीकडे पाहतो ज्याबद्दल आपल्याला अजिबात माहिती नाही."

संन्यासीच्या केबिनमधून बाहेर पडताच तिने वर पाहिले आणि म्हणाली,

"हवेत बाज आहेत."

छोट्या मेटाकोमेटने तिचा एप्रन धरला.

"हवेत बाज आहेत," तो म्हणाला. "मी पाहू शकतो. मी त्यांना तुमच्यासाठी दूर ठेवीन; मी तुम्हाला आणि रँजरला नेहमीच हानीपासून वाचवीन. बाज, बाज; हृदयात बाज असतात."

तो काय म्हणायचा होता, हा दहा वर्षाचा मुलगा, हा छोटा तत्वज्ञानी?

डरपोक सुसानने लिटिल मेटाकोमेटचा अर्थ समजून घेतला. लाल माणसाच्या हृदयात काही बाज होते आणि काही भारतीय होते जे गोच्या लोकांशी वैर करणारे होते.

त्यांची संख्या वाढत होती आणि त्यांचे वडील राजा यांना कधीकधी त्यांना उघड हिंसाचारापासून रोखणे कठीण जात असे.

"मला आशा आहे की मी युद्धाचा आवाज ऐकण्यासाठी कधीही जिवंत राहणार नाही," सुसान म्हणाली आणि मेटाकोमेटने गंभीरपणे उत्तर दिले,

"मला आशा आहे की तुम्ही

कधीही जगणार नाही."

प्रकरण तेरावा

लहानसा मेटाकोमेट स्वतःला एका काचेच्या काचेत पाहतो

लिटिल मेटाकोमेटच्या लॉजमध्ये असलेल्या लाकूड, धातू आणि कवचापासून बनवलेल्या अनेक अद्भुत खेळण्यांमध्ये नॉच-स्टिक्सचा एक गट्ठा होता, ज्याद्वारे तो चंद्रातील बदल आणि भरती-ओहोटीची संख्या मोजत असे. त्याच्या आईने त्याला हे गणित कसे करायचे ते शिकवले होते आणि तिला एका पैनीज किंवा भारतीय संदेश्याने शिकवले होते. तो एके दिवशी ग्रोव्हजमध्ये आला आणि त्याच्या नॉच-स्टिक्स सोबत घेऊन आला आणि त्याने लाजाळू सुसानला सांगितले की तो तिला चंद्र कधी बदलणार आहे हे सांगू शकतो.

"तुम्हाला खात्री आहे का?" ती म्हणाली. "मला ग्रहांबदल खूप शंका आहे. समजा उद्या रात्री अमावस्येऐवजी पौर्णिमा असेल?"

"नाही, नाही," छोटा राजपुत्र म्हणाला, "पाणीवाला, त्याला माहिती आहे."

"त्याला कसे कळते?"

"कारण गोष्टी नेहमीच तशाच असतात. महान आत्मा तो कधीही त्याच्या पायरी बदलत नाही."

डरपोक सुसानने हात वर केले.

तिच्याकडे एक लुकिंग-आरसा होता. धूळ आणि माशांच्या भीतीने ती तो झाकून ठेवत असे आणि जेव्हा छोटा राजपुत्र तिला समजावून सांगत होता की महान आत्मा कधीही त्याच्या खाचांच्या काठ्या बदलत नाही, तेव्हा तिच्या मनात एक आनंदी विचार आला. ती लिटिल मेटाकोमेटला लुकिंग-आरसामध्ये स्वतःचा चेहरा दाखवायची.

एक पाळीव निळा पक्षी दारात आला आणि लिटिल मेटाकोमेटच्या पंखांच्या मुकुटावर प्रकाश पडला आणि मांजर त्या धाडसी पक्ष्याला हाकलून लावण्यासाठी तिच्या पाठीशी त्यांच्याकडे धावली.

इथेच लाजाळू सुसानने काचेचा पडदा काढून खाली केला, जेणेकरून राजकुमाराला त्याचा चेहरा, सुंदर डोके असलेला पक्षी, उंचावलेला मुकुट आणि कुबऱ्या पाठी आणि रागाने भरलेल्या डोळ्यांसह मांजर दिसू शकेल.

राजकुमाराने यापूर्वी कधीही आरसा पाहिला नक्हता. त्याने लिलीच्या मध्ये स्वच्छ पाण्यात, पाण्याच्या ग्लासात त्याचा चेहरा पाहिला होता. पण जेव्हा त्याने आता स्वतःला त्याच्या मुकुटाच्या पंखांसह आणि मुकुटाच्या पंखांनी उंचावलेल्या निळ्या जेला पाहिले, आणि

रागावलेली मांजर, त्याला वाटले की आता सगळे दोन झाले आहेत. तो आश्वर्याने उलटला, पक्षी ओरडला आणि मांजर मागे हटली.

तो पक्षी छताखालील एका तुळईवर उडून गेला आणि गंजलेल्या क्रॅकच्या वळणासारख्या ओरड्यांच्या मालिकेत तिचे आश्वर्य व्यक्त केले.

मांजर काचेकडे धावत गेली आणि तिला दुसरी मांजर तिच्याकडे धावत येत असल्याचे दिसले. तिने मागे हटून थुंकले आणि दुसरी मांजरही तसेच करत असल्याचे दिसून आले.

मेटाकोमेट उडी मारून काचेतल्या दुसऱ्या छोट्या भारतीयाकडे गेला, जो त्याची थट्टा करत होता.

"मी आज दोन दिवसांचा आहे," तो काचेकडे पाहत म्हणाला. "तुम्हाला पाण्याचा चेहरा कुठून मिळाला? मी तुम्हाला आश्वर्यचकित करण्यासाठी इथे आलो होतो आणि तुम्ही मला आश्वर्यचकित केले. माझ्या लॉजमध्ये एक सनगलास आहे जो इंग्रजांनी माझ्या वडिलांना दिला होता. तो सूर्योपासून आग खाली काढतो. तुम्हाला वाटत नाही का की हे सर्व खूप छान जादू आहे? नॉच-स्टिक्स नेहमी सारख्याच असतात. नॉच-स्टिक्स नेहमी सारख्याच का असतात, चंद्र पूर्ण का बाहेर पडतो आणि पुन्हा तीक्ष्ण का होतो? काही वर्षापूर्वी चंद्रांमध्ये असेच होते. का?"

सुसानने मान हलवली.

"ते असे आहे कारण ते नेहमीच असे होते."

आणि त्यांना त्याबद्दल जितके माहित होते तितकेच ते सर्वाना माहित होते - अगदी संन्यासीलाही.

प्रकरण चौदावा

रॅजर भारतीय शर्यतीमध्ये जातो

एके दिवशी लिटिल मेटाकोमेट लाजाळू सुसानकडे एक संदेश घेऊन आली ज्यामुळे ती बराच वेळ गप्प बसली, हात वर करून आणि तोंड उघडे ठेवून.

"माझ्या वडिलांनी रॅजरला बोलावणे पाठवले आहे."

"पण तू मला घाबरवतोस; मी त्याला सोडू शकत नाही; माझ्याकडे फक्त तोच आहे. राजाला तो कशासाठी हवा आहे?"

"शर्यती पाहण्यासाठी. तो रॅजरशी चांगले वागू इच्छितो कारण तू माझ्याशी चांगले वागलास - तू मला पॅनकेक्स देतोस."

"शर्यती कोणत्या आहेत?"

"माउंट होपवरील भारतीय मुलांच्या शर्यती. मुले शर्यत करतात, पाण्यात खडकावरून उडी मारतात आणि पोहतात, पोहतात, पोहतात, आणि जो धावतो आणि सर्वात वेगवान आणि सर्वात दूर पोहतो त्याला मोकासिन दिले जाते आणि त्याला धावणारा बनवले जाते."

"आणि धावणारा म्हणजे काय?"

"तो देशाच्या एका भागातून दुसऱ्या भागात शब्द घेऊन जातो."

"रॅजर, मला तुला जाऊ द्यावे लागेल. फिलिपच्या इच्छेनुसार करणे आपल्यासाठी चांगले होईल."

म्हणून रॅजर लिटिल मेटाकोमेटसोबत माउंट होपला गेला.

ती तेजस्वी, सौंदर्य आणि इतिहासाची भूमी होती. येथे वनाधिकांच्यांनी हजार वर्षे राज्य केले असावे.

फिलिपचे सिंहासन एक उंच कड होती, ज्याच्या पायथ्याशी एक नैसर्गिक झरा होता. तो कड आणि झरा अजूनही दिसत नाही. तो समुद्राकडे तोंड करून होता आणि दूरवरच्या जंगलांना, किकेमुइट आणि सोवम्स या भारतीय गावांना, जे दोन्ही समुद्राजवळील नैसर्गिक झन्यांवर होते, दुर्लक्षित करत होता.

येथे त्याने आपल्या परिषदेच्या आगी पेटवल्या. येथे त्याने आपल्या योद्ध्यांना राष्ट्रीय नृत्यांसाठी एकत्र केले. येथे त्याने हजार योद्ध्यांसह शेवटची शिकार करण्याची तयारी केली, जी त्याला वाटली की यामुळे इंग्रजी वंशाचे वर्चस्व संपुष्टात येईल.

त्याचा मृत भाऊ अलेकझांडरची योद्धा राणी वेटामू, माउंट होपच्या सिंहासनाच्या कड्याच्या पलीकडे, पोकासेटच्या सनी उंच प्रदेशात राज्य करत होती.

फिलिपने माउंट होपला त्याचे राजेशाही निवासस्थान बनवले. येथे शेल गावे, राष्ट्रीय धान्याचे शेत आणि भारतीय वंशाचे प्राचीन दफनभूमी होती. इतरही राजेशाही ठिकाणे होती, परंतु हे सर्वात आवडते रिसॉर्ट होते.

समुद्राची उंची किती सुंदर होती, हे खडक! किनाऱ्यांवर मोठ्या ओक वृक्षांची सावली होती आणि खडकांवर हिरवेगार सॉव्हिन होते. येथे ऑस्प्रे किंवा मासेमारी करणारे गरुड आपली घरटी बनवत होते आणि दुपारी जांभळ्या आकाशात ओरडत होते. येथे नदीचे मोठे कुरण होते जिथे रात्रीचा बगळा भटकत असे.

आता फॉल रिव्हर जिथे आहे त्या खाडीच्या पलीकडे पोकासेटचे जंगल होते, ज्यात प्राचीन झाडे आणि गुंतलेल्या वेळी होत्या. तिथे जंगली द्राक्षे उगवली होती, शरद ऋतूमध्ये त्याच्या वेली जांभळ्या रंगाच्या होत्या. तिथे सुमँक होता. तिथे वसंत ऋतूच्या सुरुवातीच्या बर्फात आर्बुट्स फुलले होते, उन्हाळ्याच्या सुरुवातीला लॉरेल चमकले होते आणि कुरणांवर जंगली एस्टर आणि जांभळे जेटियन होते.

शुगर लोफ माउंटनच्या शिखरावर असलेल्या मोठ्या दगडांपासून पश्चिमेला नारागानसेटचा सेरुलियन विस्तार होता, जिथे व्हेराझुमीचा पाल आला होता आणि किनाऱ्याला द्राक्षांचा वेल सापडला होता. पर्वताच्या पायथ्याशी शेल्फिंग खडक होते जिथे नॅर्थमॅन १००१ मध्ये उतरले होते असे मानले जाते. परंपरेनुसार, अमेरिकेतील पहिले गोरे मूल तिथे जन्माला आले, जिथे आता सॅनिटेरियम आहे त्या जागेजवळ, उत्तरेला किकमुइट कॉर्नशेता आणि समुद्री कुरणांमधून धावत असे - जिथे केबिन छप्पर बनवलेले महाकाय गवत वाढले. नैसर्जिक झाऱ्यांभोवती शेल गावे होती.

वसंत ऋतूच्या सुरुवातीला, शर्यतीचा दिवस उजाडला होता. खाडीच्या पलीकडे राणी वेटामूची जहाजे येत होती, जी हवेसारखी हलकी दिसत होती. राणीला लाल वस्त्रे आणि चमकदार मोत्यांच्या कवचांनी सजवण्यात आले होते. तिला शर्यतीच्या विजेत्याला मुकुट घालायचा होता.

तिची बहीण, फिलिपची पत्नी, जिला सुंदर राजकुमारी म्हटले जायचे, तिने तिचे स्वागत केले.

मग ढोल वाजवले गेले, आणि टोळीने एक अर्धवर्तुळ तयार केले, फिलिप समोर काळ्या घोड्यावर होता, आणि सिग्नल देण्यात आला आणि शर्यत सुरु झाली.

बारा किंवा त्याहून अधिक तरुण टेकडीच्या माथ्यावरून सुरुवात करत होते आणि जमिनीवरून आणि हवेतून उडत होते. ते खाडीच्या सीमेवरील एका खडकावर चाके चालवत होते, खडकावरून उडी मारत होते आणि भरती-ओहोटीत पोहत जात होते. भारतीय योद्ध्यांनी ओरड केली आणि महिलांनी ओरडून हात हलवले.

एका भारतीय मुलाने, जो इतरांपेक्षा लहान पण जास्त चपळ होता, शर्यत जिंकली आणि कवीन वेटामूकङ्गून मोकासिन घेण्यासाठी पोहत परत आला.

मग फिलिपने आपले हात पसरले. टोळीने एक वर्तुळ तयार केले आणि राजकुमारीने मोत्यांनी सजवलेले मोकासिन पुढे आणले.

भारतीयांच्या नजरा रँजरवर खिळल्या होत्या.

राजकुमारी रँजरकडे आली आणि त्याच्या खांद्यावर एक हात ठेवला.

"हे तुमच्यासाठी आहेत," ती म्हणाली. "तुमची आई चांगली आहे. आपण सर्वांनी गवताच्या गंजीतील त्या चांगल्या बाईबद्दल ऐकले आहे, जी तरुण प्रमुखासाठी पॅनकेक्स तळते. तुमचे पाय वर करा."

राजकुमारीने रँजरच्या पायात बूट ठेवले आणि म्हणाली - "आता माझे हृदय तुझ्या आईकडे घेऊन जा."

एक ओरड आकाशाला भिडल्यासारखी झाली आणि रँजर त्याच्या आईकडे घरी गेला, त्याचे हृदय जवळजवळ अभिमानाने आणि आनंदाने भरून आले होते.

प्रकरण पंधरावा

थंडर बर्ड

भारतीयांचे मन कवितेने भरलेले होते आणि निसर्ग त्यांच्यासाठी कवितांच्या पुस्तकासारखा होता! ऋतू दरवर्षी कविता प्रकाशित करत असत.

छोट्या मेटाकोमेटला निसर्गाच्या लपण्याच्या जागांपैकी सर्वांत रमणीय वाटले, कारण नद्या आणि खाडींच्या जमिनी त्याच्यासाठी मोकळे जग होते. त्यालाही जुने गवताचे गंज आणि हिरवे गवताचे कुरण आवडले.

त्या काळात टर्की-बझाईसचे मोठे कल्प होते आणि ते तलावांभोवती जमत असत. उडताना तिरके असलेले हे विचित्र विचित्र पक्षी अजूनही सुंदर होते आणि छोटा राजकुमार कधीकधी त्यांना घाबरवून स्वतःचे मनोरंजन करायचा आणि त्यांना लूनसारखे ओरडायचा. रात्रीचा बगळा देखील ओक वृक्षांजवळील खोल ग्लेनमध्ये या तलावांमध्ये आला. सर्व पक्ष्यांना गवताची गंजी आवडली असे वाटत होते.

मे महिन्यातील एक उष्ण दुपार होती आणि मेटाकोमेट वृक्षारोपणात होता. उत्तरेकडील आकाश मोत्यासारखे शिखरांनी भरले होते आणि काळे होऊ लागले आणि पंखांसारखे पसरू लागले. हवा स्थिर होती, उष्णाता खूप गरम होती; पक्षी झाडांवर पंख पसरून उघड्या बिळांसह गाणे न ऐकता बसले होते. कावळे खाली उडत होते आणि गवताच्या ठिगाच्यावर बसले होते, कर्कश आवाज करत होते. एकही पान हलले नाही. फुलेही कोमेजली.

डरपोक सुसान आणि रॉजर लहान राजकुमारासोबत केबिनच्या दारात बसले होते.

अचानक मेटाकोमेट म्हणाला— "ते येत आहे!"

"काय येत आहे?" रॉजर म्हणाला.

"गर्जना करणारा पक्षी."

"मी अशा पक्ष्याबद्दल कधीही ऐकले नाही. ते कसे दिसते?"

"ते आता आपले पंख पसरवत आहे."

"कुठे?"

"आकाशात - मी त्याला पाहू शकतो - त्याचे पंख काळे आहेत; त्यांनी ग्रोव्ह झाकले आहे. सूर्यस्ताच्या वेळी ते आगीत बदलतील."

सुसानने ओकच्या फांद्यांमधून वर स्वच्छ हवेकडे पाहिले.

"तो आपले पंख हलवू लागला आहे," मेटाकोमेट म्हणाला. "तो लवकरच आपले पंख फडफडवेल आणि वारे वाहू दईल."

वाच्याच्या एका झुळूकाने झाडे हलली.

"तो आता पंख फडफडवत आहे."

दूरवर एक मंद गडगडाट ऐकू आला. सूर्य मावळला आणि वाच्याच्या झुळूकांनी जोरात इकडे तिकडे उडून गेले. एक वादळ आले आणि सगळं काही उडून गेल्यासारखं वाटलं.

"तो आपले पंख पसरवत आहे," राजकुमार म्हणाला, "आणि तो लवकरच आग थुंकेल; तो बाण सोडतो. गवताची गंजी साफ झाली आहे."

विजांचा कडकडाट झाला आणि त्यानंतर मोठा गडगडाट झाला.

"तो बाण मारत आहे," छोटा राजपुत्र म्हणाला.

"तुम्हाला ढग म्हणायचे आहे," सुसान म्हणाली.

"तो लवकरच उडून जाईल," मुलगा पुढे म्हणाला. "मग पाऊस पडेल, आणि तो त्याचे धनुष्य सुंदरपणे काढेल, आणि सर्व पक्षी किलबिलाट करतील."

"इंद्रधनुष्य," लाजाळू सुसान म्हणाली.

"नाही, नाही, माझ्या धनुष्यासारखे धनुष्य, अनिमय बाणांनी भरलेले धनुष्य, एक धनुष्य जे भारतीयांना दाखवते की तेजस्वी गोष्टी नेहमीच अंधाराच्या मागे लागतात; मेघगर्जना पक्ष्याशिवाय धनुष्य नसते. सूर्य मावळताच तो त्याचे सर्व बाण त्याच्या भातात घालतो."

ढग उंचावर चढला, जोरदार गडगडाट झाला आणि पाऊस पडला, आणि धनुष्य त्याच्या पाठोपाठ आले, सूर्यस्ताच्या वेळी त्याच्या तुटलेल्या जमावाला प्रकाश देत होते.

"आकाश अग्नीचे बाण गोळा करत आहे," छोटा राजपुत्र म्हणाला.

"तुला दुहेरी दिसतंय," सुसान म्हणाली. "तू माझ्या मनात दाखवल्याशिवाय मला मेघगर्जनेचा पक्षी दिसला नाही. तू ज्या पद्धतीने गोष्टी पाहतोस त्याला आम्ही कविता म्हणू."

आता जंगलातील सर्व पक्षी किलबिलाट करू लागले. ऑस्प्रे उंचावर चढला आणि ओरडला. निळ्या रंगाच्या पक्ष्याने आपला मुकुट उंचावला. वाळलेली पाने पुन्हा ताजी झाली. सर्व निसर्ग आनंदाने भरून गेला.

"मी आनंदी आहे, नाही का?" राजकुमार म्हणाला.

"हो, पण आपण सगळे इतके आनंदी का आहोत, पक्षी आणि सगळे, अगदी लहान ससेही? रस्त्याने जाणाऱ्या लहान सशांना पहा. कावळेही आनंदी आहेत. अरे, जिवंत असणे किती छान वाटते!"

"मला आनंद आहे की मेघगर्जना करणारा पक्षी गेला आहे," रॅजर म्हणाला, "पण जर तो कधीच आला नसता तर आम्हाला इतका आनंद झाला नसता."

"नाही," सुसान म्हणाली, "पण बघा, पृथ्वी आपल्यासोबत आनंदी दिसतेय. किडे, किडे आणि अगदी छोटे हिरवे सापही पहा; मला माहित नव्हते की पृथ्वीमध्ये जमिनीखाली इतके काही आहे. आणि इथे ती छोटी राखाडी खार येते जी आपले अक्रोड जमिनीत गाडते, प्रत्येकी वेगळ्या ठिकाणी; त्याला मोजावे लागेल."

"आणि गप्प बस, लावेची शिट्टी ऐका," राजकुमार म्हणाला.

मेघगर्जना करणारा पक्षी उडून गेल्यानंतर सर्व काही आनंदात होते आणि रात्र आली ती सर्वात सुंदर आणि शांत क्रिकेटच्या सुरुवातीच्या आवाजासह.

प्रकरण सोळावा

झाडाचा सापळा

कधीकधी जॅन सॅसमॉन हा दुभाषी त्या छोट्या राजपुत्रासोबत जंगलात जात असे. तो जॅन एलियटच्या उपदेशकांपैकी एक बनला होता आणि तो इंग्रजी सांगले बोलायचा. तो एक कथा सांगणारा होता आणि त्याला गोलाकार शेकोटीजवळ आणि पायोनियरच्या उघड्या चूलजवळील लॅजमध्ये कथा सांगायला आवडत असे.

एकदा, जेव्हा रँजर आणि मेटाकोमेट त्याला दुसरी गोष्ट सांगण्यासाठी विनवणी करत होते, तेव्हा त्याने त्यांना "द ट्री ट्रॅप" ची गोष्ट सांगितली.

"कापणीच्या चंद्रात.

"वाउपी, तो वारा वाहत होता, आणि वाहत होता, अरे. तो शरद ऋतू होता, भारतीय उन्हाळा, पॉपॉकचा काळ, तीतर.

"रात्र होती - सूर्य मावळला तेव्हा चंद्र उगवला; ती रात्रीचा सूर्य होती. वर्संत ऋतूमध्ये चंद्र दिवसभर चमकत असे - तुम्ही तिळा तळघरात पाहू शकत होता."

"तो हॉकचा काळ होता, - जंगली हंस. 'होंक, होंक, होंक.' तो ज्या तलावांवर जैंटियन वाढला होता तिथे बोलत असे. तो ढगांमध्ये बोलत असे, जेव्हा तो काटेरी हंसांना उत्तरेकडे घेऊन जात असे. तो अशा प्रकारे [हळ्यावारणे] बोलत असे 'होंक, होंक, केर-होंक.' याचा अर्थ उत्तरेकडे वारा. वर्षाच्या त्या वेळी उत्तरेकडे चांदीच्या रात्री होत्या.

"मॉस्क, पापोन, हिवाळा येत असताना, उत्तरेत अस्वल [डिपर] तेजस्वी झाला.

"छोटा वोबिन हा एक उत्साही भारतीय मुलगा होता - तो सापळे लावायचा; त्याला सापळे लावण्याचा स्वभाव होता - त्याला प्राण्यांचे ओरडणे आणि जीवनाची याचना ऐकायला आवडायचे." सापळे.

"वासोक्वाट हे अक्रोडाचे झाड होते. वोबिनने अक्रोडाच्या झाडांचे धनुष्य बनवले. ते वाकायचे आणि तुटायचे नाही.

"त्या रात्री वोबिन त्याच्या घरात - वेतु, घरात - बसला होता तेव्हा झाडे एकमेकांवर आपटू लागली. एक मोठे अक्रोडाचे झाड होते जे घरावर - वेतु, घरात - आपले हात पसरवत होते.

"झाड खूप जुने होते, आणि ते वाच्यात एकमेकांवर आदळत असताना ते कर्कश आवाज करू लागले - वाउपी, वारा."

"आणि वोबिन म्हणाला, 'जुन्या अक्रोडाच्या झाडाला कर्कश आवाज का येतो?'"

"झाड जोरात कर्कश आवाज करत होते आणि वोबिनला झोप येत नव्हती. म्हणून तो म्हणाला—

"मी झाडाजवळ जाईन आणि त्याला विचारेन की तो वाच्यासोबत का ओरडतो. '"

"तो झाडाजवळ गेला आणि म्हणाला -

"अरे वासोक्वाट, वासोक्वाट, तू कशामुळे ओरडतोस?"

"आणि वासोक्वाटने उत्तर दिले - "'माझ्या

तोंडाजवळ ये आणि बघ! वर ये, अरे सापळा रचणाच्या, बघ."

"म्हणून वोबिन झाडाच्या तोंडावर चढला. त्याला चढताना ऐकून खारव्यांना त्यांच्या वाळलेल्या पानांच्या घरट्यांमधून पळून जावे लागले आणि ते म्हणाले—

"पळा, पळा, सापळा रचणारा, सापळा रचणारा!"

"तो झाडाच्या तोंडाजवळ पोहोचला. ते उघडे होते, आणि तो म्हणाला - "'वासोक्वाट, तू का

ओरडतोस? मला झोप येत नाहीये."

"मला झोप येत नाही,' झाड म्हणाला. 'तू ज्या प्राण्यांना सापळ्यात अडकवलेस आणि त्रास दिलास त्यांचा मी विचार करत आहे. तुला सापळ्यात अडकलेले हरीण कसे व्हायला आवडेल?'

"वोबिन हसला. मग अक्रोडाच्या झाडाने - वासोक्वाटने - एक किंचाळी दिली ज्यामुळे ढग चंद्रावर उडू लागले - मुन्नानॉक, चंद्र."

"वोबिन म्हणाला - 'तुला रडण्यापासून रोखण्यासाठी मी काय करावे?'"

"'तुझा पाय माझ्या तोंडात घाल,' झाड म्हणाला.

"मग वोबिनने त्याचा पाय वासोक्वाटच्या झाडाच्या घशात घातला आणि वासोक्वाटने त्याचे तोंड बंद केले आणि त्याला तिथेच धरले. सापळा रचणारा वोबिन स्वतःला सापळ्यात सापडला.

"'अरे-अरे-अरे-अरे!' तो ओरडला. 'अरे, माझा पाय, माझा पाय! मला जाऊ दे, अरे-अरे!'

"त्याला तिथे भयंकर वेदना होत होत्या.

"'अरेरे!' सापळा रचणारा ओरडला.

"लांडग्यांनी त्याचे, मोआटोक्वाचे, ऐकले आणि ते झाडाभोवती जमले आणि त्याच्यावर भुंकले; पेक्वा, राखाडी कोल्हा, आला आणि ओरडला."

पासो, जंगली मांजर, आली आणि त्याच्यासोबत ओरडली.

"मग बीक्हर तलावातून वर आले, आणि त्यांना त्याची दया आली, आणि राजा बीक्हर म्हणाला -

"'जर तुम्ही आम्हाला पुन्हा कधीही अडकवले नाही, तर आम्ही झाड तोडून टाकू.'"

"आणि त्यांनी ते झाड तोडले आणि त्यानंतर वोबिनला नेहमी सापळ्यात अडकलेल्या प्राण्याबद्दल किंवा पक्ष्याबद्दल दया येत असे."

प्रकरण XVII

एक भारतीय कलम्बेक

किकेमुइट नदीवरील सोवम्स जवळ, किकेमुइट हे भारतीय शहर होते आणि जलप्रवाह किंवा खाडीमधून ऑक्विडनेक बेट आणि समुद्राकडे एक लंब द्वीपकल्प जात असे, ज्याला आता "माउंट होप लँड्स" म्हणतात. वन राजांचे प्राचीन दफनभूमी असलेले माउंट होप हे द्वीपकल्प ओलांडत असे. खाडी आणि जलमार्ग, प्राचीन जंगले आणि एकमेकांना छेदणाऱ्या पायवाटांच्या या रमणीय देशात तीन झारे होते: सोवम्स येथील मॅसासोइट स्प्रिंग, किकेमुइट येथील किकेमुइट स्प्रिंग आणि आता माउंट होप येथील तथाकथित किंग फिलिपचा झारा. माउंट होपकडे जाणाऱ्या रस्त्यांपैकी एकाला आता पोमेटाकॉम अव्हेन्यू म्हणतात, ज्यावर प्रचंड पार्कर मिळ आहे.

भारतातील किकेमुइट शहर हे कलम्बेकचे ठिकाण होते. कदाचित शतकानुशतके जमा झालेले शंखांचे ढीग आता वळणदार किनाऱ्यावर, सतत वाहणाऱ्या झाऱ्याजवळ, जे आता किंवा पूर्वी पाण्याच्या कवचांनी वेढलेले आहे, दिसू शकतात.

कदाचित भारतीय काळात उताराची मक्याची शेते होती, जिथे आता उत्तम कुरण आहेत.

लहान मेटाकोमेटने एके दिवशी लाजाळू सुसान आणि रॅजरला सांगितले की त्याचे वडील, सरदार, त्यांना पोकोनोकेट्सच्या एका कलम्बेकमध्ये आमंत्रित करण्याचा विचार करत आहेत.

"मला तिथे तो पॉवॉव दिसणार नाही, आणि काहीच दिसणार नाही का?" सुसानने विचारले. "त्याला पाहून माझे डोके घाबरेल."

छोटा राजपुत्र गोंधळलेला दिसत होता.

पण लाजाळू सुसानने ठरवले की जर तिला सरदाराने आमंत्रित केले तर ती कलम्बेकमध्ये जाईल, तिला काहीही दिसले तरी. ती राजा फिलिप, राजकुमारी आणि मेटाकोमेटवर विश्वास ठेवू शकते.

सुसान, जी नेहमीच काहीतरी पाहू किंवा स्पर्श करू नये अशी भीती बाळगत होती, तिला इतर सर्वपिक्षा एक भीती होती की ती एखाद्या भारतीय पाऊवो किंवा वैद्यांशी भेटेल. तिने या विचित्र पात्राबद्दल ऐकले होते ज्याला दुष्टाकडून त्याचा प्रभाव मिळाला असे मानले जात होते.

"अरे, तो खूपच भयानक आहे," ती तिच्या लहान रॉजरला म्हणायची, "आणि त्याला पाहण्यासाठी तुम्ही सूर्याकडे डोळे बंद कराल. त्याच्या एका दृष्टीक्षेपाने मला सूर्यप्रकाश मिळेल; त्याच्याभोवती सापाची कातडी लटकत आहे आणि ती खडखडाट, खडखडाट, खडखडाट करत आहेत; आणि त्याला शिंगे आणि शेपटी आहेत, आणि तो झन्यांवर टांगल्यासारखा या आणि त्या मागाने उडी मारतो; आणि तो ओरडतो, अरे, तो ओरडतो तेव्हा तारे त्याला ऐकू शकतात; तो ओरडतो, औषधाचा आवाज, जो युद्धाच्या आवाजासारखा आहे.

त्याच्या आठवणीनेच मी डोळे मिटून घेतो. जर तुम्हाला तो कधी दिसला तर पळून जा; तुमचे छोटे पाय ढोलकीसारखे उडू द्या. फक्त त्याला पाहिल्याने माझा संधिवात बरा होईल. मी डोळे घटू मिटून घेईन आणि जर मी त्याला भेटलो तर उडून जाईन. अरे, अरे!"

बोस्टनमध्ये ज्या औषधी माणसाबद्दल तिने ऐकले होते त्याचे भयानक वर्णन करताना ती तिचा ऑप्रन तिच्या चेहन्यावर टाकायची. रॉजर कधीकधी भीतीच्या स्थिर नजरेने पाहत असे आणि कधीकधी इंग्रजी लोक ज्या औषधी माणसाला पाउवो म्हणत असत त्याच्या वर्णनानंतर हसत असे.

"पण, आई, तू उडू शकत नव्हतीस; तुला पंख नाहीत, आणि तो तुला पकडेल, आणि कदाचित तो तुला इजा करणार नाही, पण तुझा संधिवात बरा करेल."

"तो नक्कीच करेल, तुम्हाला खात्री असेल. रात्री फक्त त्याची आठवण आली की माझा संधिवात निघून जातो. ते म्हणतात की तो त्याचे डोके आतून बाहेर काढू शकतो. मला माहित नाही."

तो वैद्य त्याच्या विलक्षण पोशाखातला देवदूत नव्हता. त्याला वाईट आणि वाईट आत्म्यांच्या कथा आठवत होत्या. आजारांना घाबरवण्यासाठी स्वतःला शक्य तितके भयानक बनवण्याचा त्याचा हेतू होता; तो आजारी व्यक्तीचे मन त्याच्या कृत्यांमध्ये गुंतवून ठेवण्याचा प्रयत्न करत असे जेणेकरून तो त्याचा आजार काही काळासाठी विसरून जाईल आणि निसर्गाला एकत्र येण्याची संधी मिळेल. त्याच्यामुळे इंग्रज भारतीयांना वाईट आत्म्यांचे उपासक म्हणत असत.

"हा पॉवॉव हा इतर कोणत्याही माणसासारखाच एक हुल्लडबाजी करणारा माणूस आहे," रॉजर म्हणाला.

"हो, हो, तू तत्वज्ञानी आहेस, रॉजर, ते खरे आहे, पण ते म्हणतात की तो खूप वाईट बोलतो. मी त्याला कधीच ऐकू नये."

तिच्या अरण्यातल्या एकाकी दिवसात, जेव्हा तिला भारतीयांचा एक गट दिसायचा तेव्हा ती म्हणायची: "मला आशा आहे की पॉवो त्यांच्यामध्ये नसेल."

ती दररोज या विचित्र डॉक्टरच्या भीतीने जगत होती, ज्याच्याबद्दल भारतीय लोक खूप बोलत असत आणि ज्याच्या शक्तींबद्दल अनेक अद्भुत गोष्टी सांगितल्या जात असत. जेव्हा मॅसासोइट आजारी होता आणि मृत्यूच्या अगदी जवळ होता, तेव्हा एक पॉव्हो त्याच्याभोवती उड्या मारून आणि ओरडून त्याचे जीवन जगण्याचा प्रयत्न करत असे. पॉव्हो कदाचित रंगवलेला असेल, आणि कावळ्या आणि बाजांच्या पिसांनी सजवलेला असेल, ढोल वाजवत असेल आणि सापाच्या कातळ्यांचा आवाज काढत असेल, जसे त्यांच्या सर्व जादूगारांनी केले होते. तो अंधश्रद्धा आणि अज्ञानाचा उपज होता आणि त्याने त्याच्या स्वतःच्या कल्पनेतून त्याची शक्ती मिळवली होती आणि कधीकधी खूप आजारी लोकांच्या कल्पनाशक्तीवर परिणाम करून उत्तम उपचार केले. मेरीमँकचा स्वामी पासाकोनवे एक पॉव्हो होता आणि लोक त्याच्याबद्दल म्हणाऱ्ये की तो झाडांना नाचवतो.

तिच्या वनजीवनाच्या याच काळात एके दिवशी सुसान बार्लीच्या दाराशी एक लहान भारतीय मुलगा आला. त्याने तिला थोडेसे वाम्पम दिले. तो खूप सुंदर मुलगा होता, आणि घाबरलेली सुसान म्हणाली - "आत ये, प्रभूच्या नावाने. कदाचित मी तुला पॅनकेक देईन."

पॅनकेक या शब्दाने त्या भारतीय मुलाचे डोळे चमकले, कारण त्याला त्या शब्दाचा अर्थ माहित होता.

"त्याने तुला बोलावले आहे," मुलाने म्हटले.

"कोण? पॉव्हॉव नाही, मला आशा आहे. अरे, माझे हृदय कसे धडधडते!"

"नाही - नाही. फिलिप! क्लॅम्बेक!" मुलगा तुटून म्हणाला.

"तुम्हाला पॅनकेक मिळेल, एका चपळ भारतीय मुलासारखा बदमाश."

ती इकडे तिकडे धावत होती आणि काही पॅनकेक्स तळत होती तर तो तिच्याकडे डोळे मिचकावत पाहत होता. "हे जंगलातील लहान मुला, हा तुझा पॅनकेक्स आहे. तुला आई आहे का?"

मुलाने हो म्हणून त्याची हनुवटी खाली टाकली.

"मग मी तिला दोन पाठवीन. हे अस्वलाच्या तेलात तळलेले होते आणि ते अगदी चांगले आहेत." तिने अस्वलाच्या तेलाकडे बोट दाखवून आणि तीन वेळा ओठांवर मारत हे सांगितले.

भारतीय क्लॅम्बेकसाठी ठरलेल्या दिवशी सकाळी सुसान आणि रॅजर किकेमुइटला निघाले. तो मंद प्रकाशाच्या त्या स्वप्राळू दिवसांपैकी एक होता,

खाडीच्या देशात इतके प्रसिद्ध. दलदलीच्या ठिकाणी मॅपल बदलत होते.

ते झान्याच्या जागेजवळ येताच, लिटिल मेटाकोमेट त्यांना भेटण्यासाठी लॉजमधून बाहेर आला.

त्या सुंदर राजकुमारीने त्या भारतीय मुलाला उत्सवाच्या निमित्ताने सुंदर कपडे घातले होते. त्याने त्याच्या डोक्यावर पांढऱ्या आणि गडद रंगाच्या पंखांचा मुकुट घातला होता. मुकुटाच्या पट्ट्यात मोत्यासारखे कवच होते आणि पंख, जे मानेसारखे मागे वळलेले होते, ते समुद्री गरुडाच्या पंखांपासून बनलेले होते. त्याचा अंगरखा नदीच्या गवत आणि झाडाच्या सालीच्या तंतूनी विणलेला होता आणि त्याला झालर लावलेली होती. त्याच्या हातावर ड्रम-हेडसारखी गोल ढाल होती. त्यावर कबुतराचे फळ आणि पिवळ्या गेरूचे रंग होते. त्याचा अंगरखा झालर लावलेला होता आणि त्याचे पाय मोकासिनने सजवलेले होते. तो एका लहान योद्ध्यासारखा दिसत होता. राजकुमारीचा पोशाख अगदी समलैंगिक होता, शंख आणि पंखांचा कमरपट्टा होता.

तो एका लहान योद्ध्यासारखा दिसत होता.

लॉजजवळ, मोठ्या ओक वृक्षाखाली, एक बेक वाफवत होता. त्यात दगडी ओळन होते, ज्यामध्ये कर्लॅम, कोहँग, स्कॉलप्स, स्कप आणि इतर मासे भरलेले होते, जे समुद्री तण आणि दगडी तणांनी झाकलेले होते. स्कप म्हणजे माउंट होप बेचा स्वादिष्ट मासा होता.

टोळी तिथे होती, आणि पोकोनोकेटचा वनाधिपती राजा फिलिप, रंगवलेला आणि प्लम केलेला होता, आणि त्याच्या महान कर्णधारांनी वेढलेला होता, ज्यापैकी एक अन्नावोन होता.

प्राचीन ओक वृक्ष त्यांच्या ओस्प्रेच्या घरट्यांसह वाहत्या झन्याकडे झुकलेले होते आणि त्यांच्या खाली योद्धे आणि भारतीय मुळी रंगवलेल्या होत्या.

ओळग्यातून डोंग्या येत होत्या, त्यापैकी एका डोंग्यात फिलिपच्या पत्नीची बहीण वेटामू होती, जी शंखांच्या मोत्यांच्या बनवलेल्या अद्भुत दागिन्यांनी चमकत होती.

"तुला वाटत नाही का की पॉवॉव देखील येर्इल?" सुसान रॅजरला म्हणाली.

जेव्हा भारतीय लोक बेक उघडण्यास तयार झाले, तेव्हा पाईप वाजले, ढोल वाजले, कातडे वाजवले गेले आणि वाफाळणाऱ्या माशांवरून आणि बायक्हल्वमधून दगडी तण आणि समुद्री तण काढून टाकले गेले. मग सर्वजण एका वर्तुळात बसले आणि भारतीय मुली आणि तरुण शूर सैनिकांनी उत्तम संगतीची सेवा केली.

मेजवानी संपली तेव्हा दुपारचा सूर्य मावळत होता. संध्याकाळी पौर्णिमेच्या वेळी एक भारतीय नृत्य होणार होते आणि एक वैद्य सादर करणार होता.

आणि आता सुसानला तिची भीती कळली जेव्हा ही भयानक वस्तू त्याच्या घरातून बाहेर पडली, हवेत उडी मारत त्याच्या कोरड्या कातळ्या, कवच आणि सापाच्या कातळ्यांना धडधडत होती.

ती राजकुमारीकडे धावली.

"अरे, मलाही असं कधी पाहावं लागेल!" ती म्हणाली. "त्याला शिंगे आहेत."

"कोणताही हुक नाही," राजकुमारी म्हणाली. "ज्या प्राण्याला शिंगे होती तो मेला आहे."

"पण त्याला शेपूट आहे."

"कोणताही धोका नाही," राजकुमारी म्हणाली. "ज्या प्राण्याची शेपटी होती तो मेला आहे."

"पण त्याचा आवाज ताञ्यांपर्यंत जातो आणि मला थरथर कापायला लावतो."

"तारे ऐकत नाहीत," राजकुमारी म्हणाली.

"मला खूप भीती वाटत होती की मला नेहमीच काहीतरी दिसेल," लाजाळू सुसान म्हणाली. "रॅजर आणि मला आता जाऊ द्या."

"नाही, नाही," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "सॅसामनला तुझ्यासोबत जायला हवे, आणि तो नाचणार आहे, आणि पॅनीज, प्रोफेट, चंद्राखाली बोलणार आहे, आणि वेटामू तिच्या ब्रेव्हससोबत फिरेल. थांबा, थांबा. मी औषधी माणसाला तुझ्याकडे आणतो आणि तो तुला सांगेल की तो कोण आहे."

म्हणून मेटाकोमेट वेगाने निघून गेला आणि लगेचच औषध घेणाऱ्या माणसाला घेऊन परतला.

"घाबरू नकोस," पॉवो म्हणाला. "मी सर्व वाईटांपासून तुझे रक्षण करीन. मी फक्त एक सजलेला भारतीय आहे. बघ, हे माझे शिंग नाहीत, ही शेपटी माझी शेपटी नाही, आणि मी ज्या सापांना फरफटतो ते मेलेले साप आहेत, आणि त्या भारतीयाचे हृदय खरे आहे."

त्याला ऐकण्यासाठी इथे असलेल्या सर्वांना, मी आवाज काढतो तेव्हा थरथर कापू नका, तुमच्यासारख्यांसाठी हा एक मैत्रीपूर्ण आवाज आहे."

त्याने एक भयानक आवाज काढला आणि त्या लहान बाईला हसवत सोडले.

हा उत्सव जवळजवळ रात्रभर चालला आणि राजा फिलिपने राणी वेटामूसोबत नाच केला, तर दोन्ही मुले एकत्र हिरव्यागार जमिनीवर झोपली होती आणि सुसान सुंदर राजकुमारीच्या हातावर टेकली होती.

"जेव्हा मन चांगले असते तेव्हा सर्व काही आनंदी होते," राजकुमारी म्हणाली.

शेवटी चंद्र खाली बुडाला, पाउवो संपला, जमीन सावलीत आणि स्थिर झाली, आणि पायनियरची पत्नी महिलांच्या लॉजमध्ये भारतीय राजकुमारीजवळ झोपली आणि रॅंजर लिटिल मेटाकोमेटजवळ, प्रमुखांच्या क्वार्टरमध्ये, आणि रात्रीचा बगळा किनाऱ्यावर फिरत होता, आणि लून ओरडत होता, आणि कोणीही हानीचा विचार केला नाही. ती महान युद्धापूर्वीची शांतता होती, ज्याचा युद्ध-आवाज सुसानला इतकी भीती वाटत होती की ती एके दिवशी ऐकेल.

जेव्हा पांढऱ्या आणि लाल रंगाच्या लोकांनी त्या रात्री विश्रांती घेतली, तेव्हा भारतीयांनी झोपण्यासाठी स्वतःहून गाणे म्हणायला सुरुवात केली.

हे गाणे सुरु झाल्यावर सुसान पुन्हा एकदा घाबरली. तिने यापूर्वी कधीही असे गाणे ऐकले नव्हते. बून—झून—तारारा, रात्रीच्या वेळी लूनच्या पंखांच्या फडफडासारखा, किंवा लाटा खडकांवर आदळत असताना लूनच्या रडण्यासारखा. पण एकेक करून आवाज थांबले आणि मग भारतीय घोरायला लागले.

त्या भित्र्या बाईला झोपण्याची हिंमत झाली नाही.

रात्री एक वाजता लॉजच्या दाराशी एक विचित्र रूप दिसले. ते चंद्रप्रकाशात उभे होते. ते उठले आणि केस घातलेल्या एका लहान माणसासारखे दिसत होते.

सुसान आता जास्त वेळ शांत राहू शकली नाही. तिने कोपरावर उभे राहून राजकुमारीच्या हाताला स्पर्श केला.

"दारात एक माणूस आहे. तिथे बघ."

"अरे, ते एक पाळीव अस्वल आहे."

"मला लिटिल मेटाकोमेटला फोन करू दे."

"नाही, त्याला पॅनकेक दे."

"कोण? मेटाकोमेट?"

"नाही, अस्वल."

सुसानने सूचना पाळली.

अस्वलाने पॅनकेक खाल्ले आणि मग चटईवर पडलेल्या त्या लहान बाईकडे आले.

"अरे, राजकुमारी, तो येत आहे!"

"त्याला आणखी एक पॅनकेक दे."

सुसाननेही या सूचनेचे पालन केले. अस्वलाने पॅनकेक खाल्ले आणि चटईजवळ स्वतःला पसरवले आणि मांजरीच्या पिल्लासारखे शांत झाले.

मग सर्व जंगल शांत झाले, भारतीय, अस्वल आणि सर्व. चंद्र मावळला, आणि ती गोरी स्त्री देखील तिच्या जवळील भारतीयांच्या निवासस्थानात आणि तिच्या शेजारी एक लहान काळे अस्वल यांच्यात शांत झाली.

पहाटे, ब्लू जे लॉजमध्ये आला आणि मोठ्या आवाजात ओरडला, "उठा, जागे व्हा!". अस्वल जागे झाले आणि निघून गेले.

असे प्राचीन जंगलाचे दिवस होते. सुसानने पुन्हा जंगलात जाण्याची तयारी केली, तेव्हा त्याच्या घरातून तो पाउवो बाहेर आला, एक दयाळू चेहरा असलेला भारतीय, त्याच्या हातात सर्व टोगरी घेऊन.

"तुला भीती वाटते," तो म्हणाला. "मी तुला काही भेटवस्तू आणतो.

"हे माझे शिंगे आहेत; त्यांना जंगलात घेऊन जा - मग तुम्हाला भीती वाटणार नाही."

"हे माझे रॅटल आहेत; त्यांना जंगलात घेऊन जा - मग तुम्हाला भीती वाटणार नाही."

"हे माझे कातडे आहेत; त्यांना जंगलात घेऊन जा - मग तुम्हाला भीती वाटणार नाही."

"आणि हे माझे हृदय आहे; ते एक मैत्रीपूर्ण हृदय आहे - ते तुमच्यासोबत जाते."

मग सुसान आनंदी मनाने निघून गेली.

"मला वाटत नाही की आता मला कधीही युद्धाचा आवाज ऐकू येईल," ती म्हणाली. "जर मला ते ऐकायला मिळाले असते तर मी काय केले असते - मी काय केले असते?"

प्रकरण अठरावा

मॅसासोइटचे हृदय

यानंतर काही वेळातच आकाशात युद्धाचे ढग गडद झाले.

स्वानसी येथील जेम्स ब्राउन आणि ह्या कोल यांना अचानक संदेश आले होते. ते राजा फिलिपच्या चांगल्या हृदयाचे होते.

"जमीन ही आग आहे; स्वतःचे रक्षण करा. मी तुम्हाला मदत करेन, पण आता मी माझ्या तरुण शूरांना रोखू शकत नाही. तरुण योद्धे जळत आहेत; मला माझ्या काळ्या घोड्यावर स्वार व्हायला हवे आणि मी तुम्हाला इशारा देतो. माझे हृदय फिलिपशी प्रामाणिक राहिलेल्या सर्वांशी खरे आहे."

संदेश असाच प्रभावी होता. या माणसांनी इतरांना इशारा दिला. घोड्याच वेळात, एका शब्दाथ दिवशी, स्वानसीच्या हिरव्यागार बागेत, किकेमुट किंवा सर्पेटाइनवरील आताच्या पाण्याचे काम असलेल्या जागेजवळ, भारतीयांनी अनेक पुरुषांना ठार मारले.

डरपोक सुसानला जेम्स ब्राउन आणि ह्या कोल यांच्याकडून भयानक बातमी ऐकू आली, तसेच हे लोक स्वतःचे रक्षण करत होते आणि जेम्स ब्राउन त्याच्या मौल्यवान वस्तु लपवत होते. तो विहीर अजूनही टूइसिट स्टेशनजवळ दाखवण्यात आली आहे जिथे त्याने त्याची पितळी किटली लपवली होती आणि त्या विहीरीशी एक निराशाजनक कहाणी जोडली गेली आहे.

डरपोक सुसान थरथर कापली.

"लिटल मेटाकोमेट आता काय करेल?" रॉजरने विचारले.

"तो आपल्याशी तितकाच प्रामाणिक असेल जितका फिलिप मिस्टर ब्राउन आणि मिस्टर कोल यांच्याशी आणि जसा तो नेहमीच मिस्टर ब्लॅक्स्टन, फादर एलियट आणि रॉजर विल्यम्स यांच्याशी राहिला आहे. एक भारतीय कधीही त्याच्या मित्राला इजा करत नाही."

रस्त्यात एक विचित्र आकृती दिसली, लाजाळू, विलक्षण.

"तो कोण आहे, रॉजर?"

"एक भुंकणारा."

सुसानने घाबरून त्याच्याकडे पाहिले.

तो भारतीय दाराकडे आला, तो खुणावत होता. त्याला रंगवलेला आणि प्लम लावलेला होता.

"हवेत बाज आहेत," तो म्हणाला, नेहमीचे शब्द ज्याचा अर्थ युद्ध असा होतो. "लहान पक्ष्यांनी झुऱ्पात जावे. मी तुम्हाला लिटिल मेटाकोमेटचा एक शब्द सांगतो; त्याचे हृदय त्याच्या मित्रांबद्दल खरे आहे. तो पुन्हा म्हणतो, तरुण प्रमुख, तो म्हणतो की जर तुम्ही धोक्यात असाल तर तो तुम्हाला शोधेल आणि जर तो धोक्यात असेल तर तो तुम्हाला त्याला शोधू इच्छितो. जगातील ज्या ठिकाणी मन एकमेकांशी खरे आहे तेथे युद्ध नाही. तरुण प्रमुखाचे हृदय खरे आहे."

त्याने आपले विचार कच्च्या आणि तुटपुंज्या शब्दांत मांडले.

"लिटिल मेटाकोमेटला सांग की आम्हाला तो आवडतो," सुसानने बार्कीटरला म्हटले.

"काहीही घडो, मी त्या मुलाचे हृदय विसरू शकत नाही. त्याच्याकडे मॅसासोइटचे हृदय आहे."

मॅसासोइटचे हृदय काय होते?

या मनोरंजक प्रश्नाचे उत्तर देण्याचा प्रयत्न करणे आनंदायी आहे, कारण उत्तर भारतीय इतिहासातील सर्वोत्तम आणि उदात्त काय आहे हे दर्शवते.

एडवर्ड विन्सलोच्या सोव्हम्स, महान सैकेमला दुसऱ्या भेटीच्या निमित्ताने मॅसासोइट किंवा मॅसासोवतचे वर्तन यासारख्या फार कमी गोष्टी भारतीय स्वभावाचे प्रकटीकरण करतात.

इंग्रजांच्या उपचारांखाली, मॅसासोइट आजारातून बरा होऊ लागताच, त्याचे हृदय कृतज्ञतेने भरून आले.

ही घटना विन्सलोच्याच शब्दात मांड्या.

"त्या दिवशी सकाळी त्याने मला शहरातील आजारी लोकांमध्ये एकमेकांकडे जाण्यास भाग पाडले, आणि मला त्यांचे तोंड धुण्यास आणि मी त्याला दिलेला रस्सा प्रत्येकाला देण्यास सांगितले, कारण ते चांगले लोक आहेत. हे दुःख मी स्वेच्छेने सहन केले, जरी ते मला खूप त्रासदायक वाटत होते. जेवणानंतर त्याने मला त्याला एक हंस किंवा बदक आणून त्याच्यासाठी शक्य तितक्या वेगाने काही भांडे बनवण्याची विनंती केली. म्हणून मी एका माणसाला माझ्यासोबत घेतले आणि सहा पावलांच्या अंतरावर असलेल्या दोन बदकांवर गोळी झाडली आणि एकाला मारले, ज्यावर तो आश्वर्यचकित झाला. म्हणून आम्ही लगेच परतलो आणि ते सजवले, त्यातून जास्त रस्सा बनवला, जो त्याला खूप हवा होता. मी कधीही इतक्या कमी वेळात इतक्या कमी प्रमाणात बरा झालेला माणूस पाहिला नाही."

"सुमारे एक तासानंतर, तो खूप आजारी पडू लागला, त्याने रस्सा टाकला आणि नाकातून रक्त येऊ लागले, आणि असेच चार तास चालू राहिले. आता तो मरणार आहे असा निष्कर्ष काढत, त्यांनी मला त्याच्याबद्दल काय वाटते असे विचारले. मी उत्तर दिले, त्याची प्रकृती अत्यंत हताश होती, तरीही कदाचित तो त्याचा जीव वाचवू शकेल; कारण जर ते वेळेत थांबले तर,

तो लगेच झोपायचा आणि विश्रांती घ्यायचा, जी त्याला हवी असलेली मुख्य गोष्ट होती.

—काही वेळानंतर, त्याचे रक्त तसेच राहिले आणि तो किमान सहा किंवा आठ तास झोपला.

जेव्हा तो जागा झाला, तेव्हा मी त्याचा चेहरा धूतला, आंघोळ केली आणि त्याच्या दाढी आणि नाकाला तागाच्या कापडाने पुसले. पण अचानक, त्याने पाण्यात त्याचे नाक कापले आणि त्यातून थोडेसे बाहेर काढले आणि ते इतक्या जोरात बाहेर पाठवले की त्याला पुन्हा रक्त येऊ लागले. मग त्यांना वाटले की आता काहीच आशा नाही; पण आम्हाला समजले की ते त्याच्या नाकपुडीच्या कोमलतेमुळे आहे, म्हणून आम्ही त्यांना सांगितले. मला वाटले की ते सध्या तरी तसेच राहील, जसे ते प्रत्यक्षात होते.

"मी प्लायमाउथला नवीन रस्सा देण्यासाठी कोंबड्या आणण्यासाठी पाठवलेले दूत आता परत आले आहेत; पण त्याच्या पोटात पाणी येत असल्याने, तो कोंबड्या मारणार नव्हता, तर त्या प्रजननासाठी ठेवणार होता.

"आम्ही तिथे असताना बरेच जण त्याला भेटायला आले; काही जण त्यांच्या अहवालानुसार, शंभर मैलांपेक्षा कमी अंतरावरून आले होते. त्याच्या एका प्रमुख माणसाने त्याच्या आजाराचे स्वरूप, तो किती जवळ आला होता, त्याचे मित्र इंग्रज त्याला कसे भेटायला आले आणि अचानक त्यांनी त्याला इतक्या ताकदीपर्यंत कसे परत आणले हे सांगितले. यावरून, त्याच्या बरे होण्यावर, तो पुढील भाषणांमध्ये मोकळा झाला:

"'आता मला कळले आहे की इंग्रज माझे मित्र आहेत आणि माझ्यावर प्रेम करतात; आणि मी जिवंत असेपर्यंत त्यांनी दाखवलेली ही दया मी कधीही विसरणार नाही.' आम्ही निघून गेल्यावर, त्याने दुभाषी हॉबमॉकला बोलावले आणि मास्टर वेस्टनच्या वसाहतीविरुद्ध आणि आमच्याविरुद्ध पूर्वी सांगितलेला कट खाजगीरित्या उघड केला, तो म्हणाला की त्याच्या आजारपणात तो स्वतःलाही मनापासून विनंती करत होता, परंतु तो त्यात सामील झाला नाही किंवा त्याच्या कोणालाही जागा देणार नाही. यासह त्याने त्याला पूर्णपणे आज्ञा दिली की वाटेत मला ओळख करून द्या, जेणेकरून मी माझ्या पहिल्या घरी येताना राज्यपालांना त्याची माहिती देऊ शकेन. आमच्या परतीसाठी योग्य असल्याने, आम्ही त्यांचा निरोप घेतला; त्यांनी आमच्या राज्यपालांबद्दल आणि आमच्या श्रम आणि प्रेमाबद्दल स्वतःचे खूप आभार मानले; त्याच्या सभोवतालच्या सर्वांनीही तसेच केले. म्हणून आम्ही निघालो.

"त्या रात्री, कॉन्बॅटंट, जो आतापर्यंत सोव्हम्स किंवा पुक्कानोकिक येथे राहिला होता, त्याच्या कळकळीच्या विनंतीवरून, आम्ही त्याच्याकडे मॅटापुइस्ट येथे राहिलो. येथे आम्ही फक्त तीच रात्र राहिलो, परंतु त्यांच्यापैकी कोणाहीसोबत चांगले मनोरंजन झाले नाही. दुसऱ्या दिवशी, आमच्या प्रवासात, हॉबमॉकने मला मॅसासोवतसोबत झालेल्या त्याच्या खाजगी परिषदेबद्दल सांगितले आणि मी आधी दाखवल्याप्रमाणे त्याने मला त्याची ओळख करून देण्यासाठी त्याला कसे उत्तम आदेश दिले; जे केल्यानंतर, त्याने आम्हाला तिथे हलवण्यासाठी स्वतः अनेक युक्तिवाद केले. त्या रात्री आम्ही नमस्केटमध्ये राहिलो आणि दुसऱ्या दिवशी घरी पोहोचलो."

या कधेतून आपल्याला मिळालेल्या या चिकन ब्रोथची साधी कहाणी दर्शवते की योग्य भावनेने भारतीय वंशांसाठी केलेल्या परोपकारी सेवेमुळे भारतीय नागरिक बनले असतील आणि त्यांचे उपयुक्त लोक बनले असतील. बेटांवर त्यांच्यातील मेहूजच्या कार्याचा हा प्रभाव होता, तसेच स्टॉकब्रिज इंडियन्सना सुसंस्कृत करण्याच्या प्रयत्नांचाही होता.

फिलिपला कधीकधी महान मॅसासोइटचे हृदय होते, तर कधीकधी क्रूर माणसाच्या सूडाच्या भावना होत्या. सुसानला त्याच्या स्वभावाची फक्त एकच बाजू दिसली आणि तिला आशा होती की तरीही तिला युद्धाचा आवाज ऐकू येणार नाही.

प्रकरण XIX

भारतीय पुढे जातात

पण सुसानला लवकरच युद्धाचा आवाज ऐकू आला ज्याची तिला खूप भीती वाटत होती. बार्कटरच्या भेटीनंतर एक आठवडा गेला आणि ती दररोज भारतीयांच्या चिन्हासाठी किंवा लिटिल मेटाकोमेटच्या भेटीसाठी पाहत राहिली.

"तो कधीतरी येईल, वाटेवर बेफिकीरपणे," ती तिचे धाडस टिकवून ठेवण्यासाठी म्हणत असे. पण या संदेशानंतर तो भारतीय मुलगा पुन्हा कधीच आला नाही.

हवेतील बाजांमुळे सर्व भारतीय फिलिप आणि त्याच्या काळ्या घोड्याच्या जवळ गेले होते.

दहशत वाढली. भारतीयांसोबतचे युद्ध दिवसेंदिवस अधिकाधिक निश्चित होत गेले. पायनियर्सनी त्यांचे दरवाजे बंद केले आणि लाकूडतोड्याने जंगलात जाणे बंद केले.

एके दिवशी सुसान जुन्या गवताच्या गवताच्या कुरणातून तिच्या केबिनमध्ये परतत असताना, हवेत एक आवाज आला - तो जोरजोरात झाला; त्यामुळे तिचे हृदय जवळजवळ थांबले.

ते जुन्या भारतीय गिरण्यातून आले होते.

तो दिवस जत्रेचा होता. जंगलात पक्ष्यांच्या आवाजाचे गाणे होते आणि हवेत कीटकांचा आवाज येत होता.

तिने तिचा स्लॅट बोनेट काढला.

तो पुन्हा आला. आवाजात द्वेष होता, सर्वत तीव्र द्वेष.

ते युद्धाच्या वाच्यासारखे होते.

"तो युद्धाचा आवाज आहे," ती म्हणाली. "अरे, माझ्या कानांनी तो आवाज कधी ऐकला असता तर!"

युद्धाचा हाहाकार भारतीय जातीचा मृत्यू होता. सूड उगवत आहे, आणि जे त्याद्वारे जिंकतात त्यांचा पराभव होतो; "जे तलवार धरतात ते तलवारीनेच नष्ट होतील."

जेव्हा युद्धाचा आवाज पहिल्यांदा आला तेव्हा आपल्याला माहित नाही - तो एक हवेत उडणारा, हृदय पिळवटून टाकणारा आवाज होता; तो घशात तयार झाला होता - ग्रीक एस्प्रिरेटप्रमाणे तो गटारातील r, r, r मध्ये बाहेर पडला आणि आकाशाला धडकल्यासारखा वाटला. त्याने कानाला

आकुंचन पावले; आणि हृदय कोमेजले; त्याने दयेचे दरवाजे बंद केले; त्यानंतर टॉमीहॉक आणि स्कॅल्पिंग चाकूचा जलद वापर झाला.

एका लेखकाने ते एका बनावट शब्दाच्या आवाजात व्यक्त करण्याचा प्रयत्न केला आहे - शार-र-गर, परंतु कोणताही शब्द ते व्यक्त करू शकत नाही; ते द्वेषातून जन्माला आले आहे आणि फक्त द्वेषाने भरलेले हृदयच ते पुढे आणू शकते.

माउंट होप येथे फिलिपन्या युद्धनृत्यात, तो रात्रीच्या वेळी जमातींना शेवटचे आवाहन करण्यासाठी उठला. त्यानंतर झालेल्या जंगली युद्धात स्वानसी, टॉन्टन, डिअरफील्ड, हॅटफील्ड आणि लँकेस्टर हे घाबरले. माउंट होप येथे तो मरण पावला, जेव्हा सागामोर शांत झाले आणि जिथे शेवटच्या महान वनराजावर शांतता लादण्यात आली.

सुसानने पुन्हा एकदा ऐकून त्याची दिशा निश्चित केली, पण त्याच दरम्यान ती केबिनच्या दाराकडे धावली, जिथे रॉजर आणि त्याचे वडील उभे होते.

तो आवाज हवेत घुसला. तो पुन्हा पुन्हा ऐकू येत होता - जणू काही तो हवा पाहत होता.

"अरे, नवरा, ते येत आहेत! तू म्हणतोस की मी लाजाळू आहे - नेहमीच काहीतरी घाबरत असते. पण मी त्यांना भेटायला जात आहे."

तो आवाज पुन्हा एकदा हवेत घुमला. त्यामुळे पक्षी उडून गेले.

"अरे, नवरा, हा तर युद्धाचा गोंधळ आहे!"

ती धाडसाने केबिनच्या समोर गेली आणि रॉजर आणि तिने बाहेर पाहिले.

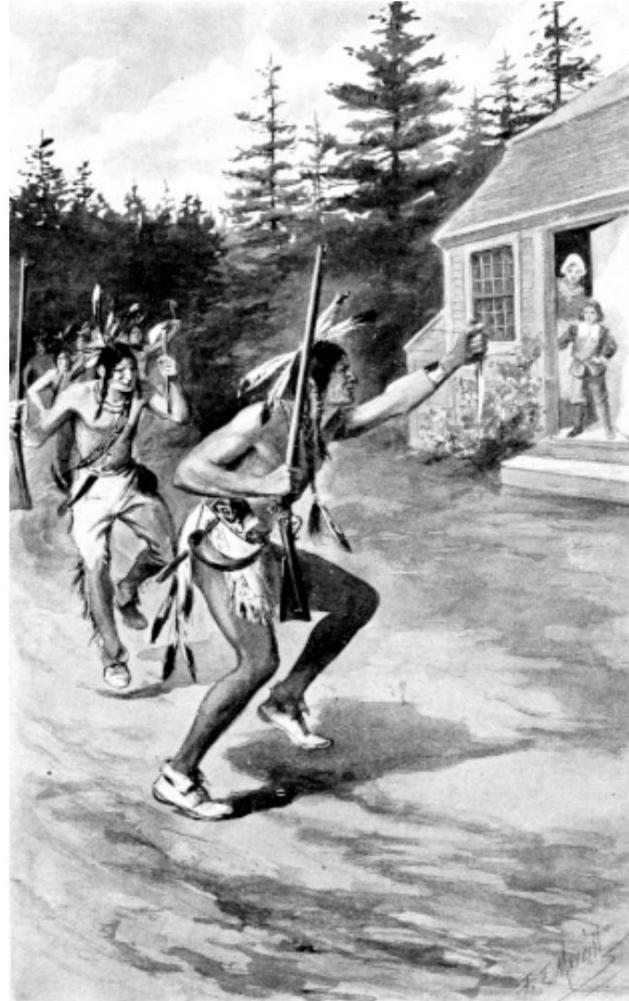
शंभर किंवा त्याहून अधिक भारतीय दिसत होते. तिला पाहताच ते थांबले.

त्यांचा नेता, जो अंगावर पांघरलेला आणि रंगवलेला होता, त्याने वळून इतरांकडे तोंड केले आणि त्यांना खोल खालच्या स्वरात काहीतरी सांगितले.

मग त्याने केबिनकडे आणि रॉजरकडे बोट दाखवले.

पुढे तो केबिनजवळून जाणाऱ्या रस्त्यावरून पळू लागला, उळ्या मारत आणि काही बेफाम गाणी म्हणत. त्याचे शब्द पुन्हा पुन्हा सांगत ते धाडसी त्याच्या मागे धावले.

जेव्हा ते केबिनजवळ आले तेव्हा ते पूर्वीपेक्षा जास्त वेगाने धावले. केबिनच्या समोर, ते उंच उडी मारले आणि अधिक जोरात ओरडले, "नेटोप! नेटोप!"

ते उडी मारत आणि गाऊन केबिनमधून पुढे गेले.

ते केबिन ओलांडून गेले आणि लवकरच नजरेआड झाले.

ते तिथून गेले होते.

"नेटॉप!" त्याचा आवाज मैत्रीपूर्ण, आनंदी होता. तो पश्चिमेकडील वाच्यासारखा कुटुंबाभोवती आनंदाने फिरत होता.

रॉजरला आठवले की लिटिल मेटाकोमेटने हा शब्द वापरला होता - एके दिवशी जेव्हा तो एका सागामोरला भेटला तेव्हा त्याने त्याच्याकडे बोट दाखवले होते आणि नंतरच्याला "नेटॉप" म्हटले होते.

"याचा अर्थ मित्र आहे," तो म्हणाला, "आणि राजा फिलिपने त्याच्या शूर सैनिकांना आमच्या जवळून जाण्यास सांगितले आहे."

त्यांना आता सुरक्षित वाटत होते आणि ते लिटिल मेटाकोमेटची बातमी शोधण्यासाठी इच्छेनुसार परदेशात गेले.

शेवटी रॉजर त्याची चौकशी करण्यासाठी इंडियन मिलमध्ये गेला, तर त्याची आई त्या ठिकाणाजवळील झुडपात लपून बसली.

त्याला फक्त एकच उत्तर मिळाले.

"तो त्याच्या आईच्या मागे चालला आहे."

"अरे, रॉजर," सुसान म्हणायची, "विचार करा. समजा तुम्ही माझ्या मागे येत आहात - आणि मी पळत आहे, पळून जात आहे. त्या लहान मुलाने मी किती पैसे कमवले हे मला कधीच कळले नाही. आपल्या लोकांना शस्त्रे उचलावी लागली नाहीतर मरावे लागले. पण, अरे, मला किती इच्छा आहे की फादर एलियटने जमातीना देवाकडे वळवले असते आणि सर्वांची मने बदलली असती, जसे त्याने अनेकांची मने बदलली असती."

"जर फिलिपला मारले गेले," रॉजरने विचारले, "आणि राजकुमारीला तुरुंगात टाकले गेले, तर लिटिल मेटाकोमेटचे काय होईल?"

"मी त्याला आमच्यासोबत एक घर देईन," तिने उत्तर दिले. "मी माझे सर्व काही त्याच्यासोबत शेअर करेन. मला ते करायला हवे होते - त्याच्याकडे मॅसासोइटचे हृदय आहे."

प्रकरण XX

राजा फिलिपचा किल्ला

१६७४ मध्ये भारतीय युद्ध झाले.

युद्धाच्या या धक्क्याने वसाहतवाद्यांना सर्वत्र धक्का बसला: बोस्टनजवळील प्लायमाउथ आणि सीमावर्ती वस्त्यांमध्ये.

सुसानने ते पुन्हा पुन्हा ऐकले, दूरवरून, आणि ते किती क्रूर कृत्य जाहीर करेल याचा विचार करून ती थरथर कापली.

दरम्यान, प्रणेतांनी सशस्त्र होऊन भारतीयांच्या हल्ल्याचा प्रतिकार केला.

१६७५ मध्ये, कदाचित सुंदर शरद ऋतूमध्ये, लिटिल मेटाकोमेट त्याच्या आईच्या मागे नारागानसेट कंट्रीमध्ये, आता उत्तर किंग्स्टन जवळील जंगलात गेला. गोच्या लोकांकडून भारतीय साम्राज्याचा पाडाव होण्यापासून बचाव करण्यासाठी नारागानसेट इंडियन्स राजा फिलिपसोबत एक युती करणार होते.

भारतीय वंशांवर हा प्रश्न लादण्यात आला होता की, भारतीय जमाती स्वतःवर राज्य करतील की गोच्या माणसाच्या कायद्यांनुसार चालतील? जेव्हा फिलिपचा भाऊ वामसुक्ता याला प्लायमाउथ येथे बोलावण्यात आले तेव्हा फिलिपने असा विचार केला की प्राचीन धर्मनिरपेक्षतेचा अधिकार काढून घेण्यात आला आहे आणि जेव्हा प्लायमाउथ दंडाधिकाऱ्यांनी ससामनच्या खुन्यांना अटक केली तेव्हा त्याने शेजारच्या जमातींना संदेश पाठवला होता की त्यांनी शस्त्रे घ्यावीत, एकत्र यावेत किंवा त्यांचा नाश करावा.

म्हणून युद्ध, भयानक युद्ध आले. फिलिपने नॅरागानसेट उपसागराच्या पश्चिमेकडील नॅरागानसेट लोकांना भारतीय वंशांचा अधिकार राखण्यासाठी त्यांच्याशी सामंजस्य निर्माण करण्यास प्रवृत्त केले होते. वसाहतवाद्यांनी त्यांच्यासाठी घातक ठरणारे हे संघटन रोखण्याचा निर्णय घेतला.

फिलिपला माउंट होप आणि नारागानसेट बे या दोन्ही भारतीय भूमी माहित होत्या. त्याला माहित होते की किंग्स्टन येथे समुद्राजवळ एक अतिशय उल्लेखनीय दलदल आहे ज्यामध्ये सुमारे चार किंवा त्याहून अधिक एकरांचे एक नैसर्गिक बेट एका मोठ्या दलदलीतून बाहेर पडले आहे.

जर त्याने या बेटावर एक किल्ला उभारला तर दलदल त्याचे रक्षण करेल, कारण दलदल उथळ पाणी आणि खोल चिखलाने भरलेली होती. ती झुडपांनी व्यापलेली होती जिथे दलदलीचे पक्षी राहत होते, जिथे काळे पक्षी त्यांची घरटी बांधत होते आणि बेडूक आत घुसत होते.

वसंत ऋतू, बेडकांची फौज. त्याच्याभोवती कावळ्यांनी उंच झाडांमध्ये घरटे बांधले आणि त्यावर मासेमारी करणारे बाज दुपारी चक्रे फिरवत औरडत होते.

फिलिपने एक मजबूत किल्ला बांधण्याचा निश्चय केला जो कोणीही जिंकू शकणार नाही आणि येत्या हिवाळ्यात तेथे योद्ध्यांच्या महिला आणि मुलांना ठेवण्याची आणि गोन्या वंशाच्या नाशासाठी वॅम्पानोअॅंग्स आणि नॅरागानसेट्सच्या शूर सैनिकांना प्रशिक्षण देण्याची योजना आखली.

त्याने चिखलाच्या विशाल वरुळात असलेल्या या कठीण बेटाभोवती लाकडी भिंत उभारली, एक चे-हॅल-डी-फ्रीझ, आणि त्याने धान्याच्या भिंती देखील बनवल्या ज्या संरक्षण, अन्न आणि निवारा पुरवतील. शरद ऋतूतील वृक्षाच्छादित वैभवात हा किल्ला उभा राहिला. तो एक असा किल्ला होता जो त्याच्या स्वतःच्या दृष्टिकोनातून कधीही घेतला जाऊ शकत नव्हता. या मोठ्या आवारात त्याने सुमारे तीन हजार भारतीय लोकांना एकत्र केले. येथे त्याने आपल्या परिषदेच्या शेकोट्या पेटवल्या, त्याचे युद्धनृत्य केले आणि त्याच्या विचारानुसार, न्यू इंग्लंडचा नाश करण्यासाठी, त्याच्या वसाहती नष्ट करण्यासाठी आणि भारतीय वंशांना त्यांच्या पूर्वीच्या इस्टेटमध्ये परत आणण्यासाठी तयारी केली.

या किल्ल्यावर जाण्याचा एकच मार्ग होता, जसे त्याने विचार केला होता, आणि तो म्हणजे एका गुप्त पुलावरून. कोणत्याही गोन्या माणसाला या गुप्त पुलाची माहिती नव्हती, असे त्याने विचारले आणि त्याचा तर्क योग्य ठरला असता, फक्त पीटर नावाच्या एका भारतीयाच्या विश्वासघाताशिवाय, ज्याला त्याने शत्रू बनवले होते.

या किल्ल्यात, जिथे हिवाळ्यात कोणताही शत्रू त्रास देऊ शकत नाही असे मानले जात होते, लिटिल मेटाकोमेट एके दिवशी त्याच्या आईच्या मागे लपलेल्या पुलावरून आत शिरला.

भारतीय उन्हाळ्यातील तो एक सूर्यप्रकाशित दिवस होता. त्या रात्री कापणीचा चंद्र उगवणार होता आणि एक परिषद आणि नृत्य होणार होते.

लहान मेटाकोमेट त्याच्या आईला चिकटून राहिला आणि झाडांच्या तीक्ष्ण कोपरांच्या भिंतीकडे आणि मक्याच्या उंच गढूळ्यांकडे पाहत राहिला.

तिथे एक हजार किंवा त्याहून अधिक भारतीय महिला होत्या आणि त्यांनी वॅम्पानोअग्सच्या भारतीय राणीचे आणि तिच्या लहान मुलाचे स्वागत केले. त्यांनी आपले हात वर केले आणि एका अद्भुत पद्धतीने त्या किल्ल्याकडे हलवले ज्याला त्यांना कधीच घेऊन जाणे शक्य नव्हते असे वाटले. जेव्हा राजकन्या शाही चटईवर बसली तेव्हा त्या तिच्याभोवती जमल्या.

छोट्या मेटाकोमेटने त्याच्या आईच्या हाताला स्पर्श केला आणि त्याचे मोठे काळेभोर डोळे तिच्या हाताकडे वळवले.

"आई, जर किल्ला जिंकला तर आपले काय होईल ? "

"मला माहित नाही माझे काय होईल, पण तू, लिटिल मेटाकोमेट, माउंट होपवरील तुझ्या पूर्वजांचे सिंहासन, पोकोनोकेटचे राज्य गमावशील आणि तुला कैदी बनवले जाईल. ते मला मृत्युदंड देऊ शकतात."

"अरे, नाही, नाही! पण ते कदाचित आम्हा दोघांनाही फादर एलियटकडे पाठवतील आणि ते कदाचित आम्हाला आई सुसानकडे पाठवतील. अरे, जर अशा गोष्टी घडल्या तर काय होईल!"

"पण ते कधीच घडू शकत नाही. जिवंत असलेले सर्व फिकट चेहरा हा किल्ला घेऊ शकत नव्हते. जो शत्रू दलदल ओलांडण्याचा प्रयत्न करेल तो बुडेल, बुडेल, बुडेल आणि चिखलात एक कबर सापडेल."

"पण समजा दलदल गोठले तर?"

"दलदल गोठत नाहीत. ते फक्त पातळ बर्फ तयार करतात. पाणी खाली गेल्यावर पातळ बर्फ झुऱ्पांवर लटकतो आणि जेव्हा कोणी ओलांडण्याचा प्रयत्न करतो तेव्हा तो कर्कश, कर्कश आवाजात, पोंक, पोंक, पोंक!"

"आणि आपण वसंत ऋतूमध्ये बाहेर जाऊन गोन्या लोकांना मारणार आहोत का?"

"हो, आपल्याला जायचंच आहे, नाहीतर तू कधीही तुझ्या वडिलांच्या आसनावर बसणार नाहीस, माउंट होपवर सकाळच्या सूर्याच्या वसंत ऋतूपर्यंत."

मग लिटिल मेटाकोमेट गप्प बसला. शेवटी तो म्हणाला:

"ते माझ्या ओळखीच्या रँजरच्या लोकांना सोडतील; कारण आपण मित्र आहोत."

त्या रात्री मशाली नृत्य झाले. त्यावर रात्रीच्या सूर्यासारखा रुंद चंद्र उगवला. तो वॅम्पानोअँगसच्या शेवटच्या नृत्यांपैकी एक होता. ढोल वाजणे थांबल्यानंतर लहान मेटाकोमेट त्याच्या आईजवळ झोपला आणि विचार करत होता की लहान रँजर या गोन्या मुलाशी त्याची मैत्री कशी संपेल. तो पुन्हा कधी त्याच्याशी नाक घासेल का?

प्रकरण XXI

छोट्या मेटाकोमेटसाठी काळे दिवस

वसाहतवाद्यांनी महान नारागानसेट किल्ला नष्ट करण्याचा निर्धार केला. या उद्देशाने ते प्लायमाउथहून एका मजबूत सैन्यासह निघाले. त्यांच्या नेत्यांपैकी एक कर्नल बैंजामिन चर्च होता, जो दयालू हृदयाचा माणूस होता, परंतु त्याला ज्या युद्धाच्या कामाला भाग पाडण्यात आले त्यामुळे तो "भारतीय सेनानी" म्हणून ओळखला जाऊ लागला. तो वर्षाचा काळोखा होता, थंडी, गोठण, बर्फवृष्टी. त्यांना चांगलेच माहित होते की भारतीय किल्ला किती मजबूत झाला आहे, परंतु ही त्यांच्यासाठी अशा शत्रूशी सामना करण्याची संधी होती ज्याला त्यांच्या असभ्यतेने लवकर पराभूत करावे लागेल.

हात.

पीटर नावाचा एक भारतीय फिलिपचा प्राणघातक शत्रू बनला होता आणि त्याच्यावर सूड घेण्याची संधी शोधत होता. तो वसाहतवाद्यांच्या नेत्यांकडे गेला.

"किल्ल्यावर जाण्याचा एकच मार्ग आहे," तो म्हणाला, "आणि मला तो एक मार्ग माहित आहे. तो एका बुडालेल्या झाडाजवळून आहे. तो बर्फने झाकलेला असू शकतो, पण मी तुम्हाला त्या गुप्त ठिकाणी घेऊन जाऊ शकतो."

त्याने माणसांच्या एका चौकीला लपलेल्या पुलाकडे नेले जे एका पडलेल्या झाडावर होते.

लवकरच, या प्राणघातक दिवशी, किल्ल्याच्या तीक्ष्ण भिंतींजवळील बंदुकांच्या आवाजाने आश्रय घेतलेले भारतीय घाबरले.

"अरे, मेटाकोमेट," राजकुमारीने भारतीय मुलाला म्हटले, "तो आवाज माझ्या हृदयाला भिडतो."

"पण किल्ला कधीच जिंकता येत नाही; पाणी, पाणी!"

"पण आग; आग काय करू शकते हे आपण कसे सांगू शकतो?"

एक ओरड झाली - "इंग्रज! इंग्रज! त्यांनी पूळ ओलांडला आहे!"

त्यानंतर झालेल्या लढाईचे, त्या भयानक रात्रीचे वर्णन करण्याचा आपण प्रयत्न करणार नाही.

पण शेवटी एक मोठी आग लागली जी आकाशापर्यंत पोहोचल्यासारखी वाटत होती. मोठ्या झाडांचा अडथळा जळत होता; धान्याच्या भिंती जळत होत्या. ज्वाला उंच उंच उड्या मारत होत्या - आकाश स्वतःच जळत असल्याचे दिसत होते.

लॉज आगीच्या भक्ष्यस्थानी पडले. महिला दयेसाठी ओरडत इकडे तिकडे धावत होत्या, मुले त्यांना चिकटून होती. कुठे जायचे हे कोणालाही कळत नव्हते.

"इंग्रज आपल्यावर हल्ला करत आहेत, आणि दलदल आपल्याला मदत करू शकत नाही!"

फिलिप पळून गेला आणि वाचलेले लोक त्याच्या मागे गेले.

त्याने पुन्हा सैन्य गोळा केले आणि लॅकेस्टर, मेडफिल्ड, नॉर्थम्प्टन, सडबरी, मार्लबरो ही सीमावर्ती शहरे नष्ट केली. इतर वस्त्याही उद्धवस्त झाल्या आणि यशाने भरलेल्या तो म्हणाला - "मी तुमच्याशी वीस वर्षे लढेन!" पण डीअरफिल्ड येथे त्याचा पराभव झाला आणि त्याने पाहिले की त्याची शक्ती संपत आली आहे.

फिलिप पोकोनोकेटकडे पळून गेला. त्याची पत्नी आणि छोटा राजकुमार काही महिला आणि मुलांसह स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेकडे जाण्यासाठी निळ्या नारागानसेटला वेढलेल्या भारतीय मार्गाचा अवलंब करत होते.

राजकुमारीने छाती पिटली आणि रडले.

"अरे, आई, असा आवाज करू नकोस," छोटा राजपुत्र म्हणाला.

"ते तुमच्यासाठी आणि तुमच्या वडिलांसाठीही आहे."

"अरे आई, मी काहीही सहन करू शकते. तू जिथे जाशील तिथे मी जाईन. ते माझ्या वडिलांना गोळ्या घालतील का? त्याच्याकडे परत का जाऊ नये?"

"नाही, नाही, ते त्याला अडथळा आणेल."

"चला आपण फादर एलियटकडे जाऊया."

"नाही, नाही, तो आपल्याला मदत करू शकत नाही."

"मग आपण काय करू?"

"आपण पळून जाऊन लपले पाहिजे."

"डरपोक सुसान आम्हाला लपवेल."

"पण तिला खूप भीती वाटेल. चला आपण असोवोमसेटला जाऊया."

असोवोमसेट सरोवराच्या सीमेवर एक शंकूच्या आकाराची टेकडी आहे, ज्याला आता "फिलिपचे आसन" म्हणतात. त्याच्या जवळच सॅमॉनची फिलिपच्या भारतीयांनी त्यांच्या प्रमुखाशी विश्वासघात केल्याबद्दल हत्या केली होती. ते जुन्या ऐतिहासिक सॅम्प्रसन टँकर्नच्या जागेजवळ आहे आणि आता इलेक्ट्रिक कार तलावाच्या सीमेवर पोहोचताना त्याच्या नजरेतून जाते. दोन महान सरोवरे त्याच्या जवळील एका नैसर्गिक कालव्याने एकत्र येतात.

आई आणि मुलगा हातात हात घालून प्रॉव्हिडन्स ओलांडून टॉन्टन आणि मिडलबोरोला प्रवास करत असत. महिला त्यांच्या मागे जात असत आणि फिलिप त्याच्या सैन्यातील अवशेषांना एकत्र करत असत. राजकुमारीचे विचार असेच असावेत.

पण जवळजवळ एक हजार भारतीय शूर सैनिक दलदलीच्या लढाईत आणि इतर लढायांमध्ये शहीद झाले होते. बाकीचे पळून गेले होते. इंग्रजी सैन्याने त्यांना प्रत्येक ठिकाणी मागे हटवले होते. त्या दिवशी, १९ डिसेंबर १८७५ रोजी, न्यू इंग्लंड वसाहतींमधील भारतीय वंशाला मृत्युदंड मिळाला; त्या दिवशी प्राचीन वंशाचा विजय झाला असता, कदाचित लिटिल मेटाकोमेटचे साम्राज्य पडले.

लहान राजकुमार आणि त्याच्या आईसाठी आता भटकंती करण्याशिवाय काहीही उरले नव्हते.

ते ॲसोवोमसेटकडे घाईघाईने निघाले, कधीकधी लपून बसले, चिमण्यांच्या नजरेतून बाहेर पडले आणि जंगलातील भारतीयांनी त्यांना कुठे जात आहात असे विचारले तेव्हा ते "निवेटम" म्हणत राहिले.

ते पळून गेले आणि जंगलात वसाहत करणाऱ्यांच्या वस्तीपासून लपून राहिले.

राजकुमारीचे हृदय फिलिपसाठी रक्ताळले, आणि ती जिथे विश्रांती घेते तिथे रडत राहिली आणि छोटी मेटाकोमेट शांत झाली.

ते सुसान आणि रॅंजरला पाहण्यासाठी स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत थांबले नाहीत.

त्यांनी जॉन एलियटकडे जाण्याचे धाडस केले नाही, परंतु त्यांना माहित होते की या लोकांचे आणि रॅंजर विल्यम्सचे हृदय त्यांना दया दाखवेल.

"वारेगीन, वारेगीन!" राजकुमारी शेवटी म्हणाली. "ठीक आहे - मनिटू सर्व गोष्टी चांगल्यासाठी ऑर्डर करतो."

प्रकरण XXII

रॅजरचे भाग लहान मेटाकोमेटसह

रस्त्याने एक घोडेस्वार लाजाळू सुसान बार्लीच्या केबिनजवळून आला आणि त्याने आपली टोपी तिच्याकडे वळवली.

"छान बातमी!" तो म्हणाला.

"आता काय झालं?" तिने विचारले.

"फिलिप पळून जात आहे - ते त्याला घेरले आहेत."

"तो कुठे आहे?"

"तो टॉन्टन जवळ कुठेतरी आहे."

"आणि राजकुमारी आणि तिचा मुलगा कुठे आहेत?"

"महिला आणि मुले त्याच्या मागे येत आहेत. त्या सर्वाना कैद केले जाईल - फिलिपसाठी आता कोणतीही आशा नाही. हे सर्व तसे व्हायला हवे होते. त्याने ते स्वतःवर लादले. गोरा माणूस असो वा लाल माणूस, त्याचा नाश झालाच पाहिजे."

"मला माहित आहे," सुसान म्हणाली, "पण मला त्याच्या बायकोची दया येते."

रॅजर दारात उभा राहिला आणि ऐकत राहिला.

"मलाही त्या लहान मुलाची दया येते, नाही का रॅजर? ते त्याचे काय करतील?"

"कदाचित त्याला पाठवा, किंवा कदाचित फादर एलियटला द्या," कुरियर म्हणाला.

"सर," रॅजर म्हणाला, "तुम्ही कुठे जात आहात?"

"मी चर्चच्या सैन्यात सामील होण्यासाठी टॉन्टनला जात आहे. त्यांना वाटते की फिलिप माउंट होप, भारतीय दफनभूमीकडे पळून जात आहे: तो घरी जात आहे."

ते त्याला तिथेच पेन करू शकतात."

"सर?"

"बरं, बेटा?"

"मला तुमच्या मागे गाडी चालवू द्याल का?"

"रॅजर, तू कुठे जाणार?" त्याच्या आईने विचारले.

"मी लिटिल मेटाकोमेटला शोधण्याचा प्रयत्न करेन. जर त्याला कैद केले गेले तर मी त्याला मदत करण्याचा प्रयत्न करेन. त्याचे हृदय माझ्याशी खरे आहे. तू मला एकदा सांगितले होतेस की कधीही खरे हृदय सोडू नको."

"अरे, रॅजर, मी तुला कसे वाचवू? तू अडचणीत येऊ शकतोस. तुझ्याशिवाय मी काय केले असते, रॅजर? तू परत कधी येशील?"

"तो मुलगा इंजुन आहे, रॅजर," घोडेस्वार म्हणाला.

"पण त्याच्याकडे मानवी हृदय आहे."

"बरं, जा," सुसान म्हणाली. "राजकुमारीला सांग, जर तुला ती सापडली तर मी तिला आश्रय देईन आणि तिच्यासाठी फादर एलियटकडे जाऊन विनंती करेन."

"बरं, चल, बेटा," स्वार म्हणाला - "हे घाईचे वेळा आहेत - मला घाई करायलाच हवी."

हवेत अजूनही पक्षी आहेत, पण आकाश निरभ्र आहे - हिवाळ्यापूर्वी आपल्याला शांतता मिळेल.

रॅजर घोड्यावर उडी मारला आणि दोघे घोड्यावर स्वार झाले.

डरपोक सुसान दाराशी बसली, आणि तिचा ॲप्रन डोक्यावर टाकला आणि धडधडत्या हृदयाने रडली.

"कदाचित आपण सर्वच फिलिपच्या कुटुंबाची दया करणारे मित्र असू, पण ते यायलाच हवे होते," ती पुढे-पुढे करत आणि हात जोडत म्हणाली.

तिचा नवरा, लाकूडतोड करणारा, खांद्यावर कुन्हाड घेऊन घरी आला.

"रॅजर गेला आहे," ती म्हणाली.

"कुठे?" श्री. बार्लीने विचारले.

"लिटल मेटाकोमेट शोधण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी. त्यांनी फिलिपला टॉन्टनजवळ वेढले आहे. मला त्या लहान भारतीय मुलाची दया येते, नाही का? तो इथे कसा येत असे, गप्पा मारत, आणि मला जंगलातील फुले, विचित्र पक्षी आणि सर्व काही आणून देत असे. आणि तो आणि रॅजर, ज्याचे कोणतेही खेळाचे साथीदार नव्हते, ते किती चांगले वेळ एकत्र घालवत असत आणि तोच युद्धपथावर असलेल्या भारतीयांना आपल्या जवळून जाण्यास भाग पाडत असे. मला त्याची दया येते, नाही का?"

"हो, मला संकटात असलेल्या प्रत्येकाची दया येते, पण ते सर्व असायला हवे होते."

स्वानसीपासून टॉन्टनपर्यंतचे अंतर फारसे लांब नाही आणि दोन्ही स्वार लवकरच टॉन्टन ग्रीन येथे पोहोचले.

त्यांना आढळले की टॉन्टन नदीजवळ एका चकमकीत भारतीयांचा पराभव झाला होता आणि तेथे अनेक कैद्यांना नेण्यात आले होते.

"फिलिपच्या बायकोला पळवून नेण्यात आले आहे," हिरव्यागार रक्षकाने सांगितले.

"त्या लहान मुलाला काय झाले आहे?" रॉजरने विचारले, तो घोड्याच्या पाठीवर बसलेल्या माणसाच्या मागे उभा राहिला.

"लिटिल मेटाकोमेट?"

"होय."

"ते त्याला त्याच्या आईसोबत घेऊन गेले."

"ते कुठे आहेत?"

"ब्रिजवॉटरवर. त्यांनी ते पाउंडमध्ये, शहरात: भटक्या गुरुंच्यांचा गोळ्यात ठेवले."

"मग मला तिथे जायलाच हवे," रॉजर घाईघाईने खाली चढत म्हणाला.

त्याने ब्रिजवॉटरचा रस्ता विचारला. तो चपळ पावलांनी त्या दिशेने वळला. अंधार होता, आणि वाटेत मोजकीच घरे होती, पण तो सकाळ होण्यापूर्वी तिथे पोहोचला आणि शहराच्या वाड्यात गेला.

त्याने पहारा देणाऱ्या एका सैनिकाला विचारले की लिटिल मेटाकोमेट पेनमध्ये आहे का?

"हो, तो तिथे आहे," गार्ड म्हणाला, आणि पुढे म्हणाला: "तुम्ही त्याच्याशी मैत्रीपूर्ण आहात का?"

"हो, तो माझा खेळाचा साथीदार होता. मी त्याला पाहू शकतो का?"

"तुम्ही त्याच्याकडे नीट पाहू शकता. ते फार काळ टिकणार नाही. ते कैद्यांना प्लायमाउथला पाठवणार आहेत."

"ते मेटाकोमेट आणि त्याच्या आईचे काय करतील?"

"स्कवॉ क्वीन आणि भारतीय मुलगा? ते त्यांना बेटांवरील मळ्यात पाठवण्याची शक्यता आहे."

"पण आई त्यांना घर देईल."

"तुझी आई कोण आहे?"

"सुसान बार्ली."

"'भीतीदायक सुसान?' का, तू कशी बोलतेस? तिला भारतीयांना आणि राणीलाही घरात ठेवण्यास भीती वाटणार नाही का? गोरे लोक तिचा द्वेष करतील."

रॅजर पेनाकडे गेला. काय अद्भुत दृश्य होते ते! उन्हाळ्याच्या जंगलातून सूर्य उगवत होता. पक्षी पंखांवर होते. निसर्ग सौंदर्याच्या भरात होता. पेनामध्ये, जमिनीवर आणि काही चटईवर, बंदिवान भारतीय होते आणि छोटा मेटाकोमेट त्याच्या आईजवळ झोपला होता.

गोरे लोक त्यांच्यावर दयाळूपणे वागले होते. त्यांनी त्यांना चांगले जेवण दिले होते आणि आदल्या रात्री त्यांच्याशी प्रेमळपणे बोलले होते. सुद्धाचा शेवट जवळ आला आहे असे समजून ते आता दयाळूपणे वागण्यास तयार झाले होते.

रॅजर पेनच्या बाजूला गेला जिथे छोटा राजपुत्र झोपला होता.

"मेटाकोमेट?"

तो मुलगा झोपला.

"मेटाकोमेट?"

लहान राजकुमाराने डोळे उघडले.

"रॅजर, तू रॅजर, आणि तुझे मन माझ्या मनाशी खरे आहे! आता बाबा काय करतील?"

राजकुमारी उठली.

"तू, रॅजर बाली - चांगला मॅनिटो तुला आशीर्वाद देतोस - तू आम्हाला अंधारात शोधतोस. अशी सकाळ पाहण्याची मला कधीच अपेक्षा नव्हती. सूर्य का उगवला?"

"मी तुमच्यासाठी काय करू शकतो?"

"मला माहित नाही - ते म्हणतात की ते मला पाठवतील आणि मेटाकोमेट माझ्यासोबत जाईल."

"ते तुला कुठे पाठवतील?"

"ज्या बेटांवरून संत्री येतात, ते म्हणतात. अरे, मी माझा सरदार, ही जमीन आणि सर्व काही कसे सोडून जाऊ शकतो. तुम्ही आमच्यासाठी काही करू शकत नाही का?"

"हो, मी आईकडे परत जाईन, आणि आपण फादर एलियटकडे जाऊ, आणि मी माझ्यासाठी जशी विनंती करतो तशी तुमच्यासाठी विनंती करेन. अलविदा, मेटाकोमेट."

"गुडबाय, रॅजर. माझां काहीही झालं तरी माझां मन नेहमीच तुझ्याशी प्रामाणिक राहील."

तो या गोष्टी अगदी स्पष्टपणे बोलला, पण अर्थ स्पष्ट होता.

रॅजर पौँडच्या भिंतीजवळ थांबला. त्याचे हृदय भरून आले होते. त्याला माहित होते की सर्व काही जसे आहे तसेच व्हायला हवे; पण त्याला त्या छोट्या लाल चेहन्याची दया आली.

अचानक त्या दोघांच्याही कानावर एक आवाज पडला. त्यामुळे लिटिल मेटाकोमेटने आपले हात वर केले.

"बॉब-व्हाईट, बॉब-व्हाईट!"

"लहान पक्षी," रॅजर म्हणाला.

एका जंगली कुरणात एक लाव पक्षी गोड संगीतमय आवाजात ओरडत होता. आजूबाजूच्या झाडांमध्ये अनेक पक्षी गात होते, पण त्या आनंदी लाव पक्ष्याचा बासरीसारखा आवाज त्या सर्वांमध्ये वेगळाच जाणवत होता.

"तो तुला बोलावत आहे," छोटा राजपुत्र म्हणाला. "ते माझे काय करतील?"

"आई बोस्टनला जाईल आणि मॅजिस्ट्रेटना विनंती करेल की तुम्हाला आमच्यासोबत, जंगलात राहण्याची परवानगी द्यावी."

"तिथल्या लाव पक्ष्यांनी तुला 'बॉब-व्हाईट' म्हणून हाक मारली," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "स्वानसीच्या हिरव्यागार बागेत आम्ही तिथे किती छान वेळ घालवला होता! मी तुला प्रेम करतो, बॉब-व्हाईट, ग्रोव्हज आणि तुझी आई. मला वाटतं तिच्या बारा चंद्रासारखे."

पण माझ्या आईचे काय होईल? काहीही झाले तरी मी तिच्याशी खरे असले पाहिजे. काहीही झाले तरी मुलाचे मन खरे असू शकते; आपण सर्वजण एकमेकांशी खरे असू शकतो. मॅसासोइट खरे होते आणि माझे वडील त्यांच्याशी खरे राहिलेल्यांसोबत खरे आहेत. तो आता कुठे आहे?"

"बॉब-व्हाईट!" - लावेने पुन्हा शिट्टी वाजवली, त्याच्या आवाजात प्रेमाचे सूर होते.

"त्या स्वेल कुरण पक्ष्याचे हृदय ऐका," राजकुमार म्हणाला.

त्यांनी ऐकले आणि मेटाकोमेटचे डोळे त्याच्या दुःखा असूनही चमकले.

"मला आता जायला हवे," रॅजर म्हणाला.

"मी कदाचित तुला पुन्हा कधीच भेटणार नाही," लिटिल मेटाकोमेट म्हणाला. "नेटॉप, मी तुला पुन्हा कधीच भेटणार नाही. चला पुन्हा नाक घासूया. ही शेवटची वेळ आहे - मला माहित आहे!"

मेटाकोमेट बरोबर होता. ती शेवटची वेळ होती. रॅजरने त्याचा भारतीय खेळाचा साथीदार पुन्हा कधीही पाहिला नाही.

प्रकरण XXIII

सुसान आता लाजाळू राहिलेली नाही.

रँजर घरी त्याच्या आईकडे गेला आणि त्याने त्याची दुःखद कहाणी सांगितली. डरपोक सुसान धावत दाराकडे गेली आणि मोठ्याने ओरडली.

तिचा नवरा, लाकूडतोड करणारा, घरी परतत होता, त्याच्या मागे त्याचा कुत्रा होता.

"मी जात आहे," ती म्हणाली, "मी थांबू शकत नाही. तू मला पुन्हा कधीही 'डरपोक सुसान' म्हणू नकोस. त्याने आम्हाला वाचवले. जर मला शक्य झाले तर मी त्याला वाचवेन."

"काय झालं?" मिस्टर बार्लीने घाबरून विचारले.

"त्यांनी लिटिल मेटाकोमेटला नेऊन पेनमध्ये ठेवले आहे," ती म्हणाली. "मी गव्हर्नरकडे अपील करण्यासाठी बोस्टनला जात आहे. मी माझा स्लॅट बोनेट घेईन आणि जाईन."

माझ्यासाठी घोड्यावर खोगीर घाला. मला कशाचीही भीती वाटत नाही. मी त्या मुलाला वचन दिले होते की मी त्याच्याशी प्रामाणिक राहीन आणि राहीन - मला कोणत्याही पांढऱ्या बैलाची, भारतीयांची किंवा अस्वलांची भीती वाटत नाही. जर मी कोणत्याही शक्त्रु भारतीयांना भेटलो तर मी निकवेंटम म्हणेन आणि ते मला जाऊ देतील."

"सुसान," मिस्टर बार्ली अधिक घाबरून म्हणाले, "भारतीय अजूनही लोकांना टोमहॉक करत आहेत आणि आकाशात नवीन चिन्हे दिसत आहेत. अरे, सुसान, दारात बस आणि शांत राहा. हे भयानक काळ आहेत."

"मला अडवू नका, जसे शास्त्र म्हणते. मला जावेच लागेल - मी राहू शकत नाही. मी माझे वचन दिले आहे आणि ते पाळलेच पाहिजे. त्याने आपल्याला वाचवले. 'नेटोप! नेटोप!' हा शब्द माझ्या कानात घुमतो."

म्हणून लाकूडतोड्याने तिच्यासाठी घोड्यावर खोगीर बसवले आणि ती धैर्याने बोस्टनला निघाली.

तिने घोडा टर्नपाइकवरून चालवला आणि जंगलातील पायवाटा वापरून रस्ता लहान केला.

राज्यपाल तिला स्वीकारणार नव्हते, पण राज्यपालांच्या परिषदेच्या अध्यक्षांनी तिला बोलावणे पाठवले.

"तुमचे नाव सुसान बार्ली आहे."

"माझे नाव सुसान बाली आहे. ते मला 'डरपोक सुसान' म्हणत असत, पण मला दिवसाची भीती वाटत नाही."

"आणि तू इथे राजकुमारी आणि छोट्या मेटाकोमेटसाठी विनवणी करायला आला आहेस."

"तो भारतीय मुलगा माझ्याकडे सोपवा," सुसान म्हणाली. "मी त्याला घर देईन. तो माझ्या मुलाचा खेळाचा साथीदार होता आणि त्याचे हृदय एका मॅंसासोइटसारखे आहे. त्याने आम्हाला एका भारतीय बँडपासून वाचवले."

"हे करता येणार नाही," दंडाधिकारी म्हणाले, निर्दीयीपणे नाही; "इतर भारतीय राजकुमारी आणि तिच्या मुलाभोवती गर्दी करू लागतील. त्यांना देशाबाहेर पाठवले पाहिजे."

यावर सुसान अधिक कळकळीने विनवणी करू लागली.

"थांबा," दंडाधिकारी म्हणाले. "मी तुम्हाला सांगतो की हे करता येणार नाही."

म्हणून सुसान बोस्टनहून निघून गेली आणि तिला पुन्हा जंगलांच्या धोक्यांचा सामना करावा लागला. पण तिने त्यांचे ऐकले नाही. तिचे हृदय मेटाकोमेटसाठी खूप दुखत होते.

"मी नाटिककडे जाईन," ती स्वतःशी म्हणाली. "फादर एलियट माझे ऐकतील."

एलियटने तिचे प्रेमाने स्वागत केले.

"श्रीमती बाली, तुझे मन खरे आहे," तो भला माणूस म्हणाला. "मी बोस्टनला जाऊन काय करता येईल ते पाहेन. जर मला शक्य झाले तर मी फिलिपच्या पत्नीला आणि मुलाला वाचवीन. मी माझे सर्वोत्तम प्रयत्न करेन. 'धन्य ते दयाळू.'"

एलियट भारतीय कैद्यांची बाजू मांडण्यासाठी बोस्टनला गेला. त्यांचा खटला पुढे ढकलण्यात आला, जोपर्यंत त्यांना कळले की त्यांना नेण्याचा निर्णय आधीच घेण्यात आला आहे.

लहान मेटाकोमेट आणि राजकुमारीला ब्रिजवॉटर पेनमधून बाहेर काढून प्लायमाउथला पाठवण्यात आले होते आणि तेथे त्यांना बर्मुडाला नेऊन गुलामांसाठी विकण्याची शिक्षा देण्यात आली होती.

सरकारच्या निर्णयाने एलियटच्या हृदयाला भिडले.

"लिटिल मेटाकोमेट विक, ज्याच्याकडे मॅंसासोइटचे हृदय आणि राजा फिलिपचे चांगले हृदय आहे?"

भारतीय युद्धकैद्यांच्या वाहतुकीविरुद्ध त्यांनी परिषदेला केलेले आवाहन त्यांच्या सुंदर आत्म्याचे दर्शन घडवते.

तो म्हणाला (आम्ही त्याचे स्वतःचे शब्द उद्धृत करतो):

"पैशासाठी आत्मे विकणे मला धोकादायक वाटते. देश पुरेसा मोठा आहे; त्यांच्यासाठी आणि आपल्यासाठी येथे पुरेशी जमीन आहे. मी सन्माननीय परिषदेला माझ्या धाडसाची क्षमा करण्याची विनंती करतो."

अपील व्यर्थ ठरले. प्युरिटन्सनी असा युक्तिवाद केला की धुम्रपान करणाऱ्या देशाने आणि त्याच्या नवीन बनवलेल्या कबरीनी फिलिपच्या कुटुंबाला अशा ठिकाणी पाठवावे अशी मागणी केली आहे जिथून ते कधीही वितळणारी आग पुन्हा पेटवण्यासाठी परत येऊ शकणार नाहीत.

मग एलियट सुसान आणि रॉजरला त्याच्या शोधाबद्दल सांगण्यासाठी स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत परत आला.

"मेटाकोमेट आणि त्याच्या आईचे काय होईल?" सुसानने उत्सुकतेने विचारले.

"कौन्सिल म्हणते की त्यांना वाहून नेले पाहिजे," एलियट गंभीरपणे म्हणाला.

"कुठे?" रॉजरने विचारले.

"दक्षिण बेटांपैकी एकाला - वेस्ट इंडीजला - बर्मुडा," तो म्हणाला.

"तिथे त्यांचे काय केले जाईल?" रॉजरने विचारले.

"ते कुठल्यातरी बागायतदाराला सोडले जातील. तिथे सगळीकडे सूर्यप्रकाश आहे-

"पण त्यांची हृदये कोमेजून जातील."

"रॉजर, ते तसं असायला हवं."

रॉजर दाराकडे गेला. निळे रॉबिन झाडांवर बासरी वाजवत होते. लावे ब्रिजवॉटरवर असल्यासारखे आवाज करत होते. मोठे ओक वृक्ष गाण्याने भरलेले होते आणि लिलीचे तळे.

"मी हे सर्व सोडून द्यावे का?" रॉजर म्हणाला.

"तुला काय म्हणायचंय?" त्याच्या आईने विचारले.

"मी स्वतःला तेच सांगत आहे जे मला वाटतं लिटल मेटाकोमेटला सगळं कळलं असतं तर तो म्हणेल. पण ते असायलाच हवं. मेटाकोमेटसारखा खेळणारा मला कधीच मिळाला नाही आणि मला दुसरा कधीच सापडणार नाही. त्याला जंगलं, फुले, प्राणी आणि पक्षी माहित होते. त्याच्याकडे जंगलाचं हृदय होतं. तो निसर्गाचा स्वतःचा मुलगा होता. मी त्याला पुन्हा कधीही भेटणार नाही."

प्रकरण XXIV

पाम लॅंड्सकडे

भारतीयांना पाम लॅंड्स किंवा बेटांवर पाठवण्यासाठी असलेले जहाज कदाचित प्लायमाउथहून निघाले. कैद्यांमध्ये रनीमार्श देखील होता. तो राजकुमारी आणि मेटाकोमेटला चांगले ओळखत होता आणि त्याला त्या लहान राजकुमाराची दया आली जो कधीही त्याच्याकडे आला नाही.

अशी एक आख्यायिका आहे की राजकुमारीने माउंट होप, जिथे फिलिपचा मृत्यू झाला होता आणि जिथे भारतीय राजांचे प्राचीन दफनभूमी समुद्रात बुडताना पाहिले तेव्हा तिने समुद्रातून उडी मारली आणि आत्महत्या केली.

आपण ठरवू शकतो तितकी ही कथा केवळ काव्यात्मक कल्पनारम्य आहे. पण मॅर्सेंच्युसेट्स बे आणि नॅरागनसेटचा किनारा दृष्टीआड होताना तिने किती जड अंतःकरणाने पाहिले असेल.

"ते आम्हाला पुन्हा कधीच परत येऊ देणार नाहीत का?" लिटिल मेटाकोमेटने विचारले.

"आम्हाला सांगता येत नाही; आमच्यासोबत जे घडले आहे, त्यानंतर आम्ही काहीही सांगू शकत नाही. आम्हाला कधीही मृतांच्या भूमीत परत यायचे नाही; जर तुम्ही राज्य करू शकत नसाल तर मला कधीही पोकोनोकेटच्या ओक वृक्षांमध्ये राहायचे नाही; मला तुम्हाला मृतांचा राजा म्हणून पहायचे नाही. पाम बेटांवर जाणाऱ्या पक्ष्यांना मार्गदर्शन करताना महान आत्मा आम्हाला मार्गदर्शन करेल. आम्ही पक्ष्यांच्या मागे जात आहोत."

त्यांना बर्म्युडाला नेण्यात आले, जिथे सर्वत्र सूर्यप्रकाश, फुले आणि पक्षी होते आणि ते एका बागायतदाराच्या स्वाधीन करण्यात आले, कदाचित साखरेच्या मळ्यात किंवा नीळाच्या शेतात.

बरेच आठवडे उलटून गेले होते, एके दिवशी सुसानला बोस्टनमधून एक विचित्र बातमी ऐकायला मिळाली. ती म्हणजे जुना रनीमार्श परत आला होता.

"चला, रॉजर, त्याच्याकडे जाऊया," ती म्हणाली, "आणि पाहूया राजकुमाराला अजूनही आपली आठवण येते का."

ते नाटिकच्या मार्गाने बोस्टनला गेले, जिथे प्रार्थना करणारे भारतीय मरण पावले होते. तिथेच घंटा वाजली. फादर एलियट गेले होते आणि त्यांचे

प्रचाराची ठिकाणे ओसाड होती, जरी लवकरच अशी वेळ येणार होती जेव्हा लोक त्याचे भारतीय बायबल वाचू शक्तील.

त्यांना बंदरातील एका बेटावर जुना रनीमार्श सापडला. त्याने त्यांना पाम बेटांचे वर्णन केले; त्यांच्या चमकदार बागा, संत्री, अननस, केळी आणि अनेक फळे.

"आणि लिटिल मेटाकोमेट, त्याला अजूनही आपली आठवण येते का?" रॉजरने विचारले.

"त्याचे एकच स्वप्न आहे तुझे. त्याला आशा आहे की तू त्याला पुन्हा त्याच्या पूर्वजांच्या ओक वृक्षात परत आणशील."

"ते कधीच होऊ शकत नाही," सुसान म्हणाली.

"मला असंच हवं होतं," रॉजर म्हणाला, "पण तो आमच्याबद्दल काय म्हणाला?"

"तो म्हणाला की काहीही असो, आग, पाणी, कष्ट, भूक, गैरवापर, छळ, स्वान्सीच्या हिरव्यागार बागेत त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांबद्दल त्याचे हृदय नेहमीच खरे असेल. 'गवताच्या गंजीची लेडी नेहमीच माझ्या आठवणीजवळ राहील,' तो म्हणाला. 'अरे पण तिचे मन चांगले होते!'"

"त्याने मला काही संदेश पाठवला का?" रॉजरने विचारले.

"होय."

"ते काय होते?"

"तो म्हणाला - 'जर तू रॉजरला कधी पाहिलेस तर सांग की इथे खजुरीचे वृक्ष आहेत, पण जर मला शक्य झाले तर मी ते सर्व एका पाइनच्या बदल्यात देईन; आणि इथे हजारो पोपट आहेत, पण जर मला जंगलातील एका लहानशा पक्ष्याला पुन्हा एकदा 'बॉब-व्हाइट' असे म्हणताना ऐकू आले तर मला पुन्हा आनंद होईल.'"

शेवट

पुस्तके

हिंजकीया बटरवर्ध

थोडे आकाश-उंच

१२ महिने, कापड, समोरील बाजूसह, ३५ सें.

एका चांगल्या जन्माच्या चिनी मुलाचे परदेशातील साहस.

लहान मेटाकोमेट

१२ महिने, कापड, चित्रांसह, ६० से. निव्वळ टपालखर्च, १० से.

न्यू इंग्लंडच्या जंगलात राजा फिलिपचा मुलगा असलेल्या एका भारतीय मुलाचे जीवन.

लिटिल आर्थरचा रोमचा इतिहास

१२ महिने, सचित्र, ६०० आणि \$१.२५

या महान राष्ट्राच्या पुरुषांची आणि त्यांच्या कर्माची एक लोकप्रिय कथा, तरुणांसाठी.

थॉमस वाय. क्रॉवेल आणि कंपनी.

न्यू यॉर्क

*** प्रकल्पाचा शेवट गुटेनबर्ग ईबुक लिटल मेटाकोमेट *** अद्यावत आवृत्त्या मागील आवृत्त्या बदलतील - जुन्या आवृत्त्यांचे नाव बदलले जाईल.

यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या प्रिंट आवृत्त्यांमधून कामे तयार करणे म्हणजे या कामांमध्ये कोणीही युनायटेड स्टेट्स कॉपीराइट मालकीचे नाही, म्हणून फार्मेशन (आणि तुम्ही!) परवानगीशिवाय आणि कॉपीराइट रॅयल्टी न भरता युनायटेड स्टेट्समध्ये कॉपी आणि वितरित करू शकता. या परवान्याच्या सामान्य वापराच्या अटीमध्ये नमूद केलेले विशेष नियम, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संकल्पना आणि ट्रेडमार्कचे संरक्षण करण्यासाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांची कॉपी आणि वितरण करण्यासाठी लागू होतात. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग हा एक नोंदणीकृत ट्रेडमार्क आहे आणि जर तुम्ही ई-पुस्तकासाठी शुल्क आकारले तर ते वापरले जाऊ शकत नाही, ट्रेडमार्क परवान्याच्या अटींचे पालन केल्याशिवाय, ज्यामध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ट्रेडमार्कच्या वापरासाठी रॅयल्टी भरणे समाविष्ट आहे. जर तुम्ही हे ई-पुस्तक जवळजवळ कोणत्याही उद्देश्यासाठी वापरू शकता जसे की व्युत्पन्न कामे, अहवाल, कामगिरी आणि संशोधन तयार करणे. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग ई-पुस्तकेसुधारित आणि मुद्रित केली जाऊ शकतात आणि दिली जाऊ शकतात - यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या ई-पुस्तकांसह तुम्ही युनायटेड स्टेट्समध्ये व्यावहारिकपणे काहीही करू शकता. पुनर्वितरण ट्रेडमार्क परवान्याच्या अधीन आहे, विशेषत: व्यावसायिक पुनर्वितरणाच्या.

सुरुवात: पूर्ण परवाना

संपूर्ण प्रकल्प गुटेनबर्ग परवाना

कृपया हे काम वितरित करण्यापूर्वी किंवा वापरण्यापूर्वी हे वाचा. इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या मोफत वितरणाला प्रोत्साहन देण्याच्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ मोहिमेचे रक्षण करण्यासाठी, या कामाचा (किंवा "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" या वाक्यांशाशी संबंधित इतर कोणत्याही कामाचा) वापर करून किंवा वितरण करून, तुम्ही या फाईलसह किंवा www.gutenberg.org/license वर ऑनलाइन उपलब्ध असलेल्या पूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या सर्व अटींचे पालन करण्यास सहमत आहात.

कलम १. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या वापराच्या सामान्य अटी आणि पुनर्वितरण १.अ. या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाचा कोणताही भाग वाचून

किंवा वापरून, तुम्ही सूचित करता की तुम्ही या परवान्यातील सर्व अटी आणि बैद्धिक संपदा (ट्रेडमार्क/कॉपीराइट) करार वाचला आहे, समजून घेतला आहे, सहमत आहात आणि स्वीकारला आहे. जर तुम्ही या कराराच्या सर्व अटींचे पालन करण्यास सहमत नसाल, तर तुम्ही तुमच्या ताब्यात असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांचा वापर थांबवावा आणि परत करावा किंवा नष्ट करावा. जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाची प्रत मिळविण्यासाठी किंवा त्यात प्रवेश करण्यासाठी शुल्क भरले असेल आणि तुम्ही या कराराच्या अटींशी बांधील राहण्यास सहमत नसाल, तर तुम्ही परिच्छेद १.ई.८ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे ज्या व्यक्तीला किंवा संस्थेला तुम्ही शुल्क दिले आहे त्यांच्याकडून तुम्हाला परतावा मिळू शकतो.

१.ब. "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा एक नोंदणीकृत ट्रेडमार्क आहे. या कराराच्या अटींशी बांधील राहण्यास सहमत असलेल्या लोकांद्वारेच ते इलेक्ट्रॉनिक कामावर वापरले जाऊ शकते किंवा कोणत्याही प्रकारे त्याच्याशी जोडले जाऊ शकते. या कराराच्या पूर्ण अटींचे पालन न करताही तुम्ही बहुतेक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांसह काही गोष्टी करू शकता. खाली परिच्छेद १.क पहा. जर तुम्ही या कराराच्या अटींचे पालन केले आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांमध्ये भविष्यात मोफत प्रवेश राखण्यास मदत केली तर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांसह बरेच काही करू शकता. खाली परिच्छेद १.ई पहा.

१.क. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन ("द फाउंडेशन" किंवा PGLAF), प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या संग्रहात संकलन कॉपीराइटचे मालक आहे. संग्रहातील जवळजवळ सर्व वैयक्तिक कामे युनायटेड स्टेट्समध्ये सार्वजनिक डोमेनमध्ये आहेत. जर एखादे वैयक्तिक काम युनायटेड स्टेट्समधील कॉपीराइट कायद्याद्वारे असुरक्षित असेल आणि तुम्ही युनायटेड स्टेट्समध्ये असाल, तर आम्ही तुम्हाला कॉपी करण्यापासून, वितरण करण्यापासून, सादर करण्यापासून, प्रदर्शित करण्यापासून किंवा व्युत्पन्न काम तयार करण्यापासून रोखण्याचा अधिकार दावा करत नाही.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे सर्व संदर्भ काढून टाकले जातील तोपर्यंत काम. अर्थात, आम्हाला आशा आहे की तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामे मुक्तपणे शेअर करून इलेक्ट्रॉनिक कामांमध्ये मोफत प्रवेशाला प्रोत्साहन देण्याच्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ मोहिमेला पाठिंबा द्याल, या कराराच्या अटींनुसार प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ नाव कामाशी जोडलेले ठेवा. तुम्ही हे काम इतरांसोबत शुल्काशिवाय शेअर करता तेव्हा त्याच्या संलग्न पूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्यासह त्याच स्वरूपात ठेवून तुम्ही या कराराच्या अटींचे सहजपणे पालन करू शकता.

१.ड. तुम्ही ज्या ठिकाणी आहात त्या ठिकाणाचे कॉपीराइट कायदे या कामाचे तुम्ही काय करू शकता हे देखील नियंत्रित करतात. बहुतेक देशांमधील कॉपीराइट कायदे सतत बदलत असतात. जर तुम्ही युनायटेड स्टेट्सच्या बाहेर असाल, तर या कामावर किंवा इतर कोणत्याही Project Gutenberg™ कामावर आधारित व्युत्पन्न कामे डाउनलोड, कॉपी, प्रदर्शित, सादरीकरण, वितरण किंवा तयार करण्यापूर्वी या कराराच्या अटींव्यतिरिक्त तुमच्या देशाचे कायदे तपासा. फाउंडेशन युनायटेड स्टेट्स व्यतिरिक्त इतर कोणत्याही देशात कोणत्याही कामाच्या कॉपीराइट स्थितीबद्दल कोणतेही प्रतिनिधित्व करत नाही.

१.ई. जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे सर्व संदर्भ काढून टाकले नसतील तर: १.ई.१. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाची कोणतीही प्रत ("प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा वाक्यांश दिसतो किंवा ज्याच्याशी "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा वाक्यांश संबंधित आहे) ॲप्सेस केली जाते, प्रदर्शित केली जाते, सादर केली जाते, पाहिली जाते, कॉपी केली जाते किंवा वितरित केली जाते तेव्हा संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याचे सक्रिय दुवे किंवा इतर तात्काळ प्रवेश असलेले खालील वाक्य ठळकपणे दिसले पाहिजे:

हे ई-पुस्तक युनायटेड स्टेट्स आणि जगातील बहुतेक इतर भागात कुठेही वापरण्यासाठी आहे, ते कोणत्याही खर्चाशिवाय आणि जवळजवळ कोणत्याही निर्बंधांशिवाय आहे. तुम्ही ते या ई-पुस्तकात समाविष्ट असलेल्या प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग परवान्याच्या अटींनुसार किंवा www.gutenberg.org वर ॲनलाइन वापरून कॉपी करू शकता, देऊ शकता किंवा पुन्हा वापरू शकता. जर तुम्ही अमेरिकेत नसाल, तर हे ई-पुस्तक वापरण्यापूर्वी तुम्हाला ज्या देशात राहता त्या देशाचे कायदे तपासावे लागतील.

१.ई.२. जर एखाद्या वैयक्तिक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामाचे मूळ अमेरिकन कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या मजकुरातून घेतले असेल (ज्यामध्ये कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने पोस्ट केले आहे असे सूचित करणारी सूचना नसेल), तर ते काम कोणत्याही शुल्काशिवाय किंवा शुल्काशिवाय युनायटेड स्टेट्समधील कोणालाही कॉपी केले जाऊ शकते आणि वितरित केले जाऊ शकते. जर तुम्ही एखाद्या कामाचे पुनर्वितरण करत असाल किंवा त्यात प्रवेश देत असाल तर

"प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग" हा वाक्यांश कामाशी संबंधित असल्यास किंवा त्यावर दिसल्यास, तुम्ही परिच्छेद १.ई.१ ते १.ई.७ च्या आवश्यकतांचे पालन केले पाहिजे किंवा परिच्छेद १.ई.८ किंवा १.ई.९ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे काम आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्क वापरण्यासाठी परवानगी मिळवली पाहिजे.

१.ई.३. जर कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने वैयक्तिक प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम पोस्ट केले असेल, तर तुमचा वापर आणि वितरण दोन्ही परिच्छेद १.ई.१ ते १.ई.७ आणि कॉपीराइट धारकाने लादलेल्या कोणत्याही अतिरिक्त अटींचे पालन करणे आवश्यक आहे. या कामाच्या सुरुवातीला आढळलेल्या कॉपीराइट धारकाच्या परवानगीने पोस्ट केलेल्या सर्व कामांसाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याशी अतिरिक्त अटी जोडल्या जातील.

१.ई.४. या कामातून किंवा या कामाचा भाग असलेल्या किंवा प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ शी संबंधित इतर कोणत्याही कामातील कोणत्याही फायलीमधून संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवाना अटी अनलिंक करू नका, वेगळे करू नका किंवा काढून टाकू नका.

१.ई.५. परिच्छेद १.ई.१ मध्ये नमूद केलेले वाक्य सक्रिय लिंक्ससह किंवा प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या संपूर्ण अटींमध्ये त्वरित प्रवेश मिळाल्याशिवाय, या इलेक्ट्रॉनिक कामाची किंवा या इलेक्ट्रॉनिक कामाच्या कोणत्याही भागाची कॉपी, प्रदर्शन, सादरीकरण, वितरण किंवा पुनर्वितरण करू नका.

१.ई.६. तुम्ही हे काम कोणत्याही बायनरी, कॉम्प्रेस्ड, मार्कअप, नॉनप्रोप्रायटरी किंवा प्रोप्रायटरी स्वरूपात रूपांतरित करू शकता आणि वितरित करू शकता, ज्यामध्ये कोणत्याही वर्ड प्रोसेसिंग किंवा हायपरटेक्स्ट फॉर्मचा समावेश आहे. तथापि, जर तुम्ही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाच्या प्रती "प्लेन व्हॅनिला ASCII" किंवा अधिकृत प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ वेबसाइट (www.gutenberg.org) वर पोस्ट केलेल्या अधिकृत आवृत्तीमध्ये वापरल्या जाणाऱ्या इतर फॉरमॅट व्यतिरिक्त इतर फॉरमॅटमध्ये अँकसेस किंवा वितरित करत असाल, तर तुम्ही वापरकर्त्याला कोणताही अतिरिक्त खर्च, शुल्क किंवा खर्च न करता, मूळ "प्लेन व्हॅनिला ASCII" किंवा इतर स्वरूपात कामाची प्रत, प्रत निर्यात करण्याचे साधन किंवा विनंतीनुसार प्रत मिळविण्याचे साधन प्रदान केले पाहिजे. कोणत्याही पर्यायी फॉरमॅटमध्ये परिच्छेद १.ई.१ मध्ये निर्दिष्ट केल्याप्रमाणे संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवाना समाविष्ट असणे आवश्यक आहे.

१.ई.७. परिच्छेद १.ई.८ किंवा १.ई.९ चे पालन करत नसल्यास, कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाच्या प्रवेशासाठी, पाहण्यासाठी, प्रदर्शित करण्यासाठी, सादर करण्यासाठी, कॉपी करण्यासाठी किंवा वितरणासाठी शुल्क आकारू नका.

१.ई.८. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या प्रतींसाठी किंवा त्यांना प्रवेश देण्यासाठी किंवा वितरण करण्यासाठी तुम्ही वाजवी शुल्क आकारू शकता, परंतु जर:

- तुम्ही तुमच्या लागू करांची गणना करण्यासाठी वापरत असलेल्या पद्धतीचा वापर करून प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामांच्या वापरातून मिळणाऱ्या एकूण नफ्याच्या २०% रॉयल्टी शुल्क भरता. हे शुल्क प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कच्या मालकाला देणे आहे, परंतु त्याने मान्य केले आहे की

या परिच्छेदाअंतर्गत रॉयल्टी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला द्या. तुम्ही तुमचे नियतकालिक कर विवरणपत्र तयार करता (किंवा कायदेशीररित्या तयार करणे आवश्यक आहे) त्या प्रत्येक तारखेपासून 60 दिवसांच्या आत रॉयल्टी पेमेंट भरावे लागतील. रॉयल्टी पेमेंट स्पष्टपणे असे चिन्हांकित केले पाहिजे आणि कलम 4, "प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला देणग्यांबद्दल माहिती" मध्ये निर्दिष्ट केलेल्या पत्त्यावर प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला पाठवले पाहिजे. • जो वापरकर्ता तुम्हाला संपूर्ण प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ परवान्याच्या अटीशी सहमत नाही असे लेखी (किंवा ई-मेलद्वारे) सूचित करतो त्याने भरलेल्या कोणत्याही पैशाचा पूर्ण परतावा तुम्ही प्रदान करता. अशा वापरकर्त्याला भौतिक माध्यमात असलेल्या कामांच्या सर्व प्रती परत करण्याची किंवा नष्ट करण्याची आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामांच्या इतर सर्व अटींचे पालन करता.

-
-

१.ई.९. जर तुम्हाला या करारात नमूद केलेल्या अटींपेक्षा वेगळ्या अटींवर प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम किंवा कामांच्या गटाचे शुल्क आकारायचे असेल किंवा वितरण करायचे असेल, तर तुम्हाला प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कचे व्यवस्थापक, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनकडून लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. खालील कलम ३ मध्ये नमूद केल्याप्रमाणे फाउंडेशनशी संपर्क साधा.

१.एफ.

१.फ.१. प्रोजेक्ट गुटेनबर्गचे स्वयंसेवक आणि कर्मचारी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संग्रह तयार करताना यूएस कॉपीराइट कायद्याने संरक्षित नसलेल्या कामांची ओळख पटविण्यासाठी, त्यांचे कॉपीराइट संशोधन करण्यासाठी, ट्रान्सक्राइब करण्यासाठी आणि प्रूफरीड करण्यासाठी बराच प्रयत्न करतात. या प्रयत्नांना न जुमानता, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामे आणि ज्या माध्यमावर ते संग्रहित केले जाऊ शकतात त्यामध्ये "दोष" असू शकतात, जसे की अपूर्ण, चुकीचा किंवा दूषित डेटा, ट्रान्सक्रिप्शन त्रुटी, कॉपीराइट किंवा इतर बौद्धिक संपदा उल्लंघन, दोषपूर्ण किंवा खराब झालेले डिस्क किंवा इतर माध्यम, संगणक व्हायरस किंवा संगणक कोड जे तुमच्या उपकरणांना नुकसान पोहोचवतात किंवा वाचू शकत नाहीत.

१.एफ.२. मर्यादित हमी, नुकसानीचा अस्वीकरण - परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये वर्णन केलेल्या "बदलीचा किंवा परतफेडीचा अधिकार" वगळता,

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ट्रेडमार्कचे मालक आणि या कराराअंतर्गत प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक काम वितरित करणारे इतर कोणतेही पक्ष, कायदेशीर शुल्कासह नुकसानभरपाई, खर्च आणि खर्चासाठी तुमच्यावरील सर्व दायित्व नाकारतात. तुम्ही सहमत आहात की परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये प्रदान केलेल्या गोटीशिवाय निष्काळजीपणा, कठोर दायित्व, वॉरंटीचा भंग किंवा कराराचा भंग यासाठी तुमच्याकडे कोणतेही उपाय नाहीत. तुम्ही सहमत आहात की फाउंडेशन, ट्रेडमार्क मालक आणि या कराराअंतर्गत कोणताही वितरक प्रत्यक्ष, प्रत्यक्ष, अप्रत्यक्ष, परिणामी, दंडात्मक किंवा आकस्मिक नुकसानांसाठी तुमच्यावर जबाबदार राहणार नाही, जरी तुम्ही अशा नुकसानाच्या शक्यतेची सूचना दिली तरीही.

१.एफ.३. बदली किंवा परतफेड करण्याचा मर्यादित अधिकार - जर तुम्हाला हे इलेक्ट्रॉनिक काम मिळाल्यापासून ९० दिवसांच्या आत त्यात दोष आढळला, तर तुम्ही ज्या व्यक्तीकडून काम घेतले आहे त्याला लेखी स्पष्टीकरण पाठवून तुम्ही त्यासाठी भरलेले पैसे (जर असतील तर) परत मिळवू शकता. जर तुम्हाला हे काम भौतिक माध्यमावर मिळाले असेल, तर तुम्ही ते माध्यम तुमच्या लेखी स्पष्टीकरणासह परत करावे. ज्या व्यक्तीने किंवा संस्थेने तुम्हाला सदोष काम दिले आहे ती व्यक्ती किंवा संस्था परताव्याएवजी बदली प्रत प्रदान करण्याचा पर्याय निवडू शकते. जर तुम्हाला काम इलेक्ट्रॉनिक पद्धतीने मिळाले असेल, तर ते प्रदान करणारी व्यक्ती किंवा संस्था तुम्हाला परताव्याएवजी इलेक्ट्रॉनिक पद्धतीने काम प्राप्त करण्याची दुसरी संधी देऊ शकते. जर दुसरी प्रत देखील सदोष असेल, तर तुम्ही समस्येचे निराकरण करण्याच्या पुढील संधीशिवाय लेखी परतफेड मागू शकता.

१.एफ.४. परिच्छेद १.एफ.३ मध्ये नमूद केलेल्या बदली किंवा परतफेडीच्या मर्यादित अधिकाराव्यतिरिक्त, हे काम तुम्हाला 'जसे आहे तसे' प्रदान केले आहे, कोणत्याही प्रकारची, स्पष्ट किंवा निहित हमी दिलेली नाही, ज्यामध्ये कोणत्याही उद्देशासाठी व्यापारीता किंवा योग्यतेच्या हर्मीचा समावेश आहे परंतु त्यापुरते मर्यादित नाही.

१.एफ.५. काही राज्ये काही गर्भित वॉरंटीज किंवा विशिष्ट प्रकारच्या नुकसानीच्या वगळण्याची किंवा मर्यादा घालण्याची परवानगी देत नाहीत. जर या करारात नमूद केलेली कोणतीही अस्वीकरणे किंवा मर्यादा या कराराला लागू असलेल्या राज्याच्या कायद्याचे उल्लंघन करत असेल, तर कराराचा अर्थ लागू असलेल्या राज्य कायद्याने परवानगी दिलेली कमाल अस्वीकरणे किंवा मर्यादा बनवण्यासाठी केला जाईल. या कराराच्या कोणत्याही तरतुदीची अवैधता किंवा अंमलबजावणी न होणे उर्वरित तरतुदी रद्द करणार नाही.

१.एफ.६. नुकसानभरपाई - तुम्ही फाउंडेशन, ट्रेडमार्क मालक, फाउंडेशनचा कोणताही एजंट किंवा कर्मचारी, प्रदान करणाऱ्या कोणालाही नुकसानभरपाई देण्यास आणि ठेवण्यास सहमत आहात

या करारानुसार प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या प्रती आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या उत्पादन, प्रचार आणि वितरणाशी संबंधित कोणतेही स्वयंसेवक, तुम्ही करत असलेल्या किंवा घडवून आणणाऱ्या खालीलपैकी कोणत्याही गोष्टीमुळे प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्षपणे उद्भवणाऱ्या सर्व दायित्वांपासून, खर्चापासून आणि कायदेशीर शुल्कापासून मुक्त असतील: (अ) या किंवा कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामाचे वितरण, (ब) कोणत्याही प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ कामात बदल, सुधारणा, किंवा भर घालणे किंवा हटवणे, आणि (क) तुमच्यामुळे होणारा कोणताही दोष.

विभाग २. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ च्या ध्येयाबद्दल माहिती प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ हे जुन्या, जुन्या, मध्यमवयीन आणि नवीन संगणकांसह विविध प्रकारच्या संगणकांद्वारे वाचता येण्याजोग्या स्वरूपात इलेक्ट्रॉनिक कामांचे मोफत वितरणाचे समानार्थी आहे. शेकडो स्वयंसेवकांच्या प्रयत्नांमुळे आणि जीवनाच्या सर्व क्षेत्रातील लोकांच्या देणग्यांमुळे हे अस्तित्वात आहे.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ च्या उद्दिष्टांपर्यंत पोहोचण्यासाठी आणि प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ संग्रह येणाऱ्या पिढ्यांसाठी मोफत उपलब्ध राहील याची खात्री करण्यासाठी स्वयंसेवक आणि त्यांना आवश्यक असलेली मदत प्रदान करण्यासाठी आर्थिक मदत अत्यंत महत्त्वाची आहे. २००१ मध्ये, प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ आणि भविष्यातील पिढ्यांसाठी सुरक्षित आणि कायमस्वरूपी भविष्य प्रदान करण्यासाठी प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनची स्थापना करण्यात आली. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनबद्दल आणि तुमचे प्रयत्न आणि देणग्या कशा मदत करू शकतात याबद्दल अधिक जाणून घेण्यासाठी, www.gutenberg.org वर विभाग ३ आणि ४ आणि फाउंडेशन माहिती पृष्ठ पहा.

विभाग ३. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन बद्दल माहिती प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशन ही एक ना-नफा ५०१(सी)(३) शैक्षणिक संस्था आहे जी मिसिसिपी राज्याच्या कायद्यांतर्गत आयोजित केली जाते आणि अंतर्गत महसूल सेवेद्वारे करमुक्त दर्जा प्रदान केला जातो. फाउंडेशनचा EIN किंवा संघीय कर ओळख क्रमांक ६४-६२२१५४१ आहे.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला दिलेले योगदान अमेरिकेच्या संघीय कायद्यांद्वारे आणि तुमच्या राज्याच्या कायद्यांद्वारे परवानगी असलेल्या पूर्ण मर्यादिपर्यंत कर कपात करण्यायोग्य आहे.

फाउंडेशनचे व्यवसाय कार्यालय ८०९ नॉर्थ १५०० वेस्ट, साल्ट लेक सिटी, यूटी ८४११६, (८०९) ५९६-१८८७ येथे आहे. ईमेल संपर्क लिंक्स आणि अद्यायावत संपर्क माहिती फाउंडेशनच्या वेबसाइटवर आणि www.gutenberg.org/contact या अधिकृत पृष्ठावर मिळू शकते.

विभाग ४. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काफिव्ह फाउंडेशनला देणग्यांबद्दल माहिती प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ हा व्यापक सार्वजनिक पाठिंब्यावर आणि देणग्यांशिवाय

टिकू शकत नाही, जेणेकरून जुन्या उपकरणांसह विस्तृत श्रेणीतील उपकरणांद्वारे प्रवेशयोग्य असलेल्या मशीन-वाचनीय स्वरूपात मुक्तपणे वितरित करता येतील अशा सार्वजनिक डोमेन आणि परवानाकृत कामांची संख्या वाढवण्याचे त्याचे ध्येय पूर्ण करता येईल. अनेक लहान देणग्या (\$1 ते \$5,000) IRS सोबत करमुक्त स्थिती राखण्यासाठी विशेषत: महत्त्वाच्या आहेत.

अमेरिकेतील सर्व ५० राज्यांमध्ये धर्मादाय संस्था आणि धर्मादाय देणग्यांचे नियमन करणाऱ्या कायद्यांचे पालन करण्यास फाउंडेशन वचनबद्द आहे. अनुपालन आवश्यकता एकसारख्या नाहीत आणि या आवश्यकता पूर्ण करण्यासाठी आणि त्या पूर्ण करण्यासाठी बराच प्रयत्न, बरेच कागदपत्रे आणि बरेच शुल्क लागते. ज्या ठिकाणी आम्हाला अनुपालनाची लेखी पुष्टी मिळाली नाही अशा ठिकाणी आम्ही देणग्या मागत नाही. देणग्या पाठवण्यासाठी किंवा कोणत्याही विशिष्ट राज्यासाठी अनुपालनाची स्थिती निश्चित करण्यासाठी www.gutenberg.org/donate ला भेट द्या.

ज्या राज्यांमध्ये आम्ही मागणी आवश्यकता पूर्ण केल्या नाहीत अशा राज्यांमधून आम्ही देणग्या मागू शकत नाही आणि मागवत नाही, परंतु अशा राज्यांमध्ये देणगीदारांकडून अवांछित देणग्या स्वीकारण्यावर कोणताही प्रतिबंध नाही हे आम्हाला माहिती आहे जे देणगी देण्याच्या ऑफरसह आमच्याकडे येतात.

आंतरराष्ट्रीय देणग्या कृतज्ञतेने स्वीकारल्या जातात, परंतु अमेरिकेबाहेरून मिळालेल्या देणग्यांच्या कर आकारणीबाबत आम्ही कोणतेही विधान करू शकत नाही. केवळ अमेरिकेचे कायदे आमच्या लहान कर्मचाऱ्यांना त्रास देतात.

देणगी देण्याच्या सध्याच्या पद्धती आणि पच्यांसाठी कृपया प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग वेब पेजेस तपासा. देणग्या चेक, ऑनलाइन पेमेंट आणि क्रेडिट कार्ड देणग्यांसह इतर अनेक मार्गांनी स्वीकारल्या जातात. देणगी देण्यासाठी, कृपया www.gutenberg.org/donate ला भेट द्या.

विभाग ५. प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ इलेक्ट्रॉनिक कामांबद्दल सामान्य माहिती प्रोफेसर मायकेल एस. हार्ट हे प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ या इलेक्ट्रॉनिक कामांच्या ग्रंथालयाच्या संकल्पनेचे जनक होते जे कोणासोबतही मुक्तपणे शोअर केले जाऊ शकते. चाळीस वर्ष, त्यांनी स्वयंसेवकांच्या मदतीच्या एका छोट्या नेटवर्कसह प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ई-पुस्तके तयार केली आणि वितरित केली.

प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ ईपुस्तके बहुतेकदा अनेक छापील आवृत्त्यांमधून तयार केली जातात, जी सर्व यूएसमध्ये कॉपीराइट सूचना समाविष्ट केल्याशिवाय कॉपीराइटद्वारे संरक्षित नाहीत अशी पुष्टी केली जाते. अशा प्रकारे, आम्ही कोणत्याही विशिष्ट पेपर आवृत्तीच्या अनुपालनात ईपुस्तके ठेवत नाही.

बहुतेक लोक आमच्या वेबसाइटपासून सुरुवात करतात जिथे मुख्य पीजी शोध सुविधा आहे: www.gutenberg.org.

या वेबसाइटमध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग™ बद्दल माहिती समाविष्ट आहे, ज्यामध्ये प्रोजेक्ट गुटेनबर्ग लिटररी आर्काइव्ह फाउंडेशनला देणगी कशी द्यावी, आमची नवीन ई-पुस्तके कशी तयार करावी आणि नवीन ई-पुस्तकांबद्दल ऐकण्यासाठी आमच्या ईमेल वृत्तपत्राची सदस्यता कशी घ्यावी यासह माहिती समाविष्ट आहे.